

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AT THE END THERE WAS YOU

a love story

WENDY
HEISS

EVD'DE EKE SENSİN

WENDY H EISS

[HL] ii: I.III'Y "1 ai.i: "t'i.I.S

Copyright © 2023 by Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Heiss Yayıncılık.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak sanatçısı: Katerina

Zaitseva Tasarım: Margherita

Scialla Editör: Jessica S. (Blue

press edits) Beta Okuyucu: Lauren

Dedroog wendyheissauthor.com

Beynime. Umutsuzca uyumaya ihtiyacım varken bu hikayeyi düşünerek beni geceleri uyanık tuttuğun ve sonra şiddetli uykusuzluğa neden olduğun için teşekkür ederim. uyku programını tamamen değiştirdi. Ama, hey, bundan kurtulduk.

İçerik Uyarıları

Bu küçük aptal kitap yaşadığım küçük bir varoluşsal krizden ortaya çıktı, bu nedenle zaman zaman biraz fazla olabilir, bu yüzden lütfen devam etmeden önce içerik uyarı listesini okuyun!

Ölüm, depresyon, din, çocuk ihmali, yara izleri, kendine zarar vermekten bahsedilmesi, çocuk ölümünden bahsedilmesi, tecavüzden bahsedilmesi, ableizm. Bu kitap ayrıca müstehcen içerik (sayfada seks) içerir, sadece 18 yaş üstü için uygundur.

İçindekiler

1. Sona yedi gün kaldı
2. Sona altı gün kaldı
3. Sona beş gün kaldı
4. Sona dört gün kaldı
5. Sona üç gün kaldı
6. Sona iki gün kaldı
7. Sona bir gün kaldı
8. Günün sonunda
9. Sonsöz Yazar
Hakkında
Teşekkür Ayrıca
Wendy Heiss

Sona yedi gün kaldı

Winter'ın hayatta sevmediği ÇOK AZ ŞEY VARDI. Erken namaz için uyanmak da bunlardan biriydi. Ve belki de hepsi. Ama gece gökyüzü kızıla boyandığından ve ay parlak kaymaktaşı rengi yerine gri bir tona büründüğünden beri, yaşadıkları dünyada hoşlanmadığı daha fazla şey bulmuştu. Bazen *Ölüm* Tanrısı'nın neden onu sona erdirmekle, her bir parçasını öldürmekle, yok etmekle, hepsini asırlardır otladıkları topraklardan silecek karanlık bir veba göndermekle tehdit ettiğini anlıyordu. Anlamadığı şey, bunu yapana kadar neden onlara yedi gün vermeyi seçtiği idi. Scelos krallığının varlığının sona ermesine yedi gün kalmıştı. Geriye kalan tek şey buydu.

"Acele edin yoksa yine geç kalacaksınız," diye tekrarladı Baş Rahibe, son dört yıldır her şafak vakti ona söylediği aynı tekerleme ve dizeleri, daha dün gece öğrendikleri haberden hiç etkilenmemişti. Sadece yedi günleri kalmıştı.

Yaşamak için günler kalmıştı, ne başka bir şey ne de başka bir ayrıntı. Sanctum sakinlerinin dünyanın geri kalanıyla çok az teması vardı. "Ve cüppelerinizi düzeltin."

Winter, Mabet'teki tek balkondan iterek çıktı ve dik kulenin sarmal merdivenlerinden ikişer ikişer inerek, Yaşam Tanrısı'nın ilk çiçeğini bıraktığı yerin altına gömülü dua odasına doğru ilerleyen uzun rahibe sırasını takip etti.

Beyaz eteklerini düzeltirken *geç kaldığını* düşündü. Ne için geç? Güneş doğduktan bir dakika sonra dua gönderirlerse Yaşam Tanrısı onları bundan mahrum mu bırakacaktı? Hepsi birden *Ölüm'ün eline mi düşecekti?* Duyduğuna göre iyi bir adam değilmiş. Affetmezmiş. Merhametsiz. Ama çoğu gün hayat böyleydi ve Winter tanrıların zalimliğinden rahatsız olmuyordu. Aslında pek bir şey onu rahatsız etmiyordu.

Yirmi yaşında, Uvralis Sanctum'a katıldıktan sadece bir yıl sonra *zamana* aşık oldu. Babasının kalbi öldüğünde ve annesinin kalbi kalp kırıklığından yavaş yavaş solduğunda, kederini unutması için onu yatıştırdığını fark etti. Kendi kalp kırıklığından sonra etrafında uçmuştu. Bir şiir okuduğunda ya da bir şarkı duyduğunda aniden durmuştu. Özlem duyduğunda anılarla parladı. Gecelerden nefret ettiğinde gündüze dönüşmüş, gündüzü özlediğinde geceleri kısaltmıştı. Kar getirdi ve sonra tekrar kiraz çiçekleri. Güneş ve sonra yine yağmur. Bir zamanlar zamanın ona aşık olduğunu düşünmüştü. Artık ondan korkmuyor, onu saymıyor ya da yasını tutmuyordu. Ve o

Cildinde bıraktığı izlere aşıktı, her soluk kırıksıklık ve çil bir öpücük ya da geçerken sıyırdığı bir dokunuştı. Sonu ölüm olsa da trajik bir aşk yoktu. *Ölüm ona yaşayacak yedi gün daha vermemiş olsa bile, zamanın ona yettiğini düşünüyordu.*

Baş Rahibe Miriam her zamanki gibi önderliği ele aldı ve dua alanına nüfuz etmiş, hatta onları çevreleyen beyaz taş duvarların her tarafına sürünmüş olan kalın salkım köklerinin önünde diz çöktü. Kadim bitki, hazırlık okulundaki zil sesleri gibi bir melodi yayıyor, ona sıcak hissettiriyordu. Sık sık onunla birlikte mırıldanır ve sonra Baş Rahibe tarafından azarlanırdı. Bugün Winter kendini o kadar da cesur hissetmiyordu. Özellikle de avuçlarını birbirine bastırıp gözlerini sımsıkı kapatarak önünde diz çöken kızların çoğu fısıltıyla ettikleri dualarla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlarken.

Dünyalarında çok az büyü kalmış olmasına rağmen dua ettiler. Onları otlatan tanrı da kısa bir süre sonra onları *Ölüm'ün* merhametine terk etmişti. Hayat geçiciydi, belki de onlara öğretmek istediği şey buydu.

Dua başladığı gibi sona erdi. Aynı olasılıkla da sona erdi.

Duyulmamış.

Kızların hepsi ayrıldı ve Winter sonuncusu da çıkana kadar bekledi. Gitmeye hevesli görünmek istemediği için alıştığı bir alışkanlıktı bu.

"Winter," diye seslendi Miriam, eğitimini bırakıp hayatını Tanrılara hizmet etmeye adadıktan sonra Kutsal Alan'a geldiğinde her zaman kullandığı o sert ses tonuyla. Winter günlük azar dozunu almak için utangaç bir tavırla yaklaşırken yaşlı kadın yüzünü pasif, çenesini yüksek ve omuzlarını dik tutuyordu. Sessiz değildi, alçakgönüllü olmaya çalışıyordu, dua etmeye hevesli değildi veya yolundan çıkmıyordu ve tüm bunlar onu çok fazla hedef haline getiriyordu.

"Evet?"

"*Evet* değil, çocuğum. Bin yıllık bir ağacın duyabileceği kadar yüksek sesle ve eksiksiz cümleler kurulduğunu bilecek kadar uzun süredir buradasın."

"Affedersiniz," dedi başını eğerek ve üstünün duruşunu kötü bir şekilde taklit ederek. "Nasıl yardımcı olabileceğimi soracaktım, Baş Rahibe?"

Kadının ağzı büküldü ve Winter'ın vücuduna baktı, baktığı şeyden hoşnut olmadığı belliydi. Winter da oradaki diğer kızlar gibi yetimdi ama bir zamanlar anne babası vardı ve Miriam, sadece tanrıların sevgisine sahip olanların doldurduğu ve çevrelediği Mabet'e katıldığı için onu hep rahatsız etmişti. "Kütüphaneye çağrıldınız. Mabedimizde kalan bir misafirimiz var. Charon Konseyi'nden bir büyücü. *Ölümü* nasıl durduracağını bulmak için yedi günü var..." dedi acı bir şekilde.

Winter, rahibelerin çok az **erişebildiği** tek yer olan kütüphaneden bahsedilince neredeyse heyecanlanıyordu,

Bir âlime ya da şifacıya yardım etmek dışında. Dua ve kutsal kitaplarının kendilerine ait özel bir odası vardı ve cemaate göre rahibelerin ihtiyaç duyduğu tek bilgi ve eğlence bunlarda bulunuyordu. "Bir Büyücü mü? Peki neden ben?" Ve neden onları mahvetmeye söz vermiş olan Tanrı'ya hizmet ediyor ve ona dua ediyorlardı? Nasıl olur da Ölüm'ün bir hizmetkârı birdenbire onun dengi haline gelebilirdi? Ama Winter bunu sormadı. Günü çamaşırhanede geçirmeye ve geçen seferki gibi elleri kanayana kadar yüzlerce çarşafı fırçalamaya hevesli değildi.

"Sessiz birini istedi. Gölgelelerin arasına karışacak birini. Sen gölge olmak için yeterince iyisin. Ayrıca, diğer kızlardan birini kaybetmeyi göze alamam, gönderebileceğimiz tüm dualara ihtiyacımız var."

Miriam Winter'ın hiç dua etmediğini biliyordu ve dua ettiğini ona bildirmek için bu ana kadar beklemişti. Bu onu endişelendirmeliydi, ama Winter sadece rahatlamış, bu gerçeğe yükü hafiflemiş hissetti.

Bir büyücü. Bir büyücüye yardım ederdi.

Miriam gitmek için döndü ve Winter sonunda uzun bir iç çekti ama hemen geri çekilmek zorunda kaldı çünkü diğer rahibeler etrafına üşüşmeye başlamıştı. Bazıları meraklı, bazıları tedirgindi. Ama onu asıl rahatsız eden, ona acıyarak bakan birkaç tanesiydi. Sanctum'da hiç kimse Winter'a acımamıştı. Bu onu neredeyse boğacaktı.

Genç kızlardan biri olan Clara, "Onu gördüm," dedi. "Uzun boylu ve korkunçtu."

Winter onun öyle olduğunu hayal etmek istiyordu ama Clara için her şeyin uzun ve ürkütücü olduğunu da biliyordu. Ağaçlar, Sanctum binası, tamirci, kendi gölgesi, hepsi uzun ve ürkütücüydü. Bu yüzden gecelerinin çoğunu ya Winter'ın yatağında ya da Winter'ın da içinde olduğu kendi yatağında geçiriyordu.

Genç kız onun koluna yapıştı ve "Aşağıda onunla yalnız kalmanı istemiyorum" diye fısıldadı.

"O bize ve bu diyardaki herkese yardım etmek için burada, o kadar da korkunç olamaz," dedi gruplarının en büyüğü olan Alyssa, sık sık yaptığı gibi onların sıkıntısını biraz olsun hafifletmeye çalışarak. Winter, Alyssa'nın onlara karşı, hatta kendisine karşı bile bir sorumluluk hissettiğini biliyordu. O gecedan çok uzakta bir gece Winter'a eski hayatından, evlat edinilen kardeşlerinden ve Miriam onu bulmadan önce yetimhanede terk edilmiş olduğundan bahsetmişti.

"Belki de hepimizi uykumuzda yer," diye ekledi Clara dehşet dolu bir solukla. "Köylü kadının dediği gibi dalağımız onları güçlü tutabilir."

Büyücüler hakkında o kadar çok hikâye vardı ki Winter bunların kaç versiyonunu dinlediğini unutmuştu.

Winter kıkırdadı ve herkesin dikkati ona döndü. Eliyle karnına vurdu. "Ben biraz biberiye çiğneyeceğim. Onun için güzel ve lezzetli olduğundan emin olun."

Birkaçının rengi soldu ve hatta biri Alyssa'nın kollarında bayıldı; Alyssa, kızların yarısının dışarıyı nadiren gördüğünü bildiği için Winter'a hak ettiği sert bir bakış attı

ve bundan dehşete düşmüşlerdi. "Şimdiye kadar acele etmeniz gerekmiyor muydu?"

"Pekâlâ," dedi Winter ve ardından merdivenleri hızla çıkarak Sanctum arazisinin en ucundaki kütüphane binasına doğru ilerledi. Üç büyük katı olan eski bir binaydı ve bilginlerin yıldızları incelemek için kullandıklarını duyduğu camdan yapılmış açık bir tavanı vardı. Üç kat da açıktı ve tek bir tavanı paylaşıyordu.

Bayat hava ve loş duvarlar Winter'ın vücudundaki her duyuyu doldurduğu anda, yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. Hikâyeler, gerçek olsun ya da olmasın, onları severdi. Kendine ait bir hikâyesi yoktu, bir kitaba ait olmak şöyle dursun, bir sayfayı sıyıracak kadar iyi olabileceğini düşündüğü tek bir anısı bile yoktu. Yaşadığı tüm hayatlar, başkalarının onun okuması için yazdıklarıydı. Ve bu onun için yeterince iyiydi. Gerçekten de öyleydi.

Kendisinden yardım isteyen Büyücü'yle buluşmak için raflı koridorların uzunluğunu kat ederken, parmağını tozlu ve küflü kitapların satırları üzerinde hafifçe gezdirdi. Uzaktaki bir piyanonun notaları kulaklarını doldurdu ve yumuşak melodinin tadını çıkararak gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Pek çok kişi kütüphanede yaşayan ve yüzyıllardır bu enstrümanı çalan hortlaktan korkardı ama o korkmazdı. Çoğu zaman kütüphanenin önünden sadece onun çaldığını duymak için geçerdi.

"Okumanın bu şekilde olmadığını bildiğini varsayıyorum. Onlara bakmanın, dokunmanın ve gülümsemenin bana bir faydası yok," dedi derin ve soğuk bir ses yanından ve Winter irkilerek raflardan birkaç adım uzaklaştı sadece

arkasındakine çarpacaktı. Dirseğini sert meşe rafa çarptığı yerde bir çürük oluşacağı kesindi, tek düşünebildiği buydu. Dikkati sadece orada duran ve sanki yaşadıkları dünyanın sonunun tek sebebi oymuş gibi onu izleyen adamda olmasına rağmen düşünebildiği tek şey bu küçük acıydı. Winter acıdan, *nefretin* kendisinden nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu.

Geceyi. Ona geceyi hatırlatıyordu. Siyah saçları normalde erkeklerin kullandığından biraz daha uzundu. Koyu renk gözler, kahverengi değil, siyah da değil, sadece koyu renk - bakış, renk, her şeyin solgunluğu. Çenesindeki hafif kirli sakal bile ona geceyi hatırlatıyordu. Uzun boyluydu, ondan en az bir karış uzundu ve o da hiçbir şekilde kısa değildi.

Koyu renk saçlı adam elindeki kitabı, kendilerinden başka hiçbir canlının bulunmadığı devasa kütüphanenin her yerinde yankılanan bir gümbürtüyle kapattı. Yaşamak için bu kadar az zaman kalmışken kim yaşamayı değil de yaşamayı okumak isterdi ki? İnce siyah gözlüklerini indirdi ve şimdiye kadar gördüğü en karmaşık desenlerle işlenmiş siyah ceketinin göğüs cebine katladı. Onun hiçbir şeyi, dört yıl önce yaşamayı seçtiği hayata benzemiyordu. Sanctum'daki herkes mutlu, mütevazı giyimli ve onun soğuk tavrıyla kıyaslanamayacak kadar alçakgönüllüydü. "Sanırım siz Bayan Winslow'sunuz."

"Sadece Kış. Bu isim artık bana ait değil."

Yüzü her türlü duygudan o kadar arınmıştı ki, kaşını hafifçe kaldırdığında tüm yüzü değişiyordu. Neredeyse nazlı görünüyordu. Winter karşısındaki adamın böyle biri olamayacağını biliyordu. Büyücüler asla nazlı olamazdı. Sadece zalim olabilirlerdi. "O halde beni takip et, sadece Winter."

"Ölüm'ü durduracak mısın?" diye sordu elinde olmadan, adamın peşinden giderken.

Kütüphanenin ortasındaki tek ışıklı masaya varmadan önce adımlarını durdurdu. Ona her zaman öğretildiği gibi yüz yüze hitap etme zahmetine bile girmeden, "Tanrıya benziyor muyum?" dedi.

Evet, korkunç bir şey demek istedi ama onun yerine, "Ölümü durdurmak için Tanrı olmaya gerek var mı? Hastalığı, yağmuru, karı ve doluyu durduruyoruz, hatta mutluluğu bile durduruyoruz. Bu kadar basit bir şeyi nasıl durduramayız?"

Sonra döndü. Winter bir an için onun gözlerinin farklı bir renkte parladığını düşündü, anılarını oraya gömmüş olan o musallat şeyin uçurumu tarafından boğulmamış bir renk. "Basit. Ölüm ne zamandan beri basit?"

"Bu en basit olanı. Zahmetsizdir. Kuşkusuz sık sık düşündüğümüz bir şeydir ama geceler uzun olmadıkça ya da gökyüzümüz aniden grileşmedikçe ya da kalbimiz bomboş hissetmedikçe kendimizi buna kaptırmayız. Ölüm düşüncesi geçicidir. Mutluluk da geçicidir ama biz onu kovalarız. Israrla. Sürekli olarak. Onu hayal ederiz. Gerçi ölümü de hayal ederiz ama bunu istediğimiz için değil." Dudağını çiğnedi. "Tabii yine yukarıdakilerden biri değilse. Bunu yapar-ölüm bunu yapar, bunu yapar"

rüyalarımızda bile olsa bizi kovalar. Ve uyandıığımızda, onu düşünmemeye karar veririz. Ama hayalini kurduğumuz mutluluksa, onu hatırlarız, başkalarıyla paylaşıyoruz, ona güleriz ya da o hayal, çekmecemizin dibinde sık sık gördüğümüz ama delikli çoraplar pek kullanılamasa da atmaya gönülsüz olduğumuz delikli bir çorap gibi kalana kadar tekrar tekrar hayal ederiz."

Şimdi iki kalkık kaş Winter'a dönüktü ve Winter yutkundu. Onu kızdırmış mıydı? Normalde aklından geçenleri gevelediğinde insanlar ona sadece iç çeker, görmezden gelir ya da esnerdi, nadiren kızarlardı. Bir ayaktan diğerine zıpladı ve adamın gözleri oraya, ayaklarının dibine düştü. "Ben bütün bunların neresindeyim? Baş Rahibe benden yardım istediğinizi söyledi."

Adamın koyu renk gözleri tekrar Winter'ınkilere kaydı. "Otur," dedi basitçe ve neredeyse sakince, ama sesi Winter'ın kulaklarında keskin bir kırbaç gibi yankılandı ve Winter oturmak için koşmaya başladı.

Birkaç düzine kitap yuvarlak masanın üzerine dağılmıştı, hepsi de anlamaya bile başlayamayacağı diller, sayılar ve resimlerle dolu rastgele sayfalarda açıktı. Bunları anlamak için onun yardımına ihtiyacı varsa nasıl onun gölgesi olabilirdi ki? Belki de musallat olan bir hayalet. Her zaman omuzlarına vuruyor ve cevaplarını tüketiyordu. Elbette birkaç saniye içinde bu görevden alınacaktı. Ailesinin durumu iyiydi ve en iyi eğitimlerden bazılarını almıştı ama bu, dikkatini verdiği ya da herhangi bir konuda iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Senden bir şey tercüme etmeni istemeyeceğim, kara kara düşünme," dedi adam yanına otururken ve kadın biraz irkildi.

"O zaman ben ne işe yarıyorum?"

"Görünüşe göre konuşuyoruz." Bir kitaba doğru uzandı ve onu kızın önüne koydu. "İçinde *morta* kelimesi geçen herhangi bir cümleyi gördüğünüz yerde vurgulayın."

Winter dudaklarını mühürledi ve ona ters ters baktı. Adını öğrenmek istiyordu ki kafasının içinde ona düzgünce küfredebilsin.

"Azriel," dedi, gözlüklerini tekrar taktı ve birkaç kutsal yazıya uzandı. "Benim adım."

Küçük bir nefes verdi. Adam zihin okuyabiliyor muydu? "Hayır," diye ekledi huysuzca.

"Ne?"

"Ben zihin okumam."

"Sen bilmesen benim böyle düşündüğümü nereden bileceksin?" "Açık bir kitap gibisin Winter. Yine de çok isterdim

Başka bir şey okumaya geri dönmek istiyorum, bu yüzden en azından bir olmamak için çaba gösterir misin? Hanımınız bir gölge olacağınızı söyledi, güneşin tamamı değil."

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Özür dilerim."

"Onları umursamıyorum."

"O zaman geri alıyorum," diye mırıldandı nefesinin altında ve Azriel'in eli bir sayfayı çevirmenin ortasında durdu.

Göz ucuyla adamın gümüş yüzüklerle bezenmiş parmaklarının hareketsiz kalışını izledi, kalbi onu

gücendirdiği endişesiyle bir o yana bir bu yana çarpıyordu.
Umurunda değildi

Bir büyücünün yaralı gururu için, ama o dalağı için endişeleniyordu.

Tam istediğı kelimenin altını çizmek için kalemini indirmişti ki adam, "Demek gerçekten okuyabiliyorsun," dedi.

"Neden yapamayacağımı düşündün?" diye sormak için neredeyse kendi tükürüğünde boğuluyordu.

"Tanrınıza tapınmak sizin yegane göreviniz değil mi? İnsan ne kadar cahilse, o kadar sadık kalır. Çok az şey bildiğinde daha az sorgulayabilirsin."

"Sanctum'daki her kız en az iki dilde okuyup yazabilir. Senin görevin de kendi dilini asla sorgulamamak değil mi? Okuyamadığın için değil, çünkü tüm Büyücülerin her şeyden önce eğitilmiş olması gerekir, ama *Ölüm* Tanrısını sorgulamana izin verilmediğı için. Benim özgürlüklerim hiçbir zaman köleliğe varan ince çizgilerde yürümedi, sadece hayranlık duydum. Gözleriniz ve ağzınız kapalı olsa bile bir kalemi ve bir kitabı gayet iyi tutabilirsiniz. Ama o kalemi kullanabilir ve o kitabı yüksek sesle ya da hiç okuyabilir misiniz?" Boğazını temizledi ve ekledi, "Efendim." Başını kaldırıp gelecek azarı beklemek yerine sayfalara daldı ve işine döndü.

"*Kathran'ı* da okuyabiliyor musun?" diye sordu bir süre sonra, onun atıp tutmasını tamamen görmezden gelerek.

"Evet, bu benim ana dilim."

B a ş ı n ı salladı ve bir kitap havada yükselip tam önüne düştü. "*Katra*'dan çok **u z a k t a s ı n**, değil mi?" diye sordu.

Kalın not defterine karanlık notlar alırken ona hiç aldırış etmiyordu.

Winter'ın geri dönme ihtiyacı hissetmeden gidebileceği en uzak yer burasıydı. Eğer daha uzağa gitmiş olsaydı, yemekler sevdiğinden çok farklı olacaktı ve dili öğrenmek çok zor olacaktı, bu yüzden şu anda bulunduğu yerde kaldı. Dil çok zor ya da garip değildi ve çoğu yiyecek alışkın olduğu yiyeceklere benziyordu. Ailesinin evini kitlemeden önce günlerce düşünmüş, yaşlı uşağının önerdiği gibi satmamış ve ardından Sanctum'a katılmak için yola koyulmuştu. "Uzak, ev olmayan her yerdir."

O anda Winter'ın dikkatini çekmişti, koyu renk gözleri masanın öbür ucunda Winter'ınkilerle buluşmuştu. Winter gözlerini kaçırmak istedi ama yapamadı. "Akıllıca sözler."

Winter elini reddedici bir şekilde salladı. "Bir yerde okumuştum." "Sadece kutsal metinleri okumaya izniniz olduğunu sanıyordum?" "Şey, evet, ama ben sadece dört yıl önce katıldım."

"Hm," diye belli belirsiz bir tepki verdi ve Winter kaşlarını öyle sert çattı ki kaşları neredeyse alın kemiğini çatacaktı. "Eğer bana bir şey fırlatacaksan, bir kalem ya da kâğıt parçası önerebilir miyim?" dedi Winter'a pek aldırış etmeden.

"Sana hiçbir şeyle vurmayacaktım."

"Saldırgan görünüyordun."

"Sen de hayatında tek bir iyi gün geçirmemiş gibi görünüyorsun ama tanıştığımızdan beri bir kez bile senin

ağlamak üzereydim."

"Her zaman böyle tartışmacı mısın?"

"Her zaman böyle suratsız mısın?"

"Cevabım evet o zaman."

"Benimki de öyle."

"İkimiz de cevaplarımızı aldığımıza göre sevindirici bir sonuç gibi görünüyor," dedi sıkılarak ve çalışma odasına döndü.

Winter "Tam olarak ne arıyoruz?" diye sorduğunda yaklaşık bir saatlik bir sessizlik olmuştu ya da öyle hissediliyordu.

"Savaş Tarihi kitabında ölüm kelimesini arıyorsunuz. Tıpkı sana ilk söylediğimde olduğu gibi."

Winter ona yüksek sesle küfretmek istedi. Bunu yaparsa onu bir hamamböceğine çevirir miydi? Bunun bir önemi var mıydı? En azından zamanın sonuna kadar burada saklanabilirdi. Saatin öğleden sonra üçü vurduğunu düşünürsek yedi günden az bir süre kalmıştı. "Peki ya sen?"

"Bunu bilmek bana düşer."

"Ölüm'e falan söylemem. Aramız bozuldu," sözleri garip bir karganın ötüşü ya da ağustos böceklerinin gıcirtısı gibi kuru bir şekilde çınladı.

Ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. Belki de büyümüşü, ağzının hareket etmesini kontrol edemediği düşünülürse. "Bu bir şaka mıydı?"

Bir kez göz kırptı. "Öyle olmama ihtimali nedir?"

"Alçak."

Tatlı tatlı, ondan çok kendi kendine konuştu, "Böyle seçkin bir Büyücü ile emin ellerde değil miyiz?" Adam hâlâ ona bakıyordu, bu yüzden "Bu bir şakaydı" diye eklemek zorunda hissetti.

Aralarında daha fazla karga ve ağustos böceği sesi çınladı. "Topladım," dedi sert bir sesle.

"Beni bir hamamböceğine mi dönüştüreceksin?"

Toplamda bir kez göz kırptı. "Bu Kutsal Alan'da da okuyabiliyorlar mı?"

"Sanmıyorum."

"O zaman hayır Winter, seni bir hamamböceğine dönüştürmeyeceğim." "Şaka yapıyordum, biliyorsun."

"Değildim." Adam, kız ilgiden kıvrana kadar ona baktı. "Sanırım başka bir sorunuz var."

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi ve sonra hevesle öne doğru eğildi. "Neden sadece seni gönderdiler?"

"Ve sadece beni göndermenin yeterli olmadığını düşünerek yanlış bir varsayımda bulunuyorsunuz."

Büyücülerde görmeye alışık olduğu bu kibirli ses karşısında burnu sızladı.

Kitabı kapattı ve gözlüklerini masanın üzerine indirdi. "Evet?"

"Yok bir şey," diye mırıldandı, uzun kumral saçlarını arkadan bağladı ve asıl işine döndü. Adamın dikkatinin üzerinde olduğunu hissediyordu ve en alışılmadık kaşıntı gibi, bundan kurtulamıyordu. Teslim olmuş bir halde, ona bir bakış atmaya cesaret etti.

ve onu tam olarak en son olduğu gibi, kafasında bir deliğe bakarken buldu.

"Oh, hiçbir şey," diye sıkılarak onu taklit etti. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Dudaklarını büzdü, onu tanıdıktan sadece birkaç saat sonra kötü tarafına geçmenin başına ne kadar bela açacağını düşündü. "Beni görmezden gel. Çoğu öyle yapar."

"Seni görmezden gelmek imkânsız," dedi ve Winter'ın nabzı hızlandı. "Benden yaklaşık bir metre uzakta duruyorsun."

Omuzları biraz çöktü. "Daha fazla kalabilirim."

"Ve burada saklanan intikamcı bir şeytanın kötü tarafına mı geçeyim? Seni görebileceğim bir yerde kalmanı tercih ederim."

"Barışçılar."

"Seni duyarlarsa artık olmayabilirler," diye mırıldandı ve işine geri döndü.

Omzunun üzerinden baktı, şeytanların ve hayaletlerin genellikle toplandıkları yer olan karanlık kütüphane sokaklarına doğru ilerledi. Ona musallat olurlar mıydı? Onların yanında kaç kez umursamadan ağzını açtığını hatırlayarak ürperdi.

"Winter," diye seslendi ve o da koltuğunda zıplayarak bir elini hızla atan kalbinin üzerine koydu.

"Evet?"

"Yabancılar tarafından size söylenen her şeye inanır mısınız?" "Sen yabancı değilsin."

"Saf değilsiniz, ancak niyetlerden şüphe etmemek gibi bir hatanız var gibi görünüyor."

"Bana çok nazikçe saf dediniz gibi görünüyor."

"Kibarlığım la tanınmam."

"Belli ki," diye mırıldandı nefesinin altında.

Gözlerini ona dikti. "Seni nerede buldular?" "Onları ben buldum."

"Bu çoğunu açıklıyor."

Dudağı seğıirdi. "Çoğu mu? Neden hepsi değil?" dedi alaycı bir tavırla.

Ama sorusunun alaycı doğasına aldırmadan cevap verdi: "Hala umursayan daha kutsal bir güç olduğuna inanacak birine benzemiyorsun."

"Yanılıyorsun." Yanılmıyordu ama o kadar belli mi ediyordu? "Hiç sanmıyorum."

"Elbette, artık hiçbir Tanrı'nın bizi izlediğine, işler kötüye gittiğinde müdahale etmeye çalıştığına ya da kaderleri kendi rotalarını değiştirmeye ikna ettiğine inanmıyorum. Bunu yapmaları gerektiğini de düşünmüyorum çünkü bize iyi ya da kötü kendi kaderimizi seçme gücü ve iradesi verildi. Hayatın tek anlamı bu, öngörülemezlik. Birinin benim yerime seçim yapmasından, yardıma ihtiyacım olsun ya da olmasın, yardım almak istemediğim halde bana yardım etmesinden nefret ederim. Ama kutsal güçlerin zalim olmadığına inanıyorum. Neden olsunlar ki?"

"Ya Ölüm? Kaderini belirleyen zalim değil mi?"

"Size inançlarımı söylemek istemiyorum. Onlarla alay edersin." "İnançların o kadar kırılgan mı ki onlarla alay edeyim?"

sizi rahatsız eder mi?"

"Hayır. Ama bu onu rahatsız edebilir."

O kara kaşlarını yine yukarı kaldırdı. "Sence Ölüm rahatsız olur mu?"

"Olabilir."

"Rahatsız olup olmaması neden umurunuzda olsun ki?"

"Biri yapmak zorunda," dedi sessizce, bu konuda konuşmak istemediği mesajını alacağını umarak. Karanlık Tanrı ile olan tek taraflı ilişkisi hakkında. Çoğu zaman, açıkça savunulmaya ihtiyacı olmadığı halde neden onu savunma ihtiyacı hissettiğini merak ediyordu ama nedenini asla bilememesine rağmen bunu sorgulamıyordu.

Bir süre sonra "Biraz ara verebilirsin," dedi.

"Verecek misin?"

"İhtiyacım yok."

Bilekleri kopmak üzere olmasına rağmen başıyla onayladı. "Ben de öyle o zaman."

"Benim ihtiyaçlarıma göre mi?"

"Bunun, dinlenmeyi feda etmen için yeterince önemli olduğuna dayanarak. Ben de öyle yapacağım."

"Ben şehit istemedim, Winter, biraz ara ver."

"Ama tüm bunlar sona erdiğinde benim hakkımda kitaplar yazacaklarını düşünsene. Dünyanın kaderini savunurken yorgunluktan ölen rahibe."

"Theatric."

"Hayatlarımızı bir şekilde romantikleştirmek zorundayız."

"Gerçekte yaşamak varken neden bir rüyada yaşayasınız ki?"

Çünkü bu daha kolaydı ve ona göre kontrol ondaydı.

"İnsanlar beni hiç sorgulamıyor, biliyor musun?"

"Ama çok şüpheli şeyler söylüyorsun, küçük şehit."

"Aynen öyle. İşin özüne inerlerse, sorgulayacak daha fazla şey bulacaklarından korkuyorlar. Sonunda hepsi pes ediyor ve beni kendi sorgulanabilir balonumda bırakıyorlar. İlgi alanlarımı, hobilerimi ya da merakımı sorgulamıyorlar." Kalemiyle oynadı. "Sen hariç."

Sonraki birkaç saat boyunca, aklına gelen her düşüncüyü ve soruyu bastırdı ve diyarın kaderini taşıdığı varsayılan tek kelimeyi bulma görevine geri döndü.

Winter kütüphaneden ayrılalı beş dakikadan az olmuştu ama Azriel en az bir düzine kez kapıya doğru bakıp durmuştu. Winter ona gitmek üzere olduğunu ya da nereye gittiğini söylememişti ve Azriel Winter'ın ona söylediği bir şey yüzünden mi gittiğini merak ediyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, hemen çalışmasına baktı, çalışmasının ipini bulmaya çalıştı ve başaramadı.

Önüne bir fincan çay ve ardından bir tabak bisküvi kondu. "Papatya çayı baş ağrısına iyi gelir."

"Bende olduğunu düşündüren ne?"

"Şakaklarını ovuşturup duruyorsun."

Bu konuyu burada bırakmak niyetindeydi ama yapamadı.

"Beni mi izliyordun?"

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, yüzü pasifti. "Evet. İnsanları izlemek benim hobimdir."

"Garip bir hobi."

"Eğlenceli olduğu kadar maksatlı da. İnsanlar size kendileri hakkında bir şeyler söylemekten kaçınırlar, utanırlar ya da açıkça konuşmayı reddederler. Eğer birine yeterince uzun süre bakarsanız, onu anlamayı öğrenebilirsiniz." Fincanı ona doğru yaklaştırdı. "Soğuyacak."

"Etrafınızdaki insanları anlamak sizin için önemli mi Winter?"

"Çok."

Çaydan bir yudum aldı. "İçine şeker koymuşsun."

"Tatlım," dedi, otururken. "Tatlı bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Azriel tatlı şeylerden hoşlanmazdı ama ona tatlı bir şey sevdiğini düşündüğünü söylememiş, buna *ihtiyacı olduğunu söylemişti*. "Gözlemlerinize göre, doğru mu?"

Başını salladı ve bisküvileri işaret etti. "Eğer bu yeterli değilse takviye aldım. Vanilyalı bisküviler." Gözleri genişledi ve sonra yağmurun yüzeye vurmaya başladığı kulenin açık cam tavanına doğru fırladı. Kitaplara gülümsediği gibi ona da gülümsedi, özlemle. "Yağmur. Aylardır yağmur yağmadı, sanırım sonbahar gerçekten geldi. Biz buradayken değil yani," diye mırıldanarak görevine döndü ve Azriel onu bu görevden tamamen azletmeyi düşündü, böylece yağmurun hak etmediğini düşündüğü bir merakla yağmura bakmaya devam edebilecekti.

Tekrar yukarı baktı, neyin bu kadar özel ve mutluluğu hak ettiğini anlayamayınca kaşlarını çatdı. "Ona gülümsedin."

Meraklı gözlerini onunkilere dikti. "Ona gülümsemedim." "Gülümsedin. Yağmura baktın ve ona gülümsedin."

Kirpikleri hızla kırıştı. "Bilmiyorum. Fark etmedim. Beni mi izliyorsun?"

"Sonuçta bu hobi bana göre değil," dedi ve başka bir kitap almak için uzanırken baş ağrısının gerçekten biraz azaldığını fark etti. Bunun gerçekten papatya yüzünden olup olmadığını bilmiyordu.

Gök gürültüsü gökyüzüne vurdu ve tüm kütüphane alanı gümüş ışıkla doldu, katlar arasında saklanan yapışkan şeytanları korkutarak en uzak karanlık noktalarına götürdü. Piyano hortlağı da çalmayı bıraktı ve cam çatıya şiddetle vuran yağmurun güçlendirilmiş pıtırıtısı kulaklarını sessizlikle doldurdu.

"En çok bunu özlerdim," dedi sessizce, tekrar yağmura baktı, bu sefer gülümsemedi. Yüzünde mutluluğu andıran hiçbir şey yoktu, sadece melankoli vardı. "Sen bu dünyadan neyi özlerdin?"

"Emin değilim."

"Ben de öyle. Ama bir liste yapmaya çalışıyorum."

Kadının tuhaflıklarının sonu gelmiyordu ve Azriel bu garip düşünce yumağını sonuna kadar çözmek istiyordu. "Neden?"

"Kızlar dünya sona ererse özleyecekleri yüzlerce şeyden bahsediyorlardı, ama garip bir nedenden dolayı ben tek bir tane bile bulamadım. Eminim pek çok şeyi ve pek çok insanı özlerdim ama o anda tek bir şey bile söyleyemedim. Şimdi bir liste yapıyorum."

"Bu listede ne var?" *Nedenini* sormaktan kaçındı, liste yapmanın onun için *neden bu kadar* önemli olduğunu araştırmak yerine neleri kaçıracağını merak ediyordu.

"Birincisi güneş tabii ki. Yağmur. Clara'nın fare gördüğünde attığı çığlıklar ve Alyssa'nın örümcek gördüğünü sandığında ürpermesi." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Banyo yaptıktan sonra taze çarşafların içine girme hissi. Yağmur yağdığında o toprak kokusu. Renkli camlar. Çanlar, o kadar loş çalan küçük çanlar ki, sesin kafanızın içinde olduğunu düşünürsünüz ve akıl sağlığınızı sorgulamanıza neden olur. Küflü kitaplar, cennet gibi kokarlar." Boş piyanoya ve ondan sızan melodiye doğru baktı. "Müziği özleyeceğim. Özellikle de senin müziğini," dedi yüksek sesle piyanonun taburesinde görünmez hortlağın oturduğu boş yere doğru. Adam hemen onun için neşeli bir melodi çalmaya başladı ve Azriel teşekkür etmek için başını eğdi. "Sanırım buraya kadar gelebildim."

Ona eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Küflü kitaplar mı?" Azriel'in daha pek çok sorusu vardı. Hiç kimse ona aynı anda bu kadar çok şeyi sorgulatmamıştı.

"Bu konuda başka yorum yok. Hepimiz en azından nedenini anlamadığımız bir şeyi severiz."

Onun zihnini incelemek mi, yoksa yaptığı her küçük açıklamanın üzerine mi gitmek istediğini bilmiyordu. Bunu fark etmesi onu beklenmedik bir şekilde etkiledi. Beklenmedik hiçbir şey için zamanı yoktu.

Winter sessizliği bozup "Sonuncusunu da yaptım" dediğinde gökyüzü geceyle birlikte kararmış ve kütüphane sadece mum ışığıyla aydınlanmıştı.

Altını çizdiği kitap Azriel'in komutuyla aralarında süzüldü ve sonra sayfalarındaki harfler teker teker havaya kalkıp etraflarında uçuşmaya başladı. Kelimeler etraflarında dönüyor, tıslıyor ve fısıldıyordu ve Azriel'in gözleri onları dikkatle takip ediyordu. İnsanoğlu tarafından yazılmış pek çok kitapta ölüm kelimesinin etrafını boş anlamlar, boş niyetler ve boş kararlar sarmıştı. Ve tüm bunlar *Ölüm'ün* suçuydu. Onu diledikleri gibi tanımlamalarına izin verdiği için. Günah işlemekten, başkalarını ve birbirlerini incitmekten korkmayacak kadar hafife almalarına izin verdiği için.

İnsanların ölüm algısıyla ilgili her cümleyi zihninde boşalttığında neredeyse hayal kırıklığına uğrayarak iç çekti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu neredeyse fısıltıyla. "Evet.

Doğru olan tek bir şey bile bulamıyorum. Her şey yanlış."

"Eminim bunu söylemek için çok erkendir," diye esnedi.

"Sen

Altı gün daha; bir şey bulacaksın. Aradığınız şey her neyse."

Azriel onun olumlu mu düşündüğünü yoksa dünyanın sonunun gelme ihtimaline karşı umursamaz mı davrandığını bilmiyordu. Onun yorgunluğuna baktı

sonra da cep saatine baktı ve saatin geç olduğunu fark etti. Oturduğu yerden kalktı. "Bugünlük bu kadar yeter."

O da ayağı kalktı, parmaklarını gerdi ve yüzünü buruşturdu. "Yarın bana ihtiyacın olacak mı?"

"Miriam'ın bu süre boyunca bana eşlik edeceğinizi söylediğini sanıyordum." dediğinde gözleri hâlâ ellerindeydi.

Ellerini ustalıkla arkasına saklayıp Azriel'in görüş alanından çıkararak, "Öyle yaptı," dedi.

"Sonra?"

"Başka birini isteyebileceğini düşündüm."

Azriel başka kimseyi istemiyordu. "Sen yapacaksın. Başka birini istersem kapıda ne çıkacağını kim bilebilir?" Bir savaş atı mı? Ondan daha inatçı düşüncelere sahip tek şey buydu.

"Yapabilecekleri en kötü şey benim," dedi utangaç bir şekilde. "İyi geceler o zaman, yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Winter."

Azriel oturduğu yerden kalkıp bugünlük çekildiğinde saat gece yarısını geçmişti. Ayakları atılmış kitapların bulunduğu bir arabanın önünde durdu, bazıları yırtılmış ve sırtlarında zar zor asılı duruyordu ve birkaçı o kadar eskiydi ki sayfaları koyu bir bej tonuna dönüşmüştü. Bir tanesini aldı ve burnuna götürerek kokusunu içine çekti. Kafası karışan Azriel birkaç dakika boş duvara baktı. "Haklıydı, garip bir şekilde hoş."

Sona altı gün kaldı

Azriel önceki bütün günü Winter'ın anlamını bilmediği bir kelimenin altını çizmesini izleyerek geçirmişti. Ve bir tuğla büyüklüğündeki ondan fazla kitapta kelimeyi tam olarak ve atlamadan bulmuştu. Bilekleri ağrımış ve parmaklarına birkaç kezden fazla kramp girmişti ama durmamıştı. Kin bu kadar güçlü bir duygu muydu diye merak etti. Yoksa öfke miydi? Ama Azriel onun hakkında bildiklerinin hiçbirinin Winter'ın aşına olduğu kavramlar olmadığını düşündü. Kütüphane ışığının altında neredeyse kahverengi görünen kumral saçlarının ucundan, beyaz cübbeye bürünmüş bedeninin ucuna kadar, Winter öfkeli ya da kindar olmaktan başka her şeye sahipti. Tuhaftı, evet. Tanıdığı en tuhaf insandı. Ve ona uzun zaman önce gördüğü bir çiçeği hatırlatıyordu - adını unutacak kadar uzun zaman önce.

Ama hatırladığı kadarıyla, bu çiçek erken açan bir çiçek olarak bilinirdi, baharın ilk belirtilerinde ortaya çıkardı,

ve Kış geç kalmıştı.

Kütüphaneye adım attığında neredeyse onu hissedecekti. Loş bir odaya çok fazla ışık getirmişti. Eşikten adımını attığında söylediğı ilk şey "Geç kaldın," oldu.

"Sabah namazı yeni bitti. Daha erken gelemem."

Kadını tekrar tepeden tırnağı süzdü ve giydiğı dua cübbesine dikkat etti. "Miriam'dan seni bundan azletmesini iste."

"Miriam beni istediğı kadar kovabilir," dedi Winter ve sonra parmağıyla tavanı işaret ederek Azriel'i yukarı bakmaya zorladı. "Ama o yapmayacak."

Azriel onun Yaşam Tanrısı'nı kastettiğini düşündü ama neden sadece tavanı işaret ettiğini anlayamadı.

"Bugün benim için ne gibi görevlerin var?" diye sordu, bir adım öne çıkarak ve bileklerinin etrafındaki beyaz parıltı gözüne çarptı.

Sargılı uzuvlarını arkasına saklamaya çalıştı ama Azriel bir an baktı ve sonra bunun onu neden rahatsız ettiğini merak ederek kaşlarını çattı. "Botanik bölümünü bul ve bir iek ara."

"Bir iek mi?"

"Küçük ve beyazdır ve içi sarıdır. Üzerinde bulabildiğiniz her şeyi arayın."

Bir, iki kez göz kırptı ve sonra dudakları bir gül goncası gibi aralandı. "Papatyaları kastetmiyorsun, değil mi?"

Bir an durdu ve hafızasında ismi aradı. Bu kadar basit bir isim miydi? "Belki de. Ben

Konuyla ilgili talep edilmemiş görüşler sunmak yerine görevinizi tamamlasaydınız bunu kesin olarak bilirdiniz."

Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve Azriel, Winter'ın belki de kendini konuşmaktan alıkoymasının tek yolunun bu olduğunu fark etti, zihnini neredeyse hiç kontrol edemiyordu.

Bir saat kadar sonra, genç rahibe elinde birkaç ağır kitap ve yüzünde Azriel'in iç çekip gözlüklerini indirmesine ve başını sandalyeye yaslamasına yetecek kadar parlak bir ifadeyle kütüphane rafları arasında bir arı gibi zig zaglar çizerek ilerledi. Şakakları zonkluyordu ve onlara masaj yapmak hiçbir şekilde yardımcı olmadı, sadece vücudunun bu kadar uzun süre yaşadktan sonra bile henüz alışamadığı uyuşuk baskıyı arttırdı. Arka plandaki neşeli piyano melodisi de yardımcı olmuyordu.

Yavaşça, piyano hortlağına sert bir bakış attı ve notalar duraksadı, hep birlikte durdu.

Yumuşak adımların sesi yaklaştı ve sonra önüne bir şey düştü, gözlerini açıp kehribar ve açık yeşilin garip bir karışımı olan tuhaf gözlü kadına bakmaya zorladı. "Buldum. Aradığınız çiçeğin gerçekten de bir papatya olduğundan yüzde yüz eminim." Adam uzun bir süre sonra hiçbir şey söylemeyince kadın gözlerini biraz daha hızlı kırıştırdı. "Fikrini mi değiştirdin? Artık *Ölüm*'ü durdurmaya gerek yok mu?" Sonra kaşları birbirine yaklaştı ve dudağını daha hırçın bir şekilde çiğnedi. Azriel aniden dudağını dişlerinin arasından çekip kendi dudağını dişlemek için bir dürtü hissetti. "Buna en başta neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum."

"Ben de öyle."

Gözlerinin seğıirdiğine yemin edebilirdi. "Böyle gereksiz işlerle kaybedecek vaktin yok mu senin?" İşte yine onunla tartışmaya başladı, diye düşündü Azriel.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Kadın tekrar yutkundu ve Azriel bir başka dürtünün kendisini dizginlemeye çalıştığını hissetti. Sırada ağzının orada olmasını istiyordu. Kadın cevap vermek yerine omuz silkti. Önümüzdeki bir saat boyunca ne kadar uzun ve sert düşünürse düşünsün, ne anlama geldiğini anlayamayacağı tek bir omuz silkme.

"Onunla savaşmanın faydasız olduğunu düşünüyorsun," dedi sonunda, ağır imalara dayanamayarak ve kız, kavurucu lavlar gibi üzerine dökülen saçları yüzünden yarısı örtülmüş kitabından ona baktı.

"Yaşamak için savaşmak faydasız değildir."

"Bununla mücadele etmeme düşüncesi seni rahatsız etmiyor." "Pek değil."

"Neden?"

"Fark eder mi?"

"Neden?" diye tekrar zorladı, her zaman yaptığı gibi onun yanında sesini yumuşatmayı unutmuş gibiydi. Bu onu korkutuyor, irkilmesine ve ürkmesine neden oluyordu ve bu da onun hoşuna gitmiyordu.

"Bu benim kavgam değil."

Adam anlamamıştı ve kadın da onun derin kaşlarını çatmasını ya da bastırmak istemediği merakını anlamış gibi görünmüyordu. "Yani, teslim olacaksın."

"Hepimiz doğduğumuz gün ölüme teslim oluruz. Sadece onun nazik ve unutkan olmasını umuyoruz."

"O bunların hiçbiri değil."

Kadın yine omuz silkti ve Azriel bu hareketten hiç hoşlanmadı. "Yine de kızgın."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Böylesine hoşgörölü bir tanrı, kızgın olduğu için değilse neden bu kadar acımasız olsun? Muhtemelen unvanı ve gücü ne olursa olsun duygulara karşı hassastır."

Daha sonraki yorumu görmezden geldi. "Hoşgörölü bir tanrı mı?"

Başını salladı ve bu hareketi daha çok sevdi. "Hastalanırsınız ve o bize bir tedavi bulmamız için izin verir. Üzülürüz ve o tekrar mutlu olmamızı sağlar. Doğasına rağmen naziktir."

"Her zaman böyle saçma sapan konuşur musun?"

"Ara sıra." Gözleri tekrar yukarı kıvrıldı ve doğrudan onunkilere baktı ve Azriel en çok bundan hoşlandı. Korkulan biriydi ve yaptığı işte iyiydi, bırakın doğrudan gözlerinin içine bakmayı, çenesinden yukarısına bakan bile pek yoktu. "Sen de bakmalısın. Bu özgürleştirici bir şey."

"Aklından geçenleri söylemek aptallıktır."

"Bunu konuşmamak utanç verici. Ne kadar az yaşadığımızı ve ne kadar az yaşamak zorunda olduğumuzu düşünürsek, bu çok yazık olur."

Adam başını yana eğerek ona baktı ve kadının omuzları adamın bakışları altında kaskatı kesildi. "Bana zavallı mı diyorsun, Winter?"

"En azından bir kez bile isteye fikrinizi söylemediniz mi?"

"Hayır."

"O zaman sana acıyorum, Azriel."

Acımak, kimsenin onun için hissettiği bir şey değildi. "Tuhaf bir kadınsın."

Gülümsedi ve Azriel bu jest karşısında bocaladı, jestin tesadüfiliğine hazırlıksız yakalanmıştı. "Belki de sana hiç acıımıyorumdur," dedi sessizce ve görevine döndü. Sonra da ekledi: "Değerli kitaplarına değil de bana bakmaya devam edersen tüm türlerin yok oluşuyla nasıl mücadele edeceğini nasıl bulacaksın?"

"Aradığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Adamın gözleri kızın üzerinde, solgun çıplak boynunda ve kelime kelime dokunmaktan uçları mürekkeple lekelenmiş kıvrak parmaklarında gezindi.

Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Öyle değil mi?"

"Ölümle nasıl savaşacağımı biliyorum," dedi oturduğu yerden kalkıp parmağıyla beneklerini geriye iterek. "Aradığım şey, bunu neden yapmam gerektiğine dair bir neden." Kızın göğsü daha hızlı ve dengesiz bir şekilde yükselmeye başladığında, ona doğru yürüdü ve kızın her adımını korkuyla değil, beklentiyle takip edişini izledi. Masanın kenarlarını kavrayıp ona doğru biraz eğildiğinde boynunu bükerek ona baktı. "Her zaman bu kadar kolay mı korkarsın?"

"Korkmadım. Belki temkinliydim."

Bu kelimelerin teninde titreşmesi hoşuna gitmişti. "Temkinli," diye tekrarladı. "Neden?"

"Çünkü sen bir Büyücüsün."

Ölüm'le bir sorunu yoktu ama neden insan hizmetkârlarıyla olsun ki? "Çünkü ben bir Büyücüyüm," diye tekrarladı, en tuhaf düşüncelere sahip olan ve ona bir *papatyayı* hatırlatan genç rahibeyi anlamamıştı. "Tüm Büyücülerle mi sorunun var, yoksa sadece benimle mi?"

Dudağını kanatacak kadar sert ısırmıştı. "Hepsi diyemem. Belki bazıları. Birkaçı. Elbette hepsi değil. Umarım hepsi altın, güç ve yücelikten başka bir şeyi umursamayan omurgasız sahtekârlar değildir."

Azriel gülümsememeye çalışarak, "Elbette," diye ekledi. Henüz tamamlamadığı işine rağmen tekrar onun yanına oturdu. "Peki bu sonuca nasıl vardın? Hayatın boyunca pek çok büyücüyle tanıştın mı Winter?"

"Adil bir pay."

"Omurgasız dolandırıcıların adil bir payı ve hepsi."

Burnu kırıştı ve gözlerini kaçırdı. "Evet."

"İlk aşkınız olabilir mi? Kalbinizi kıran biri?"

Winter'ın dikkati tekrar Azriel'e kaydı; gözleri her zamankinden biraz daha genişti. "Öyle bir şey yok. Ama onlar bana yakın birinin ölümünün bir parçasıydı." Gözleri Azriel'in masanın diğer tarafında unuttuğu kitaplara takılmadan önce bir oraya bir buraya sıçradı. "Aradığın şeyi aramaya devam etmeyecek misin?"

Parmaklarını masaya vurdu. Arayışıyla daha fazla uğraşmaya değip değmeyeceğini düşündü. "Sana yakın birinin ölümünün nasıl bir parçası oldular?"

"Fark eder mi?"

Azriel kollarını kavuşturdu ve koltuğunda geriye yaslandı. "Bu sonuca kendim varacağım, Winter."

"Yakın olduğum kişi bir Büyücüydü. Büyük bir büyücü. Geldikleri kadar güçlü. Zenginden daha zengin. Aşıktı. Bulabileceği en büyük aşka. Güce aşıktı. O kadar ki, bunun için kendi hayatını feda etmeye hazırdı. Geride kimi bıraktığını umursamadan. Geride ne bıraktığını bildiğinden değil, çünkü zaten pek dikkat etmiyordu - ona öğretilen tek şey gücü arzulamak, kabul etmek ve istemektir. Bu yüzden boğulmakla kalmadı, yanında birini daha götürdü."

"Size yakın olan başka biri." "Evet. Fark etti mi peki?"

"Senin için öyleydi ve hala da öyle."

Uzun bir nefes çekti ve tekrar onunla yüzleşti. "Bunun bize yardımı olacağını mı düşünüyorsun? Ben *Ölüm*'e acıklı bir hikâyeye anlatıyorum. Çok daha üzücü hikâyeleri olan başkaları da var."

"Her şey olduğundan daha kötü olabilir diye, zaten yeterince kötü olmadıkları anlamına gelmez. Ve hayır, *Ölüm*'ün acıklı bir hikâyeden hoşlanacağından şüpheliyim."

"Neden olmasın? Sen yaptın. Ve o senden daha kötü olamaz." Sanki kendini tutuyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Beni bir hamamböceğine çevirme."

Öne doğru eğildi. "Onun daha çok kan ve vahşet düşkünü bir adam olduğunu duydum. Bu acıklı hikâyeye kan ve bağırsak içermediği sürece ilgisini çekeceğini sanmıyorum."

Göğsünün sığ nefeslerle yükseldiğini görebiliyordu. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Yakında hamamböceği olacak birini korkutmak için pek bir neden yok."

Azriel, kızın gözlerinin fincan tabağı gibi yuvarlaklaştığı o andaki kadar gülme isteği duymamıştı hiç. O andan çok sonra bile gülme isteğine direnmiş, yerine döndüğünde bir ya da iki gülümsemesini bir kâğıt parçasının ya da bir kitabın arkasına saklamıştı.

Winter arkasındaki saate bir göz attıktan sonra ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kütüphaneden ayrıldı. Çok geçmeden elinde her türlü tencere ve çatal bıçak takımıyla dolu bir tepsiyle döndü, tepsiyi masanın ortasına bıraktı, iç geçirdi, ellerini cüppesine sildi ve kocaman bir sırtışla ona döndü. "Yemek zamanı."

Bakışları yemekten kadına kaydı, ondan ne istediğinden emin değildi. "O zaman ye."

"Benimle ye. Yoksa bir metre boyundaki garip bir akar gibi kâğıt mı çiğniyorsun?"

Azriel daha önce hiç bu kadar rahatsız edilmemiş, alay edilmemişti. Kadının önüne koyduğu tepsiye baktı. Sadece baktı.

Winter yavaşça, sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi, Azriel'in elini tuttu ve içine bir kaşık koydu, hatta parmaklarını uzun gümüş sapın etrafına kapattı. Azriel zar zor başardı

Sözlerine odaklanamıyordu, onu tutuş şeklinden ve teninde hissettiklerinden çok etkilenmişti. "Nasıl kullanılacağını biliyorsun, değil mi?" Adam cevap vermeyince yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve neredeyse korkmuş gibi fısıldadı: "Lütfen bana senin gibi büyücülerin gerçekten dalak falan yediğini ve bu yüzden fasulye yahnisine sanki seni rahatsız ediyormuş gibi baktığını söyleme."

"Ya evet dersem?" diye takıldı ama Winter dehşete düşmüş görüldüğü için ses tonu bir yerlerde kaybolmuştu.

Yutkundu ve titrek bacakları üzerinde durarak onu bıraktı. "İnsan olması şart mı? Aşçı bir koyun ya da inek, en kötü ihtimalle bir tavuk bulabilir mi diye bakabilirim."

"Seni bu kadar iğrendiriyorsa bunu neden yapıyorsun?" "Beslenmeye ihtiyacın var."

Aleti yahniye daldırdı ve birkaç kaşık dolusu yedi. "Dikkatli ol, Kış. Bu saflık neredeyse büyüleyici. Kimse benim gibi bir adamı etkilemek istemez."

Yavaşça arkasına yaslandı ve merakla onun yahnisini yemesini izledi. "Ben güvendeyim. Sen de benim cazibeme karşı güvendesin."

Mırıldandı. "Konuşmaya devam et, belki de konuşmazsın." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Benim alay edebilecek bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmek isterdim, yoksa insan olduğuna inanmazdım. Ve bu beni daha çok korkuturdu."

"Kendine yalan söylüyorsun."

"Diğer pek çok şeyin yanı sıra ben de kandırılıyorum. Ne

olmuş yani?" diye mırıldandı bir lokma ekmeğın etrafında.
"Onlar

Zaten biraz deli olduğumu düşünüyorlar. Mabet'teki ilk günümde sabun yerine şampuan istediğimde Baş Rahibe'nin bana nasıl baktığını görmeliydiniz. Cemaate katıldığımızda parfümlü sıvı yıkama lüksünden vazgeçip mütevazı bir kalıp seri üretim sabun kullanmamız gerektiğini nereden bilebilirdim ki?" Gözlerini kısarak yemeğe baktı ve kendi kendine başını salladı. "Gerçi kaşmir kazağımı yaktıklarında ağlamam zaten beni akli dengesi yerinde olmayan biri olarak damgalamıştı. Yani, elbisemi ve nadir bulunan deri ayakkabılarımı yakın ama kaşmir kazağımı?" Winter içini çekti ve parmağıyla tavanı işaret etti. "Neden kaşmire karşı? Daha da iyisi, neden önceki tüm eşyalarımızın yakılmasını istiyor? Benim kaşmir kazağım birini sıcak tutabilirdi. Beni değil elbette, çünkü *onun* aşkı," dedi büyük bir ekmek lokmasının etrafında, yine tavanı işaret ederek, "hepimizi sıcak tutması gerekiyordu, ama kesinlikle sıcaklığın ne olduğunu bile bilecek kadar şanslı olmayan birini."

Azriel'in kafası çok karışmıştı. "Yemek bile onu susturamıyor," diye mırıldandı kendi kendine.

Kadının gözlerindeki ışığın azaldığını gördü. "Sessiz olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Ben sadece kararlılığınızı övüyordum." Arkasına yaslandı ve sanki tadı acıymış gibi yemeğini biraz daha yavaş çiğnemesini izledi. "Sen akıllı bir kızsın Winter. Söylediklerin beni derinden üzse ve bazen ruh halini sorgulamama neden olsa da zaman zaman hoşuma gidiyor."

Yanaklarında iki kırmızı leke belirdi ve kendini ondan korumak için yemeğinin üzerine eğildi. "Bezelyelerini ye, onlar senin için iyi."

Azriel o dalağı istemeyi tercih ederdi. "İğrençler."

Gülmekten omuzları titredi ve öksürdü. "Bu söylediğin duyduğum en insani şey. Neredeyse beni korkutuyordun."

Bunun onu nasıl insan yaptığını anlamadı ve sormak istedi ama kadının yemeğinin tadını çıkardığı belliydi, o yüzden bu soruyu sonraya saklamaya karar verdi. Azriel bunun çok uçuk, duyulmamış bir sonuç olacağından emindi ama duymak için sabırsızlanıyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Winter ona yine papatya çayı getirmişti. Bisküvi yerine ona birkaç parça bitter çikolata tedarik etmişti. Migren- ona bitter çikolatanın migrene iyi geldiğini söylemişti. Bu kez onun yanında durmuş ve hepsini yiyene kadar onu izlemişti.

Dikkatimi dağıtıyor, demişti ona. Başkalarını acı içinde izlemek.

Acı çekmediğini ona söylememişti çünkü acısını dindirmesine yardım edecek kadar onu önemsemesi hoşuna gitmişti. Daha önce hiç kimse Azriel'e bakmamıştı. Genellikle başkalarıyla ilgilenen kişi o olurdu. Bir saat kadar sonra, ona acı çekmediğini söylemeye ve kendisine çay, bisküvi ve bitter çikolata vermeyi kesmesini sağlamaya karar verdi. Ama yapmadı.

bakım ihtiyacını hissetmek istiyor. Ya bu ihtiyaç onu hiç terk etmeseydi? O zaman onu kim doyuracaktı?

Ama tam konuşmak için ağzını açacakken, kadın yanına geldi ve alnına soğuk bir kompres koydu. Sersemlemiş bir halde öylece durdu ve kadın onu başına sarıp sıkıca bağlarken iri gözlerle onu izledi.

"İşe yarıyor," dedi açıkça ve koltuğuna döndü. "Yarım saat sonra buz eridiğinde değiştireceğim."

Ona söyleyecekti. Yemin etti. Onun yerine, "Anlıyorum." dedi. Ve sonra, pek de sabırlı olmayan bir şekilde, değiştirebilmesi için yarım saatin geçmesini bekledi.

Kompresörü çıkardıktan sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi ve Azriel'in vücudu rahatlatıcı hisle alay eder gibi oldu. "Özür dilerim, sıırıslıkam olmuş. Bir havlu getireyim."

Onu durdurmadı. Kendisi bunu yapabilecek durumdayken geri dönüp saçlarını kuruttuğunda da. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Annemin çok kötü baş ağrıları olurdu. Kimse onunla konuşamazdı bile çünkü nefes alıp verme seslerinden rahatsız olurdu. Ama soğğun faydası oldu. En azından ben öyle düşünmek istiyorum." Sanki ona başka bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını sertçe ısırıldı. "Sonra hizmetçilerin çok fazla ilaç aldığını, mezardan sonra bile uyuşuk kalacağını söylediklerini duydum." Winter geri çekildi, yüz hatlarında kaybolmuş çaresiz bir ifade belirmişti. "Doğrusu, bir işe yarayıp yaramadığından emin değilim. Ben sadece... hiçbir şey yapmamaktan hoşlanmıyorum."

"Yardımlı oldu." Yalan söyledi. "Hem papatya hem de bu. Ama ikolata konusunda o kadar emin değilim."

Kehribar rengi gözleri biraz daha canlandı. "Sana daha fazla getireceğim. Belki de doz çok azdı."

Düşüncesi midesine kramplar soksa da başını salladı ve ağzını zorlayarak "Belki" dedi.

Havluyu katladı ve karnına dayadı. "Henüz bir şey yok mu? Okuduğun tek şey tarih kitapları, hiçbirinde *Ölüm'ün* dahil olduğu olaylardan bahsedilmiyor bile. Eski büyülere falan bakman gerekmiyor mu?"

"Ya da başka bir şey," dedi, koltuğunda geriye doğru uzanarak. "Önerdiğiniz bir şey var mı?"

Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sanırım bir şaka?"

"Hayır, gerçekten bir büyüün *falan* olup olmadığını merak ediyorum. Var mı?"

Kız burnunu kaşıdı ve Azriel kızın gösterdiği hayal kırıklığı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Hayır ama aşçımız Francina yapabilir. Onun biberiye ve soğan orbası sizi hem ölümler diyarına götürebilir hem de mezardan diriltebilir. Bunu *Ölüm'ün üzerine atıp* işe yaramasını umabiliriz."

"Bu aslında şu ana kadar kimsenin aklına gelmeyen en iyi fikir olabilir."

"Bu bir şakaymış gibi davranacağım."

Parmaklarını masaya vurdu ve esprili bir şekilde, "Bu bir şakaydı Winter. Büyük ihtimalle atlatırdı. Her şey boşa gidecek ve çorba

atık. Ölüler diyarını gezmek ve hemen ardından mezardan dirilmek isteyen onca insanı bir düşünün."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Bu da başka bir şakaydı."

Azriel iki elini de havaya kaldırdı. "Öyle olmadığına yemin et." Saate baktı ve içini çekti. Onu yine çok geç saate kadar tutmuştu. "Git. Yarın görüşürüz Winter." Gitmek zorundaydı, yoksa sırf Azriel'i sorgulamaya devam etmek için asla gitmeyecekti. Bundan zevk almaya başlamıştı.

Kütüphane kapısına varmadan önce tekrar ona döndü. "Dinlenmiyor musun?"

"Kimsenin beni umursamayan, omurgasız bir sahtekâr olarak görmesini istemem. Dinlenmeden geçireceğim birkaç gün beni öldürmez." Omurgasız bir sahtekâr olmadığını biliyordu, ama birazcık bile umursamadığını da biliyordu. Ve beş gün içinde omuzlarına aldığı yükten kurtulacaktı. Kendisinden daha iyi adamların bunu reddettiğini, kurtarılamayacak olanı kurtarmaktan vazgeçtiğini bildiği halde neden tamamlamak için üzerine aldığından hâlâ emin olmadığı aynı yükten. Diyarın ölmesi gerekiyordu ve çok azı bu kadere karşı gelebilmişti. Bunu yapanlar sadece ölmekten korkanlardı, ölmekten korktukları kadar yaşamak isteyen yoktu.

Ağzı seğırdi ve Azriel keşke başka bir şey söyleseydim diyerek gülümsemesinin geri gelmesini, gün içinde bir kez daha görmeyi diledi.

Tam o ayrılırken, başka bir gölge görüş alanının çevresini doldurdu. Baş Rahibe ondan yanlış tahmin edilen güvenli bir mesafede sessiz kaldı. Mesafe yoktu

Hiç kimse ondan güvende olmamıştı. Ama genellikle başkalarının da böyle bir mala sahip olmasına izin verirdi, sadece iç huzuru için, korkutucu yaratıklarla uğraşmak en sevmediği şeylerden biriydi.

"Miriam," diye onayladı. "Bu hoşnutsuzluğu neye borçluyum?"

"Dün gece kütüphane odasını terk ettiniz. Geldiğinizde, burada kalmak istiyorsanız böyle bir şey yapmayacağınız konusunda anlaşmıştık."

Demek onu takip ettirmiş. Dün gece kimi ziyaret ettiğini de görmüş müydü? Kimi uyurken izlediğini?

Adamın zalim gülümsemesiyle sendeleyerek bir adım geri çekildi. "Burada kimseye zarar vermek gibi bir niyetim yok." Adam yüzünü ona döndüğünde, kadın birkaç adım daha geriye sendeledi. "Madem yardımcılarının iyiliği için bu kadar endişeliydin, neden Winter'ın benim yanımda olmasına izin verdin? Hem de tek başına. Buraya bir kasaba kütüphanecisi getirtebilirdim. O senin yedeğin mi?"

Ağız birkaç kez açılıp kapandı ve Azriel'i daha da sert bir kahkaha bıraktı; ses, aniden ölü ruhların gölgeleri ve normalde gölgelerde saklanan sürünen canavarlarla dolan boş kütüphane kulesinde gümbürdedi. "Yedi gün çok fazlaydı. Bir gün yeterli olurdu, biliyorsun. *Ölüm'ü* bu diyardaki tek bir şeyin bile kurtarılmaya değer olmadığına ikna etmek için." Azriel koltuğuna yığıldı ve iç çekti. "Dua ettiğin çürüyen kökleri daha ne kadar gizleyeceksin?"

Onlara Hayata duydukları hayranlığın ruhlarının çürümesini telafi edemeyeceğini söyleyecek misiniz?"

"İnsan doğası iyilik ve günahkârlıkla birlikte gelir. Doğamız yüzünden bizi nasıl suçlayabilirsiniz?"

"Günahlarının sorumluluğunu almazlarsa, doğalarına rağmen herkesi suçlarım." Ayağa kalktı. "Daha çok dua et, Miriam. Belki bir gün *Tanrın seni* dinler ve en azından güler."

Sona beş gün kaldı

Bugün onu alışılmadık buldu. İlk olarak, Clara'nın hemen herkese onun için çizdiğini söylediği sabah banyosundan sonra saçlarının tamamen kuru olmadığını fark etti. Winter daha sonra onun ceket giymediğini, sadece kaslı vücudunu sıkıca saran siyah bir gömlek giydiğini, boynuna yakın birkaç düğmenin açık olduğunu ve çoğu Büyücünün genellikle korunma amacıyla taktığı siyah dövmelerden bir parçayı ortaya çıkardığını fark etti.

Ayaklarını zorlayarak onun yanına ulaştı ve yolda topladığı papatyayı tam okuduğu sayfanın üzerine koydu, bunu yapmak onu dehşete düşürse de konsantrasyonunu bozdu - onu rahatsız etmek için, ondan korktuğu için değil. Garip bir şekilde korkmuyordu.

Azriel elindeki kalemi indirdi ve çiçeği aldı, sanki eski bir esere bakıyormuş gibi ona baktı. Çiçek elinde o kadar küçüktü ki, gülünç görünüyordu.

Bir nefeste şöyle dedi: "Gençliğimde olduğu kadar çok değiller. Kutsal Alan'ın etrafındaki toprak da çoğunlukla çorak ve yakınlarda biraz filizlenseler bile, eminim Baş Rahibe onların koparılmasını emrederdi. Gördüğünüz gibi o kadar da değerli değiller."

"Neden olmasın?" diye sordu adamın sert sesi ve kadının omurgasından aşağı küçük bir ürperti yayıldı.

"Çok küçükler, çok düzler, çimlerin arasında ve hatta bazen yabani otların yanında filizleniyorlar."

Kalın kara kaşları çatıldı. "Bu onları nasıl sıradan yapar?"

Derin bir iç çekti, tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu. Küçük mutluluklar veren pek çok şey nasıl ve neden sıradan sayılıyordu? "Benim tahminim insan algısı."

"Sen de insansın."

"Çok zekice. Gerçi Baş Rahibe bu konuda tartışmak istiyor. Benim ona musallat olan bir hayalet olduğumu düşünüyor."

Sonra ona baktı, gözleri yavaşça yüzünde gezindi. "Haksız olmayabilir. Bence sen de bana musallat oluyorsun."

Parmakları cüppesinin uzun kollarının altında kıvrıldı. "Özür dilerdim ama bunları pek sevmiyorsun."

Azriel kitaplarına geri döndü ve gözlüklerini geri itti. "Neden özür diliyorsun ki? Belki de musallat olmak hoşuma gidiyordur."

"Tuhaf bir Büyücüsün Azriel," dedi belli belirsiz, onun sözlerinden sersemlemiş ve bir gün önce ona söylediği şeyi tekrarlamıştı. "Ve daha da tuhaf bir insan."

"Sizin tarafınızdan tuhaf görölmek, tuhaflığın ta kendisidir."

"Kabul edelim ki tüm bu durumun içinde yer alan herkesle birlikte büyük bir tuhafılık var."

"Ama neden?" dedi çiçeği burnuna götürerek. "Eğer hemfikir olur ve işin içindeki tüm tuhafılıkları sorgulamaya kalkarsak, söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmayabilir."

"Bir insanın sahip olabileceği belki de en önemli göreve geri dönebilmek için istediğiniz bu değil mi? Pek çok kişinin hayatı sizin ellerinizde."

"Öyle," diye tekrarladı trans halinde, gözleri Winter'ın balkonda oturup gökyüzüne bakarken ve bir şey istediğini hayal ederken yaptığı gibi uzak dünyalara gidiyordu.

"Sadece bir çift omuza yüklenecek sorumluluk oldukça büyüktür."

Papatyayı yere bıraktı. "Benim için mi üzölüyorsun, Winter, yoksa dünya için mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

"Neden ikisi de olmasın? Gerçekten üzölmenin ikimize de ne faydası var?"

"Hiçbir şey. Ama bu beni insan gibi hissettiriyor. Önemsemek hepimizi insan yapan şeydir."

"Buna neden olan şey insan olmak." "Bunu sana Ölüm mü söyledi?"

"Ölüm anlatmaz. Sadece gösterir."

"O zaman daha iyi iletişim kurmayı öğrenmeli."

"İnsanlık daha iyi insancıl olmayı öğrenebilecekken neden iletişim kurmayı öğrensin?"

"Haklısın."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" "Şaşırmış görünüyorsun."

"Sempatiniz nereye gitti?"

"Haklı olsan bile yine de anlayış gösterebilirim Azriel. Güneş ışığını sevsen bile yağmuru özlediğini söyleyebilirsin. Yolunu kaybedenler için üzülüyorum, yolunu kaybedenler yüzünden incinenler için üzülüyorum. Öyle ya da böyle, bir noktada, ya kötü adamı kınayacaksınız, kötü adam olacaksınız, kötü adamı takip edeceksiniz ya da onların herkesi yozlaştırdığını görecektir kadar uzun yaşayacaksınız. Hayat böyledir. Bir otu ayıklamadığınız sürece, etrafında filizlenen her şey eninde sonunda ölecektir."

Merakla başını yana eğdi ve sanki kitaplarında bulması gereken tüm cevaplar ondaymış gibi ona baktı. "Otları kim ayıklayacak?"

"Çayırların arasında duran şeyin aslında bir ot olduğunu gerçekten görebilen biri. Yabani otlar çiçek gibi görünebilir. Ama onları tanıyabilen kişi, otu görebildiği halde tüm çayırı toplamayı seçmiş, otun diğer çiçeklerin köklerini bozmadığına dair inancını kaybetmiştir."

"Haksız olmayabilir."

"Buna gerçekten inanmıyorsunuz, yoksa burada yardım ediyor olmazdınız."

"Belki de zorlandım, baskı gördüm."

"Zorlanacak birine benzemiyorsun."

"Varsayımda bulunuyorsun."

"Zor değil."

"Nasıl yani, Winter?"

Onu işaret etti ve ardından cübbesini kavrayan elini hızla yanına indirdi.

Gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktıktan sonra koltuğunda geriye yaslandı ve tüm dikkatini ona verdi. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

Winter'ın aklına ona verdiği çocukça cevaptan başka bir şey gelmiyordu: "Sen büyük ve korkutucusun."

"Büyük ve korkutucu mu?" Başını yana eğmiş, onu inceliyordu. "Benden korkmadığını, sadece temkinli olduğunu sanıyordum."

"Diğerleri de öyle."

"Akıllılar. Ama bu neden zorlanamayacağımı açıklamıyor. Korkulan bir şey olmak etrafınızdaki insanları daha cesur yapar, korku kin ve açęözlülüęün yarısı kadar kalıcıdır. İnsanlar kendilerini kanıtlamak isterler. Fethedebilecekleri şeylerle kendilerini nasıl kanıtlayabilirler? *Ölüm* bile zorlanabilir, o bile doğru yanlış yöntemlerle zorlanabilir."

"Öyle miydin?"

"Böyle düşünmek hoşuma gitmiyor ama artık o kadar da emin değilim."

Kan tadı neredeyse öğürmesine neden olana kadar dudaklarını ve ağzının iç duvarlarını çiğnedi ve çiğnedi. Nasıl olmuştu da durumun ciddiyetini yeni fark etmişti? Karmakarışık bir panik ipliği göğsünü çekiştirmeye ve çözülmeye çalışmaya başladı, ancak ipler çok düğümlüydü ve başlangıcın ya da sonun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu işe yanlış bakıyor olabilir misin?" diye sordu ona, elindeki kitap yığınına göstererek. Savaş tarihi, savaş icatları, savaş hatıraları. Silahların tarihi. İlahi silahlar. İnsan silahları. Savaş ve silahlar. Silahlar ve savaş. Tüm bunlar Winter'ın huzursuz hissetmesine neden oluyordu. "*Onunla* savaşmak istemek yerine, neden bize neden kızgın *olduğunu* anlamaya çalışmıyoruz? *Onunla* gerçekten geri dönüşü olmayan bir noktaya mı geldik?"

Azriel başını geriye eğdi ve kalın kirpiklerinin altından ona baktı. "Bu onun gerçekten kızgın olduğunu varsayıyor."

"Öyle."

Ağzı seğirdi ve Winter kendini bir gülümsemeye hazırladı ama gülümseme gelmedi. "Madem bu kadar eminsin, o zaman onu bulman için seni görevlendiriyorum. Bugünden ayın yedisine kadar tek görevin bu."

Ağzı açık kaldı ve sonra uzun zamandır hissetmediği bir şey damarlarından sızarak tüm varlığına umutsuzluk yaydı. Gölge altındaki bir çiçek gibi, Azriel'in ilgisi altında neredeyse solacaktı ve Azriel bunu fark etti. Azriel'in çenesindeki kaslar

Gözleri oradan oraya sıçrayıp onunkilerden kaçtığında tiksindi, her ne kadar sık sık boğucu uçurumlarında rahatlık bulsa da. "Demek tahminlerinde kesin değildin."

"Sorun o değil." Cübbesine sarıldı, kendini kucakladı ve sanki zırhıymış gibi içine gömüldü. Bunu ne kadar çok düşünürse, zırhının onlar olduğunu o kadar çok fark etti. Issızlık ve amaç arasındaki tek şey tenini kaplayan sert beyaz pamuktu. Ve duvarlar. Ve konumunun asla hayal kırıklığına uğratmama ya da yanlış yapmama konusunda sunduğu kesinlik. Yaptığı işte yanlış yapacak pek bir şey yoktu ve hayal kırıklığına uğratacak kimse de yoktu. Azriel'in ondan istediği şey onu bu rahatlıktan mahrum bırakacaktı ve bir daha hayal kırıklığına uğratmaya ya da yanlış yapmaya hazır değildi. "Ya yapamazsam, başarısız olursam?"

"En kötü ne olabilir ki?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak ve ona alışılmadık bir gülümseme göstererek. "Ölmek mi?"

Şaşkına dönen Winter sadece bakabildi. Ve baktı. Ve biraz daha baktı. Şaşkınlık Azriel'in etrafını sardığında ve gülümsemesi kaybolmak üzereyken ayağa fırladı. "Peki." Winter tek bir kelimenin cümle olmadığını hatırladı ve ekledi, "Yani, tamam, bu görevi ben alacağım."

"Ne kadar hoş."

Omuz silkti ve Azriel'in gülümsemesi tamamen s i l i n d i .
"Bir daha asla omuz silkme."

Winter onun sözlerinden sonra omuzlarının neredeyse donup düşeceğine yemin edebilirdi. "Sence nereden başlayabilirim?"

"Bu senin görevin. Neden işin eğlencesini kaçırıyorsun?"

Eğlence mi? "Bu kelimeyi biliyor musun ki?" Winter kütüphanenin geniş koridorlarını aramak için dönerken mırıldandı. Karanlık bir kıkırdama boşluğu doldurduğunda ayakları durdu. Sanki zavallı bir hayvanı korkutup kaçıracakmış gibi dikkatle başını çevirip onu izledi.

"Winter," diye seslendi.

"Evet?"

"Neden bana bakıyorsun? Ben senin görevin miyim?"

Evet, söylemek istedi. Önümüzdeki dört gün boyunca her an akıllıca ya da komik bir şey söylemeyi ya da yapmayı denemeyi ve sizi tekrar güldürüp güldüremeyeceğini görmeyi tercih ederim. Ne de olsa Ölüm'le savaşmaktan daha zor görünüyordu. "Hayır, tabii ki değil."

"Tabii ki hayır," diye tekrarladı kendi kendine başını sallayarak. "Ama yine de durmayacaksın, değil mi?"

Kızgın utanç boynuna, yüzüne ve kulaklarına tırmandı ve topuklarının üzerinde döndü, neredeyse sadece toz, dost örümcekler ve hikayelere yazıldıkları mürekkepten daha fazla yapışmış garip şeytanlar tarafından korunan kütüphanenin karanlık ucuna doğru koşuyordu. 'D' harfi görüldüğünde adımlarını yavaşlattı ve ondan bahseden bir şey bulabilmek için eğik taşları birbiri ardına okumaya başladı. Birkaç kitabı kollarının arasına aldığı anda, soru giderek daha yüksek sesle soruluyordu. Bir an için kütüphanenin karanlığının yankılandığına neredeyse yemin edebilirdi. *Ölüm* onlara neden kızgındı? Neden kızgındı *ki*? Kızgın olduğunu düşünmekle hata mı ediyordu? *Ölüm* hakkında pek bir şey bilmiyordu, Yaşam Tanrısı hakkında da pek bir şey bilmiyordu.

Ama birincisi onu hiç ilgilendirmemişti, ikincisine hizmet etmeye yemin ettiğinde cübbesini giymiş ve daha önce sahip olduğu hayatı terk etmişti.

İç çekerek bir kitap daha aldı, elindekilerin ağırlığını unutarak onu da yere bıraktı. Ona zarar vermekten korkarak diğerlerini dikkatlice yere indirdi ve düşen kitabı almak için uzandı. Düşen sayfanın açık olduğunu fark edince eli durdu. Gördüğü şey korkunç, çirkin ya da ürkütücü bir şey olmasa da, gözleri *Ölüm'ün* karanlık çizimine takıldığında ürperdi. Siyah, yırtık cüppeler giymiş, parlak kırmızı gözleri parlayan kemikli bir yaratık ona bakıyordu. "Çirkin görüldüğün için kızgın olduğunu söylesem güler mi?" diye fısıldadı çizime.

"Evet."

Çığlık attı ve sonra ilk yüksek notada kendini tuttu, Azriel'in bir rafa yaslandığını, kütüphanedeki herhangi bir gölgeden daha uzun ve aynı derecede korkutucu olduğunu fark ettiğinde bir elini ağzına vurdu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı, korkunun etkisiyle hâlâ biraz zor nefes alıyordu.

Azriel bir kaşını kaldırdı, görünüşe göre kafası karışmıştı.

"Güleceğini söylemiştin." Topladığı tüm kitapları kaldırdı ve ayağa kalktı. "Gülmüyorsun."

İki elini de pantolonunun ceplerine soktu. "Eğer bana bağırmasaydın, bağırabilirdim."

Utanarak onun yanından geçip masaya doğru koştu, kitapları indirdi ve yüzüstü masaya daldı. Adam yerine döndüğünde yapması gerektiğini düşündüğü gibi konsantrasyonunu görevine zorlamasına gerek kalmadı, *Ölüm'ü* okurken Winter'ı tamamen başka bir şey sardı. "Onlar kardeş," dedi, sesi kısıktı ama adam onu duymuştu.

"Öyleler," diye cevap verdi Azriel ilgisizce.

Yaşam ve Ölüm kardeşiler.

Yaşam altın ipliklerle, Ölüm ise gölgelerden örülmüştü.

Her ikisi de diyarlara armağanlar sunduğunda, Yaşam tüm benliğini, sonsuzluğunu sunmuştu. Ta ki sıra Ölüm'e gelene kadar. Kardeşinin aksine, o kendi gücünün sonsuzluğunu sunmaktan kaçınmıştı. Sebebi bu olabilir miydi? Doğasına aykırı davrandığı ve tamamen almadığı için, hayatı olması gerektiği gibi tamamen yutmadığı için mi?

"Hoşunuza gitmeyen bir şey mi okudunuz?" Azriel sordu.

Winter'ın dikkati ona kaydı ve onun koltuğunda geriye yaslanıp kendisini izlediğini fark edince yanakları kızardı. Uzun süredir ona mı bakıyordu? "Kardeşi gibi diyarları vermemesi için zorlandı mı?"

"Hayır. Hediyesinin ne kadarını verirse versin ona yeterdi. Ne kadarını verirse versin, her şey ölümle sonuçlanırdı. Sonunda hep o kazanırdı."

Bu kelime Winter'ı şaşırttı. *Ölüm'ü* tanımıyordu, onun hakkında da çok az şey biliyordu, ama bunu bir zafer olarak kabul eder miydi?

Başını geriye doğru eğdi ve ona baktı. "Sen de bundan hoşlanmadın."

"Hoşuma gitse de gitmese de fark etmez."

"Öyle," dedi basitçe, gözlüklerini parmağıyla geriye iterek. "Ama sana istediğin, düşündüğün, arzuladığın, hoşlandığın ya da hoşlanmadığın şeylerin önemli olmadığını söyleyen her kimse, seni de buna inandıracak kadar ikna etmiş olmalı."

"Ama gerçekten öyle değil." "Senin için öyle, Winter." "Ben hiç kimse değilim."

"Belli ki sen birisin. Benden iki adım bile uzakta oturmuyorsun ve seni kesinlikle görebiliyorum."

"Önemli."

"Sen *kendin* için önemlisin. Bir gün bir arkadaşınız, sevgiliniz, çocuğunuz, bir yabancı, bir hayvan için de önemli olabilirsiniz."

"Bir şey ifade edecek kadar önemli."

"Tekrar ediyorum, *sizin* için bir anlam ifade ediyor. Bu yeterli olmalı.

Bu kadarı yeterli."

"Her şey için bir cevabınız var mı?"

"Hayır, senin yaptığın gibi değil. Sadece emin olduğum şeyler hakkında. Emin olmadığım çok az şey var, Kış. Hava durumu ve insan doğası."

"Biri için önemli misin?"

"Kesinlikle."

"Birden fazla mı?"

"Bu büyük bir parti olurdu, değil mi? Ben daha çok yalnız kokteyl seven bir adamım."

"Sanırım ben de aynıyım. Bana katılmak ister misin?" "Kim ödeyecek?"

O zaman güldü. Winter daha önce hiç olmadığı kadar, onun dudaklarında gerçekten de şaka gibi durmayan bu şakanın tadını çıkarmasına izin verdi. "Ödeyeceğim, seni açgözlü Büyücü."

Baktı. Ona. Gözlerine. Dudaklarına. Çoğunlukla oraya. "Siz bir rahibesiniz. Parasal değeri olan hiçbir şeye sahip olmadığınızı sanıyordum."

"Ben her zaman bir rahibe değildim. Ve çok zengin bir ailenin çocuğuyum."

"O zaman neden buradasın? Sakın bana kurtuluşu inancınızda bulduğunuzu söylemeyin?"

Yüzünü buruşturdu. Şu anda arkadaşı olan birçok kız bu nedenle katılmıştı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, sadece senden beklediğim bir şey değil."

"O zaman neden sordun?" Parmaklarıyla oynadı. "Sanırım öyle."

"Çünkü cevap vermenizi bekliyordum. Eğer bir şeyi varsayarsam, cevap vermeye daha yatkın olursunuz çünkü öne sürdüğüm nedeni çürütmeye meyilli hissedersiniz ve sonra bana sağlam ama kesinlikle olumlu bir fikir verirsiniz."

Kadın ona bakakaldı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Herkesin yemekten sonra neden tatlı istediğiyle aynı. Canım tatlı bir şeyler çekiyor. Düşünceli ve eşsiz bir

Perspektif de öyle, tabii bir parça hamur işi böyle olabilirse." "Bu bir iltifat mıydı?"

"Ya öyleyse?"

"Kendimi çimdiklerdim ve sonra bir rüyadan, muhtemelen bir kabustan uyanmasaydım gurur duyardım."

"Kendinize potansiyel bedensel zarar vermekten kaçının derim. Eğer bu bir rüya olsaydı, içinde olmazdım ve eğer bu bir kabus olsaydı, seni avlıyor olurdum."

Kendi kendine başını salladı, yarısı günün kelimesinin altını çizmekle meşguldü, yarısı da az önce söylediği kelimelerden dolayı gergindi. Anlamalarını sorgulamak, onu sorgulamak, ona bakmaya ve onu şımartmaya başlama şeklini sorgulamak istedi. "Uzuvlarım koşmak için yaratılmamış, bu konuda berbatım. Çok kısa ömürlü bir kâbus olurdu."

Winter ona dikkatle baktığında, onun kendisine baktığını fark etti. "Ne?" Yine yanlış bir şey mi söylemişti?

"Sana avantaj sağlardım."

"Bu bir kabus, Azriel." "İyi bir kabus."

Gözlerini ona dikti. "Çılgılık attığımı ve korkudan titrediğimi duymak istiyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi, ayağa kalkıp üst kata doğru ilerlerken. "Sadece korkudan değil."

Onun kütüphane raflarının sonuna doğru yavaş hareketlerini izlerken dudakları aralandı, ta ki adam aralarında tamamen kaybolana kadar. Birdenbire kendini fazla farkında hissetti,

sanki onun söylediklerini duyan başka birini arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Akşam yemeğini sessizce yediler. Zaman zaman Winter ona tuhaf bir bakış fırlatıyordu ama sonra piyano hortlağı bir şekilde onu bunu yaparken yakalamış ve her seferinde uğursuz bir melodi çalmaya karar vermişti, bu yüzden ona bakmayı tamamen bırakmıştı. Winter onun önüne papatya çayını ve ardından nefret ettiğinden emin olduğu bisküvi tabağını koyduğunda, sonunda başını kaldırıp ona baktı.

Azriel bir yudum aldı, hâlâ fincanın basit kenarından ona bakıyordu ve kaşlarını kaldırdı.

"Onu zehirlemiş olabilirim," dedi hafifçe.

Bir yudum daha aldı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadın olduğu yerde kıvrandı. "Öyle mi?"

"Sanırım göreceğiz."

Koyu renk gözleri parladı ve gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Bana başka ne yaptın Winter?"

Adamın bu sorusu karşısında midesinde garip bir his oluşmuştu. "Zehir vardı, bisküvilerle boğulmanı umuyordum, yatağındaki örümcekler vardı ve soğuk kompresleri de unutamayız. Ben seni dondurarak öldürmeye çalışıyorum ama bence sen buz gibi bakışlarınla hepimizi dondurarak öldürebilirsin. Ama şimdi her nasılsa gülümsüyorsun."

"Zehirden olmalı."

"Öyle olmalı." Dudağını çiğnedi. "Yemek sırasında hiçbir şey söylemedin."

"Bir şey söylememi mi bekliyordun?"

"Bana mutlu bir jig söylemeni diliyordum ama sadece kelimelerle de yetinirim."

Koltuğunda arkasına yaslandı, bir dirseğini arkalığa dayadı. "Benden ne tür sözler duymak istiyorsun Winter?"

Onun adını söylemesi, bu kadar sık söylemesi hoşuna gitmişti. "Havadan sudan konuşmalar, sadece birkaç kişinin bildiği en yeni Büyücü skandalının dedikoduları ve buna benzer şeyler."

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

Winter teninin kızardığını hissedebiliyordu. "Peki ya ben?" "Evet, senin hakkında. Anlat bana."

O zaman fark etti. "Önce benim konuşmamı bekliyordun, değil mi?"

Bir elini temiz traşlı çenesinde gezdirdi. "İyi bir sohbet başlatıcısı değilim."

"Sadece konuşmak iyidir, Azriel. Bu konuda iyi olmana gerek yok."

"Senin için söylemesi güzel, bu konuda iyisin. Başlarken de bitirirken de."

Winter, teninin sıcaklığını hissettikçe birden adını Summer olarak değiştirmek üzereydi. "Ben sadece aklımdan geçenleri söylerim. Karanlık ve düşünceli ya da değil."

"Genelde aklımda bir şey olmaz," dedi ona daha dikkatle bakarak. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama sadece yutkundu ve gözlerini ondan kaçırdı.

"Saçmalık. Kim zihnini susturabilir ki?" Bir an için bunu düşündü. "Bekle, insanlar bunu yapabilir mi?" Onun cevap vermesine izin vermedi. "Bir insan bunu neden ister ki? Sadece... kendileriyle böyle yaşamak için. Boşlukta ve sessizlikte."

"Rahat." "Tuhaf."

Ona tekrar gülümsedi ve iç çekmeden önce bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bu gecelik gitmene izin vermek zorunda kalabilirim, Winter. Geç oluyor."

Başını büyükbabasının saatine doğru çevirdi ve saatin neredeyse gece yarısı olduğunu fark edince gözleri büyüdü. "Gerçekten geç oldu."

"İyi geceler, Winter."

"Sana da iyi geceler Azriel," dedi ve her zamankinden biraz daha yavaş bir şekilde çıkışa doğru geri çekildi. Ayrılmak konusunda neden bu kadar isteksiz olduğunu anlayamıyordu.

Sona dört gün kaldı

GEÇ KALMIŞTI. Tam on dakika gecikti. Hasta mıydı? Hasta olsaydı ona söylerlerdi. Miriam onun huzurunda kütüphaneye girmeye çok isteksizdi ama yine de ona söylerdi.

Kapı çatırdayarak açıldı ve ayak sesleri onun bulunduğu yöne doğru gmbrdedi. Winter ondan bir adım ötede durdu, kumral saçları rüzgârda savruluyordu ve beyaz cübbesinin sadece bir kolunu giymiőtı ve diğerini giymekte zorlanıyordu çünkü eli kol deliğinden geçmeyi reddeden kalın bir kitabı tutuyordu.

Azriel ayağa kalkıp kitabı eline aldı ve kolunu kolundan geçirerek düğmelerini doğru ilikledi. Göğsü ve omuzları hızla yükseldi. Çok hızlı olduğunu fark etti. Normalde tüm insanlar bu kadar hızlı mı nefes alırdı? Elleri kızın boynuna yakın son dğmede yavaşladı ve bir parmağının arkasını kızın üzerinde gezdirmesine izin verdi.

tenine baktı. Kız keskin bir nefes aldığında, adamın gözleri kızın çalkantılı gözlerine kaydı.

"Elin üşümüş" dediğinde sesi nefes nefese ve kısık çıkmıştı.

Kadının sözleri üzerine yine aynı şeyi yaptı, parmaklarını kadının tenine dokundurdu. "Belki de çok sıcaksın. Koşmuyor muydun?"

"Öyleydim ama sen de çok soğuksun." "Ve sen de çok geç kaldın."

"Biliyorum."

"Birinin hatasını kabul etmesi beni memnun eder." Bir adım daha yaklaştı, onun teninin sadece hissini değil, kokusunu da öğrenme fırsatından kaçamadı. Ciğerleri çiçek kokusuyla doldu. Kız çayır ve güneş ışığı gibi kokuyordu. "Beni memnun etmeye mi çalışıyorsun, Winter?"

Boğazı, hâlâ teninde duran parmaklarına doğru hareket etti. "Gecikmemin bir nedeni var," dedi, onun sorusunu duymazdan gelerek.

Azriel onun elinden aldığı kitabı aralarına aldı. "Bu cevapları içeriyor mu?"

Kadın kaşlarını çattı. "Aklımı okumadığına emin misin?"

"Bu zihin hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki. Nadiren ya da belli belirsiz cevap vermeye başladığın sorular sormak yerine, şansımı deneyip kitabı baştan sona okumaz mıydım sanıyorsun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ve Azriel parmaklarını oraya götürme isteğiyle savaştı. "Okuyacak pek bir şey yok. Sorularınıza verecek çok fazla cevabım yok, bu yüzden cevap vermiyorum."

"Saçmalık. Belki de uygun, yeterli, hoş veya kabul edilebilir görülen cevaplarınız yok ve burada öğretilerinize dikkat etmeye çalışıyorsunuz. Ama var olmayan sorulara bile cevaplarınız var."

"Beni sadece üç gündür tanıdığınız halde bunu nereden biliyorsunuz?"

"Buna cevap vermeye ne dersin?"

Kız ona kaşlarını çattı ve bu onun çok hoşuna gitti. "Büyücü olduğun için mi?"

"Hm. İlk denemede daha iyisini yapabilirdin. Sana acımaya başlamalı mıyım? Paylaşacak bu kadar aklın varken bu kadar az şey paylaşıyor olman utanç verici." Onunla alay etmek niyetinde değildi ama gözlerini ondan kaçırdığı için öyle düşünmüş olabilir.

"Bu kıyameti önlemeye nasıl yardımcı olacak?"

"Olabilir de, olmayabilir de. Bu kadar zararlı olabilecek bir şeye cevap vermemeye razı mısınız?"

Öfkelendi. "Bunu benim üzerime yıkma." "O zaman cevap ver."

"Biliyorsun. Sadece biliyorsun."

"Sadece biliyorum," diye tekrarladı, geri çekilip kitabı ona vermeden önce onu bir dakika daha rehin tuttu. "Ne buldun?"

Titreyen bir elle uzanıp Azriel'den kitabı aldı ve onunkinden en uzak noktaya oturdu. "Kitap, *Ölüm*'ün hayatından başka hiçbir şeyin anlatmadığı birkaç anı detaylandıran halk hikâyelerinden bahsediyordu. Tüm kitaplar onu nasıl görülmesi gerekiyorsa öyle görüyor - bir Tanrı. Ondan yüceltme, korku ve alçakgönüllülükle bahsederler, hiçbiri onun nasıl bir Tanrı olduğuna, hatta bir insan olduğuna dair ayrıntılara girmez. İnsanlar olarak, ölmenin elbette kötü olduğuna karar verdik. Peki ya karanlık Tanrı? Yeteneği hakkında ne düşünüyor? Onun hakkında hiçbir şey bilmezken öfkesini nasıl bilebiliriz? Öfke, mutluluk, üzüntü gibi herhangi bir duygusunu gösteren hiçbir şey yok. Diğer rahibelerden birkaçına *Ölüm* hakkında halk hikâyeleri duyup duymadıklarını sordum çünkü ben hiç duymamıştım. Annem asla-" Kendini yakalamış gibi durdu ve ona baktı. Azriel ona ihtiyacı olan güvenceyi vermedi, ama hatasını geçerek devam etti, "Kimse bana masal anlatmadı, özellikle de *Ölüm* hakkında. Herkes bana bunların hiçbir işe yaramadığını söylüyor. Kızlardan birkaçı aşçıların ya da Mabet'e girip çıkan tüccarların daha yaşlı oldukları için birkaçını bilebileceklerini söyledi, ben de bu sabah mutfaklara teslimat yaparken onları yakalamak için acele ettim."

"Ve? Merakını giderdiler mi?"

"Biraz. Orada burada birkaç hikâye. Biraz daha doyurabileceğini umuyordum," dedi dikkatle.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sen bir Büyücüsün ve tüm Büyücüler ona hizmet eder, bazılarını bilmen gerekir. Ayrıca, bu işte tek bir amacımız

var."

"Öyle mi?"

Tereddüt etti, biraz şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Evet."

Kızın şaşkın ifadesi karşısında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eğer amacımız aynı olsaydı, Winter, günler dolmadan boğazımı keserdin. Ama seni şımartacağım."

Umut, gözbebeklerinin siyahı irislerinin kehribarını yiyene kadar gözlerini doldurdu. "Yapacak mısın?"

Başını salladı.

Heyecan Winter'ın yüzünü kırmızı lekelerle boyamıştı ve bu da Azriel'in dikkatini dağıtacak en uygunsuz şeydi çünkü Winter'ın söyleyeceklerine konsantre olmak istiyordu. "Bana ilk olarak ne söyleyebilirsin?"

"Ondan kaçan bir adamın anlattığı bir hikayeye ne dersiniz?"

Kendini sıkıca topladı. "Bu gece uyuyabilecek miyim?"

"Eğer yapamıyorsan her zaman bana katılabilirsin."

Winter ona bön bön baktı ve sonra o tekrar gülümseyene kadar ters ters baktı. "Anlatmak üzere olduğun masal mı?"

Koltuğunda geriye doğru uzandı. "Ölüm diyarı Asphodel'in kapılarında üç başlı yılanlar dolaşırdı. Geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman. Her biri ölümler diyarına geçene bir soru sorar. Onlara cevap verdiğinizde, sizi bir insan ruhunun karşılaşacağı son kadere, öbür dünyaya yönlendirirler. Cehennem, cennet ya da ikisi arasındaki kayıp yer."

"Bunun *onun* görevi olduğunu sanıyordum."

"Onun görevi ölümden sonraki hayatı korumaktır, onu dikte etmek değil. O sadece bir bekçidir."

"Ondan kaçan adama ne oldu?"

"Kapıda bir adam belirdi, çobanlık yapıyormuş. Genç değildi. Yaşlı da değildi. Sıkıcı bir hayat yaşamış. Hiçbir sineğe zarar vermemiş ve kötülük dilememiş. Üç başlı yılan ona ne olduğunu, ne olduğunu ve ne olacağını sorduğunda, adam onlara bilmediğini çünkü gerçekten bilmediğini söyledi. O sadece kendisinden ne olmasını istedilerse o olmuştu. Bir çoban ve bir ev kadınının oğlu olarak doğmuştu, tek bildiği ve ona söylenen tek şey çoban olmaktı. Bunun kendisi için ne anlama geldiğinden korkarak, kaderinin hayatını boşa harcadığını düşünüp onu cehenneme mahkum edeceğinden korkarak geri kaçtı."

"İnsan Asphodel'den nasıl kaçabilir ki?"

"Ölüm ona izin verdi ve bedeli konusunda uyardı."

Winter'ın gözleri büyüdü. "Neden en başta ona izin verdi?"

Azriel bir an için düşüncelerinde kayboldu. "Bilemem, Kış. Gerçekten, en ufak bir fikrim bile yok. Ama adamın dönmesine izin verdi. Adamın yaşayanlar diyarına döndüğünde ne yaptığını biliyor musun?"

Bunu düşünürken parmaklarının derisini karıştırdı. "Cevaplar aradı, bir ya da iki rüyanın peşine düştü. Kim olduğunu öğrendi, böylece yılanla bir cevap verebilecekti."

"Bir çeşit, ama tam olarak değil. Adam büyük şehre gitti, her türlü heyecanın peşinden koştu, kendine hobiler edindi ve yeni insanlarla tanıştı, hatta yeniden aşık olabileceğini bile hissetti."

"Yine mi? Kime aşıkta?"

"Yaşadığı hayata çoktan aşık olmuştu. Günlerce perili bir hayaletten daha kötü bir şekilde dolaştıktan sonra köyüne, köpeğine, yaşlı anne babasına ve çobanlığa geri döndü. Farkında olmadan, bir insanın yaşayabileceği en zengin hayatı yaşamıştı. Vahşi doğada, mavi gökyüzünün ve parlak güneşin altında, onu sevgi ve hayranlıkla büyüten, ona sevmeyi ve nazik olmayı öğreten iki ebeveynle birlikte. Geceleri hiç şmemişti, her zaman ağlayabileceği bir omuzu vardı, kendini hiç çaresiz ya da yalnız hissetmemişti."

"Sonra ne olacak?"

"Ailesine ve hayvanlarına veda ettikten sonra, üç başlı yılanlara vereceği bir cevapla birlikte Asphodel'e döndü."

"Cevabı neydi?"

"Ne olduğunu, ne olduğunu ve ne olacağını bilmiyordu, çünkü o her şey olmuştu."

"Cennete mi gitti?"

"ok uzun süre geri dönmüştü ve ruhu fiziksel bedeninden ayrılarak yaşam diyarında kalmıştı. Ruhu muhtemelen şu anda bile hala bu diyarda dolaşıyor."

"Ama neden?"

"Ölüm tarafından bir şeyler kaybedeceği konusunda uyarılmıştı ve öyle de oldu. İnsanın yaptığı her küçük eylemin bir bedeli vardır."

"Bu hiç adil değil."

Başını yana doğru eğdi. "Fikrini mi değiştirdin? Hâlâ onun hoşgörülü, doğasına rağmen nazik bir Tanrı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam hayal kırıklığı bekliyordu ama kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bana söylediklerin bir an bile şüphe duymama neden olmadı. Şimdi bundan daha da eminim. Yapabileceği hiçbir şey olmadığından ve bu yüzden adamın ruhunun Asphodel'e geri dönmesine izin veremediğinden eminim. Öyle olmalı. Demek istediğim, büyü aldatıcı bir şey."

"O bir Tanrı. Belki de geçmesine izin verebilirdi. Kendi koyduğu kuralları çiğnedi. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Bisküvilerimi çaya batırmamayı bir kural haline getirdim çünkü sekiz yaşımdayken küçük parçalara neredeyse boğularak ölüyordum ama yine de bunu çiğniyorum. Pes ediyorum ve sık sık aptal bisküvilerimi çaya batırıyorum. Ve sık sık, yine de o parçacıklarda boğuluyorum. Bir şeyin sonucu olarak kurallar koyarız. Elbette, onları çiğnemek zor olamaz. Aksine, kurallar çiğnenmek için çok cazip ve baştan çıkarıcıdır. Onları her zaman çiğneriz ya da çiğnemeye çalışırız," diye devam etti, nefes almak için zar zor durdu. "Ama bunun bir sonucu var. Adamın yüzleştiği gibi, o da yüzleşecekti. *Ölüm'ün* sonuçlarla yüzleşmeyeceğini nereden bilebiliriz? Onun gibi bir Tanrı, zararlı sonuçları olan şeyler için kurallar koyar, onunla çaya bisküvi batırılmaz."

Bir dirseğini sandalyenin üzerine attı ve gülümsemesini gizlemek için bir elini yüzüne götürdü. "Bilmiyorum Winter, bu başlı başına oldukça ağır bir sonuç."

"Ayrıca," dedi, bakışları altını çizdiği kitabın sayfalarına kaydı. "Artık istisna değil, varsayılan olmadan önce kendi kuralını kaç kez çiğneyebilir? Hiçbir karar vermediğini ve sadece bir bekçi olduğunu söyledin. Eminim kendisini bu konumda tutmasının bir nedeni vardır. Taraflı bir görüşe sahip olmak kolaydır. Tarafsız kalmak zordur. Seyirci olmak. Kaç kez bir şey söylemek ya da yapmak istemiş ama bundan kaçınmış olmalı. Sanırım ben haklıyım. O da bizim gibi bir şeyler hissediyor ve bizim gibi hissettiklerine güvenemiyor."

Azriel bundan hoşlanmamıştı. Acıma değil, sempati değil, çok daha kötü bir şey. "Onu insanlaştırma."

"Bu neden bu kadar kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü onda insani olan hiçbir şey yok."

"Öfke insandır."

"Haklı olduğunuzu varsayıyorum."

"Sanırım doğru," dedi burnunu havaya kaldırarak, kitabını ve kalemini alıp kütüphane koridoruna doğru kasıla kasıla yürüdü. "Biraz yalnız kalmak istiyorum. Şu anda sizin hakkınızda pek iyi şeyler düşünmüyorum ve bunları size fırlatırken herhangi bir Sanctum mülküne zarar vermek istemiyorum."

Döndüğünde, Winter bu sabah başladıklarından beri oturduğu yeri değiştirmişti. Winter, Winter'ın konuşmaya başlaması ve tekrar ona bakması için merakını daha fazla *Ölüm* hikâyesiyle giderdiğinde ona daha yakın bir yere oturarak başlamıştı. Birkaç dakika sonra, o sakinleşmeye ve düşündüğü her şeyin tuhaflığından uygun bir şekilde kendini toparlamaya çalışırken, dikkatini dağıtmak için bulmasını istediği bir kitabı getirmeye gitmişti. Ve geri döndüğünde, oturduğu yer ondan sadece bir adım uzaktaydı. Azriel onun son hareketini bir saat önce fark etmişti ve gözleri her iki dakikada bir ona doğru kaymaya, bir sonraki hareketini düşünmeye başlamıştı.

Sandalyesi gıcırdadı ve fayanslara çarparak inledi, geri itti ve üst ikinci kattaki koridorlara doğru ayağa kalktı ve bir sonraki fethini aramak için ileri geri adım atmasını izlerken bir gülümsemeyi ısırdı.

Tahmin ettiğinin aksine Winter geri döndüğünde eski koltuğuna oturdu ve hâlâ ondan bir adım uzakta duruyordu. Onu ters ters bakarken yakalayınca, o da ters ters baktı.

Önündeki kelimelere odaklanmaya çalışırken ayakları hızla yere vurmaya başladı. Ancak beş dakika sonra ayağa kalktı ve onunkinin hemen yanındaki koltuğa çöktü. Ondandır çok kendini şaşırtmıştı. Hâlâ bilmediği nedenlerden dolayı onun yakınlığını arıyordu.

Boynunu kitabına doğru çevirdi, kumral saçları koluna döküldü ve elini sıyırdı. Elinde olmadan saç tellerini parmaklarının arasında hissetti, tenindeki yumuşaklığa ve renklerin canlılığına hayran kaldı. Başını hafifçe sola çevirdiğinde burnu kızın başının tepesine değdi ve ciğerleri yeniden o yumuşak çiçek kokusuyla doldu.

"İnsanoğlunun icatları mı?" diye sorduğunda ona yaptığı büyü bozuldu. *Ölüm*'e karşı bize yardımcı olacak mı?" Adını söyleme şekli Azriel'in her zaman ilgisini çekmişti. Sanki ona seslendiğini duymasını istemiyormuş gibi, adı dudaklarından bir fısıltı olarak çıkmıştı.

"Hayır," dedi içtenlikle. "Olmaz. Ve şu ana kadar okuduklarıma bakılırsa, bu durumu daha da kötüleştirir."

"Nasıl?"

"Daha yarısına geldim ama tek bir icadı bile insan türüne yardımcı olmadı, sadece onu yok etti. Eğer siz zaten birbirinizi öldürmek istiyorsanız, onun yaptığı neden farklı olsun ki?"

"Yani, katılıyor musun? Bize kızgın." Gözleri büyüdü. "O sadece bizim başladığımız işi bitiriyor."

"Kusursuz bir hikaye anlatıcısı olurdun." Hem de güzel bir tane.

"Neden, öyle olduğunu düşünmüyor musun? Kendiniz söylediniz-"

"Dört günden daha kısa bir süre içinde kullanabileceğimiz bir şey bulma umuduyla sadece insanoğlunun birbirine karşı kullanmadığı bir şey arıyordum."

"Beklemeyeceği bir Şey mi demek istiyorsun?" diye sordu ona, neredeyse... geri çekilmiŐti. "Onu öldürmek için."

Başını salladı ve Winter'ın göğsü ve omuzları daha hızlı yükseldi. "Onu neden öldürelim? Sadece onun yapacaklarını durdurmak istediğimizi sanıyordum, bunu değil."

"Ölüm senin sempatini hak etmiyor Winter, buna ihtiyacı da yok."

"Onun adına konuşmak istemem. Belki de benim sempatimi kazanmak istiyordur. Özellikle de ona sadık olması gereken en üst düzeydeki en güçlü insanlar ondan tamamen kurtulmanın bir yolunu bulması için birini göndermiŐken. O zaman ne olacak?"

Ona, kendisine yemin eden yüksek rütbelilerin *Ölüm* için çok daha kötü Şeyler planladıklarını söylemedi. Ona meselenin asla vebayı durdurmak değil, onu yenmek olduğunu söylemedi. Ona, insani olsun ya da olmasın, her küçük icadı onu sona erdirmek için kullanmak üzere olduklarını söylemedi. "O zaman ondan kurtuldun."

"Artık ölüm yok," diye fısıldadı.

"Kesinlikle."

"Peki sonra?"

"Daha ne olabilir ki?"

Ağır ağır nefes almaya başladı. "Sonsuza kadar mı yaşıyacağız?" "Bu o kadar kötü bir Şey mi?"

"Ben...ben yapamam. Yani, yapamayız. Hayatın anlamı ne olurdu?"

Kaşları kalktı. "Bu neden *Ölüm'ün* omuzlarında bir yük olsun ki? Neden hayatın anlamı onun tarafından tanımlanıyor?"

"Nasıl değil? Her anlamda öyle. Süresi onun tarafından belirlenir. Yaşama ve yaşamak için mücadele etme nedenleri onun tarafından tanımlanır. Yaşama ve daha fazla yaşama ihtiyacı onun tarafından tanımlanır. Hayat ölümün etrafında döner, tersi değil."

Azriel o zaman onun konuyla ilgili değerlendirmesinde neyi gözden kaçırdığını fark etti. Ona sempati duymuyordu. Ondan istediği kadarını bile vermiyordu. "Bunu istemiyorsun, değil mi?" dedi asıl söylemek istediği şey yerine, "*Ölmek istiyorsun*. Ölmek isteyen ve ölmek isteyen insanlarla tanışmıştı ama ölmeyi bekleyenlerle değil. Bazıları hepsinin *Ölümü beklediğini* ve eninde sonunda onu bulacaklarını iddia edebilirdi. Ama hayır, Winter bir tabure alıp kapısına oturmuştu ve bekliyordu. Nedenini bilmesi gerekiyordu.

Dudakları aralandı ve gözlerinde bir parıltı belirdi ama Azriel bunun ne anlama geldiğini anlayamadan başını çevirdi. "Ne istediğimin bir önemi yok."

"Öyle. Sana ne istediğinin her zaman önemli olması gerektiğini söylemiştim Winter."

"Ama öyle değil, değil mi?" diye fısıldadı, dudakları titriyordu. "Ben çoban değilim Azriel. O hayatın anlamını buldu, her zaman anlamını biliyordu. Benim bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama cehenneme gitmek, bu dünyada kalmanın ve ne kadar umutsuzca ararsan ara o anlamı asla bulamamanın yarısı kadar bile kötü değil. Burada cevaplarla bırakılmak

Bir hiç olduğunuzu, bir hiç olduğunuzu ve sonsuza kadar bir hiç olacağınızı bilmek, ölümden sonra yüzleşmek zorunda olduğumuz şeyden daha kötü." Sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak masadan kütüphanenin uzak ucuna doğru kaçarken sandalyesi yüksek sesle inledi.

Onun peşinden gidecekti ama ancak biraz yalnız kaldıktan sonra. Azriel buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendisi de daha önce birkaç kez buna ihtiyaç duymuştu. O anı onun söylediklerini, neden bir hiç olduğunu hissettiğini, *Ölüm*'ün vebasından önce bile geleceği için neden umutsuz hissettiğini düşünmek için kullandı.

İç çekerek kitabını kapattı. Bilmesi gereken her şeyi, insanoğlunun *Ölüm*'e zarar verebileceği tüm yolları zaten biliyordu.

Ayağa kalktıktan sonra bir an tereddüt etti. Ya onu ağlarken görürse? Onu ağlarken göremezdi, onu değil.

"Artık iyiyim, gelebilirsin," diye sessizce konuştu, hâlâ rafların karanlığına gömülmüştü.

Onu 'A' harfinin olduğu bölümün yanında, göğsünde sıkıca tuttuğu bir kitapla yerde buldu. Yanakları kızarmıştı, yani ağlamıştı ve Azriel onu teselli etme fırsatını kaçırmıştı.

Kitabı açtı ve ona sayfayı göstermek için çevirdi. "Adınızı isim kayıtlarında bulamıyorum."

Hâlâ bir şekilde onun içinde huzur bulmuş gibi görünüyordu. Azriel onun yanına çömeldi ve kızıl saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Seninkini milyonlarca kitapta bulabilirim. Neden sana en soğuk mevsimin adı verildi?"

Cam gibi kahverengi gözleri, şimdi parmağına dolanmış olan buklelerine takıldı. "Ben gündönümünde doğdum. Çok uygundu. Adımı ebe koydu."

"Ebe mi?"

Başını salladı ve onun hâlâ saçlarıyla oynamasını izledi. "Ailem bana isim vermeyi reddetti. Doğum sırasında annemi neredeyse öldürdüğüm için birkaç gün sonra beni görmeyi de reddetmişler. Hemşirelere ve ebelere bana istedikleri ismi vermelerini söylemişler."

Öfkenin damarlarında o anki gibi dolaştığını hiç hissetmemişti. Dişlerini sıktı ve bir şekilde ona sakince, "İyi iş çıkardılar," demeyi başardı.

"Ben de öyle düşünüyorum. Evimizdeki hizmetçilerin birbirlerine hikayeyi anlattıklarını duyduktan sonra, ailemin arkasından onları ziyaret ettim ve teşekkür ettim. Beni hatırladılar. İçlerinden biri yıllar boyunca birkaç hatıra saklamıştı ve onlardan biri bana aitti. Mürekkeple yapılmış bir el izi. Çok küçük ve sevimliydi. Annemin buna bayılacağını düşünmüştüm, annelerin bebeklerine ve yeni doğanlarına bayıldıklarını görmüştüm. Ama ona verdiğimde hıçkırı hıçkırı ağladı ve yırttı. Bir süre sonra benimle tekrar konuşmaya başladı. Babam onu, babamın birlikte çalıştığı Katra Belediye Başkanı'nın düzenlediği bir baloya gitmek üzereyken ikna etti. Birbirimizin yanında olmaya dayanamıyormuşuz gibi davranırsak onlara karşı itibarımızı kaybedeceğimizi söyledi. O gece annem beni seviyormuş gibi yaptı." Cübbesinin köşesiyle oynadı. "On

On birinci yaşı günümde, annemin daha sık rol yapmasını diledim."

Aralarına bir anlık sessizlik girdi. Winter hiçbir şey söylemedi çünkü hâlâ tıkanmıştı ve Azriel de birini boğma ihtiyacı hissediyordu - bunu öğrenmeden önce ölecek kadar akıllı birini.

"Baş ağrın nasıl?" diye sordu sessizce, küçük sesi sessizliği bozuyordu.

Saçlarını bıraktı ve ayağa kalktı. "Kalk, Winter."

Bir an için ona göz kırptı ve sonra sessizce ayağa kalkarak kitabı yerine koydu ve cübbesini düzeltti. "Şimdi ne olacak?"

"Papatya baş ağrısına iyi gelir demiştiniz. Kalp ağrılarına hangi çay iyi gelir?"

Bir an düşündü ve burnunu çekti. "Jasmine?"

Başını salladı ve gitmek için döndü, ancak kızın elinin ceketinin kolunun kenarını kavramasıyla durdu. Küçük bir hareketle onu tutacak, ona dokunacaktı. "Nereye gidiyorsun?"

Ama kadının üzüntüsüne çare bulmaya, adamın öfkesine çare bulmaya olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. "Sana biraz yasemin çayı getireyim."

Kirpikleri hızla kırıştı. Hâlâ adamın koluna yapışmış olan eli onu daha sıkı kavradı. "Hayır," dedi başını sallayarak ve onun önünde ilerledi. "Ben biraz bulurum, sen burada kal."

Winter onun yanıt vermesine izin vermedi; zaten ondan kaçıyordu.

Daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, Azriel bunu anlıyordu ama yine de onun ulaşabileceği bir yerde olmasını tercih ederdi. Belki de olmaması daha iyiydi. Nefretten daha kötü bir şey Azriel'in boğazına sarılmıştı.

Piyano hortlağı genellikle bir korku tiyatrosu gösterisinde çalınan bir şarkının aşırı dramatik bir yorumunu çalmaya başladığında derin bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı. "Yeter artık."

Piyano inledi ve notalar tamamen durmadan önce kısa bir süre havada gelişigüzel uçtu.

Winter yine ondan saklanıyordu. Bunun tek nedeni, hayatının en kötü anlarından birini dört gündür tanıdığı bir adama itiraf etmiş olmasının aniden aklına gelmiş olmasıydı.

Clara yüzünün önünde bir el salladı. "Senin geri dönmen gerekmiyor mu? En az yirmi dakikadır mutfaktasın."

Winter onun çatlaklar ve nasırlarla kaplı çatlamış elini tuttu. "Miriam neden seni üst üste üçüncü gün yine mutfağa gönderdi?"

Başını eğdi ve tekrar patatesleri soymaya başladı. "Başka hiçbir şeyde iyi değilim. Köylülere dağıtabilmemiz için bize kutsal vaazları kopyalattı ve ben her sayfada yaklaşık bir düzine hata yaptım." O

gözlerini sıkıca kapadı ve içini çekti. "Neden her şeyi karıştırıp durduğumu bilmiyorum. Kafamda her şey yolunda görünüyor, kelimeler yolunda görünüyor, harfler yolunda görünüyor."

Elinde olmadan Winter bir küfür savurdu ve ardından Miriam'ın adını söyledi. "Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun, Clara. Hem bizim daktilolarımız var, o kadının bu çağa ait herhangi bir şeyi kullanmaya neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum." Clara'nın ellerini tekrar tutup kucağına koydu ve bornozunun kenarından bir dikdörtgen yırtarak son beş dakika içinde en az iki kez masaj yaptığı bileklerini sardı. "Ayrıca, hataları cezalandırmak vaaz ettiği şeylere ters düşüyor."

"Ne öğrendiğimize dikkat ettiğinizi bilmiyordum."

"Elimde değil. Bazen hayal kurduğumda sesi içeri sızıyor."

Clara kıkırdadı. "Belki kütüphaneden bana biraz kâğıt ve kalem alabilirsin, böylece geceleri odamda pratik yapabilirim. Bana yardım edebilirsin. Nasıl düzgün yazacağımı bilmeden ölmek istemiyorum."

Winter'ın bu konudaki inatçılığı azalmadı ama küçük arkadaşının cam gibi parlayan mavi gözleri karşısında yumuşadı. "Ya da Miriam'a gitmesini söyleyebiliriz-"

"Katılıyorum."

Her iki kız da Azriel'in durduğu mutfak kapısına doğru döndü. Clara o kadar yüksek sesle yutkundu ki Winter sestten irkildi. "Ben de tam dönmek üzereydim."

Gözleri Clara'nın hâlâ kucağında duran bileklerine, sonra da Winter'ın yırtık bornozuna kaydı. "Revire git ve arkadaşın için bir bandaj ve merhem getir."

Clara, "Miriam bize izin vermiyor," diye atıldı ve sonra dudaklarını kapadı.

Neredeyse... neredeyse alay ediyordu. "Bugün gelecek. Aslında, buradan kovuldunuz, şifacıyı ziyarete gidin."

"Yapamayız," dedi Winter. "Kaynakları israf etmemiz son derece gerekli olmadıkça olmaz." Bu cümlemin tadı ağzında ne kadar da acıydı.

Sanki o da tatmış gibi çenesi seğirdi. "Baş Rahibenizle konuşacağım." Kapıyı itti. "Üç gün içinde herkes yok olursa bu kaynaklara pek ihtiyacı kalmayacak."

Winter Clara'ya başını salladı ve ardından kütüphaneye doğru onu takip etti. "Bu kadar uzun kalmak istememiştim."

"Arkadaşınıza gelmeniz iyi oldu." "Ne için iyi?"

"Konfor."

"Buraya teselli bulmaya gelmedim."

"Senin rahatlık bulma yöntemin rahatlık vermek. Garip ama sende sıradan bir şey yok Winter."

Yürümeyi bıraktı, onun kendisini tanımayı seçtiğinden ya da kabul ettiğinden daha iyi tanıdığı gerçeğiyle sersemlemişti. "Ben çok sıradan biriyim."

Birkaç adım ileride durdu ve hafifçe ona döndü. "Madem ısrar ediyorsun."

Kız onun yanından geçmek için adım attığında, adam kapıyı tamamen kapattı ve kızın göğsü onun göğsüne çarptı.

Düşmeden önce onu yakaladı, elini sıkıca beline koydu. "Bugünlük işin bitti."

Tek bir düşünce bile oluşturamıyordu. Adam ona dokunurken olmazdı. "Saat daha öğleden sonra beş."

Çok yavaşça elini kızıdan çekti, parmakları kızın vücudunda biraz gezindi. "Bunu arkadaşınla geçir. Yağmurun altında, gülümseyerek ya da somurtarak, hangisini istersen onunla geçir. Surat asarken de güzel görünüyorsun."

Winter'ın dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sadece keskin bir nefes aldı ve ona bakarken dudaklarını kapattı. "Peki ya sen?"

"Ben de erken bitireceğim. Eğer şanslıysam, senin somurttuğunu ya da yağmura gülümsediğini görebilirim."

Yağmur yağmamıştı. Ne gülümseyecek ne de surat asacak bir güneş vardı. Ama Winter ikisini de yapmak ya da izlemek istemiyordu. O ve arkadaşları yerde yatarken Azriel devasa kütüphane penceresinden onu izlerken değil. Bunun yerine ona gülümsemek ve surat asmak istedi. Ona doğru bakıp her ikisini de yapabiliirdi ama Miriam onu ve arkadaşlarını bir şahin gibi izliyordu, sonbaharın serin havasında yıkanıyor, yere dökülmüş yaprak yığınlarının üzerine uzanıyor ve

bulutlara bakıyor, onlardan en çirkin şekilleri çıkarmaya çalışıyordu.

Clara bazı kuş ve hayvan şekilleri bulmuştu. Alyssa bir ya da iki nesne çıkarmıştı ama Winter'ın bulutlarda görebildiği tek şey... bulutlardı. Bu garipti. Winter neredeyse her zaman zihnini bir şeyler uydurmaya, hayal etmeye zorlayabilirdi. Ama bugün öyle değildi. Arkadaşları içeri girdikten, gökyüzü karanlık gecenin altında artık görünmez olduktan sonra bile denedi ve denedi.

Tam gözlerini kapatmıştı ki üzerine bir gölgenin düştüğünü hissetti. Gözlerini açtığında bir çift siyah göz ona bakıyordu. Gece ona bakıyordu. En karanlık gece. Yıldızsız. Aysız. Ama şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici geceydi.

Elinde olmadan ona gülümsedi, o ise kaşlarını daha da çattı ve sanki onun bu ani sevincinin nedenini arıyormuş gibi gökyüzüne baktı.

"Erken bitirmişsin," dedi.

Tekrar ona baktı. Gece baktı. "Gözlerin kapalıydı."

"Güneş ya da yağmur yok, bunu hayal etmek zorundaydım ama çok iyi bir iş çıkaramıyordum."

"O zaman neden gülümsüyorsun?" "Tam olarak emin değilim."

"Çözdüğün zaman bana söyle."

"Pekâlâ." Adam gitmek için dönmeden önce, "Neden dışarı çıktın?" diye sordu.

"Uyuduğunu sanmıştım."

Tekrar gülümsedi. "Gelip beni boğacak mıydın?"

"Hamamböceğine dönüştürdüğüm zavallı kadına bunu neden yapayım ki?"

Winter şimdi ona sırtıyordu ve bu nedense her zaman anlam veremediği bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oluyordu. "Beni bir hamamböceğine dönüştürdüğünde bana iyi bak, olur mu?"

Sonunda kendini ona doğru indirdi, tam üzerine çömeldi, yüzleri birbirine yaklaştı. Onun böyle baş aşağı dururken bile yakışıklı olduğunu düşündü. "Seni tutacağımı varsayıyorum."

"Beni tutardın."

Bir elini kızın yüzüne götürdü ve bir tutam saçı dikkatlice gözlerinden uzaklaştırdı. "Yatağına git, Winter. Geç oluyor."

"Yapacağım, çünkü rüyalarımnda çok daha nazıksın."

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Öyle miyim?"

"Hayır. Yalan söyledim. Orada da aynısın."

O zaman gülümsedi. Ne yazık ki çok silik ve karanlıktı ve tıpkı geri kalanı gibi düşünceliydi, ama gülümsüyordu - ona. "Tutarlı değilsem ben bir hiçim."

"Bugün için teşekkür ederim."

Azriel'in tavrı tamamen değişti ve eğer hava hâlâ gündüz ve aydınlık olsaydı, Winter onu en karanlık gök gürültüsü bulutu sanabilirdi. "Bana teşekkür edecek bir şey yok, Winter."

Ayağa kalktı ve cüppesindeki kuru yaprakların tozunu aldıktan sonra ona döndü. "Buna ben karar veririm."

"İyi geceler Winter," dedi gitmek için ayağa kalkarken.

"Hayır. Buna karşı karar verdim."

Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "İyi bir gece geçirmemeye mi karar verdin?"

"Evet. Kötü bir tane istiyorum. Bir kez olsun sizin yerinizde yaşamak ve diğer sefil, minnetsiz tarafın nasıl hissettiğini görmek istiyorum."

Başını eğdi ve omzu titremeye başladı. Hâlâ biraz şaşkın olan Winter onun güldüğünü biraz geç fark etti. Azriel gözlüklerini çıkardı ve sırtarak elini gözlerine götürdü. "Pekâlâ Winter, o kadar ileri gitmene gerek yok, özür dilerim."

"Ne için?"

"Neye şükredip neye şükretmeyeceğinize karar verdiğiniz için." "Özür dilemeyi umursamadığını sanıyordum."

"Ama sen biliyorsun." Gözlüklerini tekrar taktı ve ondan uzaklaştı. "Şimdi yatağına git."

Ona söyledikten hemen sonra yatağına gitmişti ama sonrasında uzun süre uyuyamamıştı. Düşünüyordu. Son dört günü düşünüyordu. Onlardan öncesini düşünecek bir şey bulamamıştı. Bu yüzden, bu dört günden önce neden hiçbir şeyin onun için hatırlanacak kadar unutulmaz olmadığını ve bu dört günün neden onun için düşünecek bu kadar çok şey olduğunu bulmak için geç saatlere kadar uyumamıştı.

Sona üç gün kaldı

Beşinci gün kütüphaneye döndüğünde yorgun görünüyordu. Onu daha önce kimsenin görmediğinden emin olduğu bu yeni ve dağınık haliyle gördüğünde Winter'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. Onunla ilgili düşüncelerinde büyük bir kesinlik vardı. Geçen gün sorduğu gibi, Winter da onun hakkında bir şeyler biliyordu - sanki bir his, onu anlamsızca korkutan bir önsezi gibiydi.

Daha fazla dayanamayarak ona ulaştı ve düşünmeye fırsat bulamadan elini tuttu. "Hadi dışarıda bir saat geçirelim. Güneşi özledim ve nihayet bugün güneş açtı."

"Biraz ara ver ve gidip güneşte biraz kal. Arkadaşlarını da al," dedi ama hâlâ elini tutuyordu, başparmağı teninde ileri geri öyle yumuşak ve şefkatli bir şekilde geziniyordu ki tüyleri önce koluna sonra da tüm vücuduna yayıldı.

Winter başını salladı ve ayağa kalkmaktan başka çaresi kalmayana kadar onun elini çekti. O kadar yakındılar ki ona baktığında boynunun açısı ağrıyordu. "Kitabını al. Senin gibi cesetler arasındaki yaygın inanışın aksine, dışarıda da okuyabilirsin."

Yüzü onunkine tamamen yaklaşıp kadar eğildi, öyle ki kadın onun vetiver ve sandal ağacı kokusunu dilinde hissedebiliyordu. "Öyle mi?"

Başını salladı ve ağzı onun teninin tadına bakmak için sulanmaya başlamadan önce ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam ona sıkıca tutundu. "Elimi tutuyorsun."

"Sanırım iki kişi ellerini birleştirdiğinde buna böyle diyorlar."

"Neden biz?"

"İtirazınız var mı?"

Hâlâ şaşkındı, "Yok" diye cevap verdi.

"Winter," diye seslendi ona ve o da hemen dikkat kesildi. "Bizi bir yere götürmek üzereydin."

"Tamam." Parmaklarını onun elinin etrafına doladı ve onu kütüphaneden çıkarıp bir battaniye almak üzere odasına doğru çekti.

Azriel odasının ortasında bir anomali gibi durmuş, dört duvar, bir küçük pencere, bir yatak ve küçük bir masadan oluşan boş alanı izliyordu. Burayı ilk gördüğünde de aynı şekilde şaşırmıştı. Pembe duvarlardan ve annesinin sığabildiği her köşeye taze çiçeklerden oluşan eski hayatında ne çok şeyi geride bırakmıştı. O zamanlar

Dışarıdan katranla kaplanmış aynı pembe duvarların içinde korunuyordu.

"Seni buraya mı kilitlediler?" diye sordu ona.

Gölüşü yarı tedirgin yarı utangaçtı. "Hayır, beni kilitlemiyorlar."

"Hapishane hüccresine benziyor."

"Eminim mahkumlar bile sıcak bir yatağa sahip oldukları için minnettardır."

"Evet, ama sen bir mahkum değilsin, değil mi?"

Bazen şöyle düşünürdü. "Daha fazlasını istemiyorum. Bu beni tatmin ediyor."

"Tatmin ediyor," diye mırıldanırken, yemek yediğı ya da oturup bir şeyler okuyup yazdığı tek tük masanın üzerindeki küçük nesneleri inceledi. Orada duran kitabı alıp yüzünü ona döndü. "Masalların faydasız olduğunu söylemiştin."

"İşe yaramaz oldukları söyleniyor, ben öyle düşünmüyorum." "Bunu kütüphanede mi buldunuz?"

"Hayır. O bana aitti-" Bunun üzerine kendini durdurdu. "O... annem almıştı." Sadece satın almıştı, Winter'a hiç okumamıştı. Aslında annesinin ona yedinci yaş gününde bu kitabı alıp almadığından bile tam olarak emin değildi. Annesi kitabı açtığında şaşırmış gibi görünmüş, sonra da hizmetçilere sert ve onaylamayan bir bakış fırlatmıştı. Ama kitabı annesinin onun için seçtiğini düşünmeyi ve öyle davranmayı seviyordu.

"Demek anneninmiş."

"Evet" kelimesini fısıldamak için zorladığında dudakları titredi.

Kitabı açtı ve eski hayatına dair sakladığı tek eşyanın sayfalarını çevirmeye başladı. "Ondan bahsetmek seni üzüyor."

Cübbesinin kenarıyla oynadı, ipleri karıştırdı. "Öyle olup olmadığından emin değilim."

Azriel başını sayfadan kaldırdı ve ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Değer verdiğin birini kaybettiğinde keder duyarsın, öyle değil mi?"

"Ben annemi kaybetmedim. Burada olmak istemeyen birini kaybedemezsiniz. Özellikle de benim için geride kalmayı umursamayan birini." Winter, annesi odasının hemen yanında, bir duvar ötede canına kıyduğunda onu hiç düşünüp düşünmediğinden bile emin değildi. Onu ilk önce kızının bulacağını ve onun nabzını hissedemeyecek ya da nefes alışını duyamayacak olanın kendisi olacağını düşünmemiştir. Annesi Winter'ın beyaz terliklerinin onun kanıyla ıslandıktan sonra bir daha asla beyaz olmayacağını, Winter'ın kanın rengini ya da annesinin gözlerinin nasıl dipsiz bir keder çukuruna gömüldüğünü asla unutmayacağını hiç düşünmemiştir.

"Yani, onun anısı seni kızdırıyor."

Kadın başını salladı ve Azriel gözlerini ona dikti. "Hayır, ben de ona kızgın değilim." Winter olamazdı. Hayır, olamazdı çünkü o da bir zamanlar

Daha önce bencilce davranmıştı ve bu duygunun ne kadar muhtaç olduğunu anlamıştı.

"O zaman nesen sen, Winter?"

"Ne üzgün ne de kızgın. Tek bildiğim bu."

"İkisi de olamayacağınızı bildiğiniz için olabilir mi?"

Parmakları yanında dondu, çektiği ipi bıraktı. "Nasıl kızgın olunacağını biliyorum."

"Kendinize değil,

başkalarına." "O da var."

"Neden bana hiç kızmıyorsun?"

"Neden sana kızayım ki?"

"Çoğu öyle." Elini uzatıp kızın bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Demek daha önce de üzgündün."

Omuz silkti ve sonra ona yapmamasını söylediğini unutarak dudağını ısırdı.

"Büyücü senin babandı," dedi kesin bir ifadeyle.

"Öyleydi."

"Ve annen de ondan sonra öldü." Derin

bir nefes aldı. "Öldü." "Peki ya sen?"

Gözleri onunkileri buldu, sanki cevaplarını orada arıyordu.

"Peki ya ben?"

"Bu negatif denklemin içinde nerede kaldın?"

"Burada," diye yanıtladı uysalca.

"İşte," o tekrarlanan gibi o her zaman

yaptı. O gerçekten kavrayamadığı

için mi böyle olduğunu merak ederdi.

kelimenin anlamı. "Nerede olmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemedi. Yaşadığım sürece onların emirlerine uydum. Yememi istediklerinde yedim, uyumamı istediklerinde uyudum, sadece ağlamama izin verdiklerinde ağladım, sadece gülmek uygun olduğunda güldüm. Sonra gittiler ve ben kime soracağımı bilemedim ve kimse bana bir şey söylemedi."

"Cemaate bu yüzden mi katıldın?"

Tavanı işaret etti ve kısık bir sesle, "Yüksek sesle söylersem beni hamamböceğine çevirir mi?" diye sordu.

Azriel omuz silkti. *Omuz silkti.*

"Evet," diye fısıldadı. "Onlar geçtikten sonra ilk kez buraya geldiğimde rahatladığımı hissettim. Bu çok saçma, biliyorum."

"Bir amaç bulmak istemen saçma değil Winter. Asıl saçma olan senin bu seçimden mahrum bırakılmış olman."

"Ailem yüksek statüdeydi, zenginler ve güçlülerle iç içeydi, fakülte merdivenlerinde yükseklerde oturuyordu, bu yüzden yanlış yaptığım her şeyde onlar da yanlış yaptı. Beni seçim yapmaktan alıkoymadılar. Ben onlara itaat etmeyi seçtim." Winter, *onları hayal kırıklığına uğratmak ya da başarısızlığa uğratmak istemediği için* yanıtını atladı.

"Seçmek ve zorlamak aynı anlama gelmez."

"Beni zorlamadılar."

"Hayır, belki değil, ama başka seçeneklere sahip olma yeteneğinizi bile elinizden almak o kadar da uzak değil."

Winter'ın dudakları cevap vermeye hazır bir şekilde aralandı ama cevap gelmedi. O haklıydı. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Seçme şansınız var mıydı?"

Sırtışı neredeyse hınzırcaydı. "Birçok."

"*Ölümle* savaşmanın bir yolunu aramak için buraya gelmek, yaptığınız bir seçim miydi?"

"Evet."

"Çok memnun görünmüyordunuz ve sizden istenen şeyin ciddiyetine uymak için yeterince çaba gösterdiğinizden değil."

"Bazı seçimler, Winter, onları yaptığınızda daha iyi ya da daha kötü olurlar. Seçim yaptığına pişman olabilirsiniz. Seçim yaparken hata yapabilirsiniz. Buna hakkınız var. Ancak tüm bunları yapmak için seçimleriniz olmalıdır."

"Yani buraya geldiğine pişman mısınız?"

Adam ona bakarken bir süre durakladı ve "Biraz bile değil" dedi. Kitabı masanın üzerine koydu ve ellerini ceplerine sokarak masaya yaslandı. "Nasıl insanlardı? Ailen." *Anne-baba* kelimesini duyunca dişlerini gıcırdatmasından Winter onun bu soruya daha fazlasını eklemek istediğini anladı.

Ona zor bir şey sormamıştı ama cevap verecek kelimeleri bulamıyordu. Elbette onları tanıyordu. Nelerden hoşlandıklarını, nasıl koktuklarını, arkadaşlarının kim olduğunu ve en sevdikleri yemekleri, hatta annesinin en sevdiği rengi bile biliyordu. O kadar çok şey biliyordu ki listelemesi günler, haftalar alabilirdi. Peki neden "İşte." dedi?

"Orada mı?"

"Onlar sadece... oradaydılar."

"Sonunda seni sevdiler mi?"

Bu soru onu şaşırttı. Sonra ona bir gün önce söylediği sözleri hatırladı. "Elbette seviyorlardı," dedi inanmaz bir gülümsemeyle ama gözlerinin yandığını hissetti. "Bütün ebeveynler çocuklarını sever."

"Benim değil" dediğinde yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Sahte gülümsemesi tamamen kayboldu. "Neden olmasın?"

"Sebepleri umurumda değil." Odayı bir kez daha yavaşça gözden geçirdi, neredeyse düşüncelere dalmıştı. "Peki ya sen, sen onları sevdin mi?"

"Evet, yaptım." Sahip olduğu her şeyle ve çok daha fazlasıyla. "Sen mi?"

Sorusu üzerine durakladı ve ona baktı. Gözleri çok soğuk, çok karanlık ve çok fazla gölgeyle doluydu. "Sonunda, eğer onlar da seni sevmiyorsa, bizim onları sevip sevmememizin bir önemi yok."

Winter bir an için hayrete düştü. Vereceği bir cevap gibi görünse de bu cevap ona hiç benzemiyordu. "Bu doğru değil."

Masadan kalktı ve aralarındaki küçük boşluğu tamamen kapattı. "Neden değil, Winter?"

"Çünkü ne istediğimizin, neyi sevdiğimizin, neyi düşündüğümüzün, neyi arzuladığımızın önemli olduğunu söylediniz."

Ona gülümsedi. Ona gerçekten gülümsedi ve parmaklarını yanağında gezdirdi. "Çok iyi. İyi öğreniyorsun."

Winter'a dokunulmuştı ama hiç bu kadar nazikçe, hiç bu kadar soğuk ve nazik ellerden dokunulmamıştı. "Bana doğru dürüst cevap vermeyecek misin? Aileni sevmiyor muydun?"

"Bana bakışını değiştirirdi." "Nasıl yani?"

"Çünkü ben yapmadım."

Kendi kendine başını salladı. "Bir nedenin olmalı."

"Her şeyin bir nedeni yoktur."

"Bana bunun yaptığını söyle."

"Bu yeterli olmayabilir."

"Azriel."

Eli yanağında durdu, başparmağı alt dudağını hafifçe sıyırdı ve kısa bir süre nefes alma yeteneğini kaybetti. "Beni korkulacak bir şey haline getirdiler. İkisini de veremeyecek durumdayken sadece kaos ve acı getiren bir şey."

"Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordu. Winter, Sanctum arazisi dışındaki Azriel'i tanımıyordu; yine de onun, ailesinin onu yarattığını düşündüğü şeylerden hiçbiri olmadığını bilmek için tanımasına gerek yoktu.

"Bana inanıyor musun?" "Neden inanmayayım?"

Ona bir adım daha yaklaştı. Ona hiç olmadığı kadar yaklaştı. Alnını onunkine dayadı ve nefes verdi, "Pek çok neden var Winter. Çok fazla neden."

"Aynen öyle. Sebepler. Senin de var," diye fısıldadı. O anı ve o sözleri, bir başkasıyla paylaşmak istemiyordu.

Ondan başka kimse, rüzgar bile.

Önce o geri adım attı ve Winter o andan sonra ona bakmayı reddetti. Başka bir yere bakmayı hiç istemeden bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Gardırobundan bir battaniye aldıktan sonra Azriel'in elini tuttu ve ikisi de çok yakın olan ormandan korktukları için genelde kimsenin uğramadığı arka bahçelere doğru gidene kadar çekti. Kış ormandan hiç korkmamıştı. Kendini ayılardan ve kurtlardan üstün gördüğü için değil, ormanın böyle bir fauna barındırmadığını belirten bir düzineden fazla kitap okuduğu için. Diğerlerini ikna etmek onu ilgilendirmiyordu ve ayrıca, birden fazla kişiyle arkadaşlık etmekten hoşlanmıyordu. Sadece bugün değil. Bugün Azriel'i sığınağına getirme fikri hoşuna gitmişti.

Söz konusu adam sanki her şey olağandışıymış gibi etrafına bakındı, gözleri en rastgele ayrıntılara takıldı. Rüzgârın savurduğu garip bir karahindiba, uzaktan gelen bir baykuş sesi, bahçıvan tarafından henüz temizlenmemiş kurumuş akçaağaç yaprakları, çünkü Miriam onların hizmetine başvurmadan önce tüm ağaçların dökülmesini istiyordu. Ama onu daha çok etkileyen şey, battaniyeyi çimenli zemine serip üzerine oturmasıydı. Etkilenmek doğru kelime değildi, şaşkın görünüyordu, yere oturma ihtimali karşısında afallamıştı.

Winter yanındaki boşluğu okşadı ve adam sanki onu bir saniye bile yargılamamış gibi hemen oturdu

önce.

"Tüm Büyücülerin güneşe alerjisi mi var?"

Azriel ona bakmak için döndüğünde gözlerini kıstı. "Öyle olmalılar. Bu çok iğrenç." Adamın eli öne doğru fırlayıp Azriel'in saçlarına dolandı ve Azriel onun saç tellerini incelerken donup kaldı. "Güneşte renk değiştiriyor." Ama Winter'ın düşündüğü gibi işi bitmemişti. Diğer eliyle kızın yüzünü kavradı ve kendisine doğru çevirdi. Adamın teni Winter'inkine karşı buz gibiydi. "Ve senin çillerin var. Düşündüğümde daha fazla." Bir an durdu, sanki ilk kez görüyormuş gibi doğrudan gözlerinin içine baktı. "Sen büyüleyici bir yaratıksın, Winter."

Yüzü kelimelerle, dokunuşuyla ve kuzeyi gösteren bir pusula gibi tuttuğu dikkatiyle ısındı. "Üşümüşsün."

Azriel onun yüzünü ve saçlarını bıraktı ve bir süre avuçlarına baktı. "Ve sen çok sıcaksın. Bütün insanlar bu kadar sıcak mı?"

Winter kendini tutamadı. Güldü. Adam bu kez ona, gözlerine, ağzına, çoğunlukla oraya baktı. Boğazını temizleyerek dizlerini göğsünde topladı ve dikkatini eline aldığı kitaba verdi. "Şimdi okuyabilirsin, rahatsız etmeyeceğim."

"Ya sizi rahatsız etmek istersem?"

Nabızı yeniden hızlandı. "Bunu yapmana izin veremem. Pek çok kişinin hayatı bunu çözmene bağlı."

"Bana dikkat edersen hepsini kurtarırım."

Döndü ve ona nazlı bir gülümseme sundu. "Oh, yani şimdi diyarın kaderi parmaklarımin ucunda mı?"

"Tam olarak değil." Kadının elini tuttu ve yanağına götürdü. "Şimdi öyle."

"Üşümüşsün." Bu cümleyi neden tekrarlayıp durduğunu bilmiyordu, hiç önemi de yoktu çünkü onun dokunuşunu seviyordu, üzerine gönderdiği ürpertiye seviyordu, daha az yanmasını seviyordu.

"Öyle deyip duruyorsun." Avucuna sokuldu ve onu bırakmadan önce kenarına bir öpücük kondurdu. "O zaman seni rahatsız etmeme izin verecek misin?"

Winter'ın kalbi nefesiyle birlikte sıçradı, hâlâ onun dudaklarını teninde hissediyordu ve o yanma yeniden şiddetlendi. "Dediğin gibi yapacağım."

Gözleri parlıyordu. "Buraya gel o zaman."

"Nereye?"

"Bana yakın."

"Neden?"

Ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Çünkü dediğimi yapıyorsun."

Dizlerinin üzerine çöktü ve onun yanına yaklaştı, bu adamın hoşuna giden bir şeydi çünkü onun hareketlerini yakından ve büyük bir zevkle takip ediyordu.

Azriel ceketini çıkardı ve Azriel kollarını kıvrarak tenini işaretleyen koyu renkli dövmelerin çizgilerini ortaya çıkardığında gözleri ona takıldı.

"Ne anlama geliyorlar?" diye sordu. "İşaretler. Dili tanıyamıyorum."

"Bu en eskisi."

"*Maloori*?" Artık konuşulmuyor, sadece çok güçlü birkaç büyücü tarafından büyü yapmak için kullanılıyor. Asphodel'den getirildiği söylenir.

"Daha yaşlı."

Winter kaşlarını çatı. Bu kadar eski bir dil olduğunu bilmiyordu.

Onun elini tuttu ve parmağını tek tük harflerin üzerinde gezdirdi. "Ben sadece olabileceğim şeyim. Ne yazıyorsa o."

Kuru dudaklarını yaladı. "Peki neymiş o?"

"Bunu senin çözmene izin vermeme ne dersin? Yedinci gün bana ne olduğumu söyle."

Winter'da bir şeyler yanıltı, hem de çok yanlış. "Buna cevap vermek için seni tanımam gerekmiyor mu?"

"Beni tanıyabilirsin."

"Kurtarılmaya değer olmadığımıza gerçekten inanıyor musunuz, bu yüzden mi bir çözüm bulmak için daha fazla çaba göstermiyorsunuz?"

"Evet."

Kendini sıkıca topladı. "Belki de başka birini göndermeliydiler."

"Var olmayan bir şeyi bulmak için gönderilecek başka kimse yoktu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Battaniyenin üzerine uzanıncaya kadar arkasına yaslandı, iki elini başının altına koyarak garip adama baktı

gökyüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. Bir an için gözleri yansımalarından dolayı griye döndü. "*İnsanlık* dedikleri şey."

"Bu kitaplarda arayabileceğiniz bir şey değil, bırakın orada bulmayı."

Ona baktığında yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Gerçekten."

"O zaman neden ilk etapta onu orada aradınız?"

"Bu sadece okuduğum ve duyduğum bir şeydi. Hiç görmemiştim. Başka bir yerde bulacağıma dair pek umudum yoktu. Neden aradığımı sormayacak mısınız?"

"Benim için asla senin için olduğu kadar anlamlı olmazdı. Sen bir Büyücü'sün, ben değilim." Dudağını çiğnedi ve Azriel'in dikkatinin oraya kaydığını fark edince durdu. "Hiç görmediğini mi söyledin? İnsanlığı nasıl hiç görmedin?"

"Öyle mi?"

Winter bir an tereddüt etti. Vereceği cevaptan ne kadar emin olduğunu düşündükten sonra yumuşak bir "Evet" dedi.

"Kimden?"

"Birçok kişiden. Mesela Alyssa, buradaki rahibelerden biri. Benim hakkımda hiçbir şey bilmediği halde her zaman yeterince yiyip içtiğimden ve geceleri üşümediğimden emin oldu. Beni her zaman rahatlattı, bir sorun olduğunu hissettiğinde beni kenara çekti, geceleri uyuyamadığımda yanımda kaldı."

"Çünkü Tanrı'sının bir kulu olarak görevi budur."

"Şart değil. Her şey onun görevi değildi." Yüzü ona dönük olarak yan yattı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı. "Bunu bir düşün Azriel. Eylemin kendisi insancıl, değil mi? Elde etmenin bir görev haline gelmesi bunu pekiştirir. Doğruyu ve yanlış, iyiyi ve kötüyü bilmek, bu bilgi temelinde hareket etmeyi bilmek insanlığın ta kendisidir. İnsanlar bazen yorgun, kalbi kırık, aç, hasta, delicesine mutlu ya da sevinçli olabilirler, engellemenin sizden çalındığı başka ruh halleri olabilir, o anlarda hissettiklerine göre hareket edebilirler, ancak bu duygulara göre hareket etmek insanın yapabileceği en insani şeydir. Her şey doğası gereği kötü değildir."

"Her şey de iyi değil."

"Ancak bazılarının olamayacağını varsaymamalıyız."

Elinin tersini kızın çenesinde gezdirdi. "Eğer Ölüm dünyayı senin gözlerindeki o kehribar rengi merceklerle görseydi, küçük güneş, mahvolurdu. İnsanları daha ülkesinin kapılarına adım atmadan yaşayanların ülkesine geri göndermeye başlardı."

Gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Daha önce hiç kimse ona bir lakap takmamıştı. Winter ona dokunmak için uzandı, o da ona dokunuyordu. "Onun tutması gereken bir görevi var. O doğanın bir parçası, öyle doğmuş. Kimse onu ne yaptığı ya da ne olduğu için suçlayamaz. Ondan bize başka türlü bakmasını istemek bize yarardan çok zarar getirir, sadece bize şimdiye kadar baktığı gibi bakmaya devam etmesi gerekir."

"Bence bu gözler onun fikrini değiştirir."

"Benim dünyam bazen gridir, o bundan hoşlanmaz."

Adam tamamen ona döndü, eli ensesinde geziniyordu. "Kim böyle bir resim yapmaya cüret edebilir?"

"Ben... Önümde tüm renkler sıralanmış olsa da fırçamı yine de griye batırırım. Nedenini sorarsanız, size cevap veremem. Renklerden nefret edip etmediğimi sorarsanız, her zaman etmediğimi söylerim. Eğer fırçamı onlara batırmamı isteseydiniz, size nefret ettiğimi söyledim ve sonra beni buna zorladığınız için size kızardım. Her gün dünyayı farklı görüyorum. Bazen nefret ediyorum, kızıyorum, seviyorum, tapıyorum. Eğer dünyanın kaderini bugünün hangi gün olduğuna göre belirleseydim, dünya çoktan sona ermiş olurdu. Eminim Ölüm de gri günlere karşı duyarlıdır. En azından bir gri gün yaşamamak için çok uzun zamandır var."

"Hâlâ kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Bir şeyler oldu, bunu biliyorum. Ama Ölüm'ün bile bütün bir dünyaya olan inancını yitirmesine neden olacak kadar şiddetli ne olabilir?"

Azriel eğildi ve alnına bir öpücük bıraktı, dudakları tenine karşı yumuşak ve serindi. Kavurucu yaz toprağına yağmurun ilk dokunuşu gibi hissettirdi. "Bana nasıl yapmadığını söyle."

"Yapmadığımı mı varsayıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Varsayılmadı. Çıkarım."

"Belki de kötü bir karakter yargıcı olduğunuzdan hiç şüphe ettiniz mi?"

"Sizi yargılamak için herhangi bir beceri seti gerekmiyor."

"Açık bir kitap olduğum için mi?" Bunu ona daha önce de söylemişti ama dünyaya gösterdiklerinin ne kadarının karakterini yargılamak için yeterli olduğunu merak ediyordu.

"Çünkü dünya onları dışladığında ve onlardan korktuğunda şeytanlarla ve hayaletlerle konuşur, onlara güven verir, arkadaşlık eder ve hatta hiçbir karşılık beklemeden nefret ettikleri şakalar yaparsınız. Bazen gidecek başka yerleri olmamasına rağmen orada olmalarına bile minnettar oluyorsunuz. Ve siz söylemeden önce, bunu onlara söylediğinizi duydum. Gölgelemin dışındaki dünyaya nasıl davrandığınızı hayal bile edemiyorum."

Hayatı boyunca benzetildiği sebzenin rengine dönüşmek üzereydi. Yoksa bir meyve miydi? Unutmuştu. "Şakalarımın nefret ettiklerini nereden biliyorsun?"

"Size gözlerini deviriyorlar. Bazıları da iç çekiyor." Gücenmiş bir şekilde ağzı açık kaldı. "Öyle mi yapıyorlar?"

"Bunu nasıl yapıyorsun Winter?" diye sordu, kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Seni soyup soğana çevirmek isteyen bir dünyada nasıl bu kadar cesur kalabiliyorsun? Hiç kimse senin için savaşmamışken sen nasıl başkaları için savaşıyorsun? Kimse sana karşı anlayışlı değilken sen nasıl başkalarına karşı bu kadar anlayışlı olabiliyorsun? "

"Sanırım öyle. Benim için güldüm, benim için savaştım, beni düşündüm. Sanırım," diye ekledi ona titrek bir gülümseme vererek. "Bunun yeterli olduğunu söyledin."

"Öyle. Ama seni tutan ve seni görmeyen dünyaya acıyorum."

Döndüklerinde Winter hemen görevine dönmek için bir bahane uydurmuş ve sonra kütüphanenin gölgeleri arasında kaybolmuştu. Saklanıyordu. Kendinden, ondan değil.

İkinci katın en ucundaki gizli bir raf koridorunun arasına oturdu ve kitabı dizlerinin üzerine koyarak kelimelere konsantre olmaya çalıştı ama başaramadı.

Onu o köşeye kadar takip eden ve dikkatlerini üzerine toplayan meraklı zebanilerin uğursuz fısıltılarından korkmayı diledi. Bir mum yakmak muhtemelen onları uzaklaştırırdı ama Azriel'in onu bulmasını istemiyordu. Henüz değil. Onu, onu ve ondan daha fazlasını içeren çalkantılı düşüncelerini temizleyene kadar olmazdı.

Aniden üzerine bir gölge düştü ve başını kaldırdığında Azriel'in karanlık gözlerinin onu olduğu yerde sabitlediğini gördü. "Benden saklanıyorsun."

"Hayır." Belki de her şeye rağmen öyleydi. Winter daha iyi, daha sert, daha ileri saklanması gerektiğini fark etti, adam karşısında durduğunda nabızı değiştiğinde, adam onu sarmaladığında omurgasından aşağı elektrik akmaya başladığında, bakışları çarpıştığında vücudundaki her his yerinden oynadığında.

"Ve şimdi de bana yalan söylüyorsun. Sırada ne var?"

Çok korkmuştu. Ondandır. Ve sadece iki gün içinde karşılaşacakları şey karşısında tarafsız kalma konusundaki seçimlerinden şüphe etmeye başlamıştı. Bu yeterli değildi. Birdenbire

zaman yeterli değildi. Hatta ondan nefret ediyordu. Ondan o kadar çok nefret ediyordu ki. Ölüm'ün nedenlerini son derece mantıksız bulmaya, ona kızmaya, ona lanet etmeye ve... ve neredeyse daha fazla zaman vermesi için ona yalvarmaya başlamıştı. "Daha iyi olur-"

"Bir daha yalan söyleme."

"Değildim." Aynı kalsalar daha iyi *olurdu*. Onun için.

Başını yana eğdi, yüzünün yarısını kaplayan gölge onu daha da korkunç gösteriyordu. "Kış." Çok geçmeden vazgeçti, elini ona doğru kaldırdı. Çok az zamanı vardı ve bunu düşünerek geçirmek istemiyordu. Son yirmi dört yıl boyunca bunu yeterince yapmıştı. Şimdi... şimdi o acı verici gerçeklikte yaşamak istiyordu, Winter acıdan nefret etse de, gerçekten nefret ediyordu. "Aşağı gelebilir misin?"

Burada mı?"

Azriel onun elini tuttu ve yüz yüze gelecek şekilde eğildi. "Sana papatya, bisküvi ve çikolata getirmek istiyorum ama seni inciten her neyse, bunu düzeltebilirler mi bilmiyorum."

"Sorun değil, bana başka bir şey getirmişsin."

"Peki bu nedir?" diye sorduğunda sesi karanlık ve boştu.

"Sen." Bu sözleri söyledikten sonra kulakları çınladı, bu yüzden boşluğu daha fazla gerçekle doldurdu, "Beni öpmeni istiyorum, ama yaşamak için sadece iki günümüz daha var."

Onun keskin nefesini duydu, göğsünün dışarıdaki gök gürültüsü gibi yükseldiğini gördü - sanki öfkelenmiş gibi. "Ben de sana seni kurtaracağımı söylemiştim," dedi ve sonra dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Birdenbire vücudundaki her şey kavruluyormuş gibi hissetti ve bu yoğun yanığı söndürebilecek tek şey oydu. Onu öptü, sadece kendini daha fazla ateşle ıslattığının farkında değildi. "Buraya geldiğimde, bozmak istediğim bir yemin ettim," diye fısıldadı. "Ama bu günah olur."

Gözleri iki karanlık fener gibi parlıyor, onu nasıl bulacağını bildiriyordu. "O zaman güzel bir şey yapalım, ne dersin?" dedi, saçlarını yüzünden uzaklaştırıp yanaklarına öpücükler kondururken gülümseyerek.

Ceketine uzandı, çözdü ve omuzlarının üzerinden itti, avuçlarının altındaki vücudunun sertliğine hayret etti. Ona bakarken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Belki de Karanlık Tanrı'ya dua etmeye başlamalıyım."

Boğazının sütunu üzerinde yavaşça bir iz yaladı ve neredeyse dilini bacaklarının arasında, omurgasının üzerinde ve hemen hemen her yerde hissedebiliyordu. "Belki de yapmalısın," dedi karanlık bir sesle, onu altına giydiği ince bornozla bırakan pelerinini çözerek.

"Ben olsam bunu ağırdan alırdım," dedi, elini kızın boyunda gezdirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdı, göğsünün kıvrımında durdu ve başparmağını kumaşa bastırdığı gergin meme ucunun üzerinde gezdirdi. Dudaklarını kumaşın üzerine sardı ve hafifçe ısırarak kadından bir inilti çıkardı.

"Belki de yavaştan almalıyım. Nasıl ses çıkardığını görmek için vücudunun her santimini pmeli, ısırmalı ve yalamalıyım."

Winter'a dokunulmuştu ama hiç... hiç böyle olmamıştı. Asla onun gibi hissetmesine neden olmamıştı. Elini onunkinin üzerine koydu ve göğsünün üzerine koydu.

"Hayır. Beni nasıl istiyorsan öyle olsun."

"Peki beni nasıl istiyorsun?"

"şimdi."

Azriel onu kuşağına çekti, bacakları kalçalarına yaslandı, göğsü onun sert göğsüne yaslandı. "O zaman bana sahip ol."

Winter nefesini tutmak için bir an durdu ve sonra önce kemerine, sonra da pantolonuna uzanarak onu pantolonundan kurtardı. Winter parmaklarını adamın sert aletinin üzerine sardığında ve yavaşça okşadığında adam tısladı; parmakları adamın kalın aletinin etrafını zar zor sarıyordu. Kadının vücudunda çalışmasını izlerken gözlerinde şehvet parılıyor, onları gümüş zerreleriyle süslüyordu. Adam yavaşça cüppesinin altına uzanıp, sanki onu kırabilecekmiş gibi parmaklarını hafifçe kalçalarının üzerinde gezdirdiğinde, Winter onların içinde boğıldu, tamamen boğıldu. Ama Winter o anda camdan yapılmış gibi hissediyordu, belki de onu kırabilirdi. Ona izin verirdi.

Gözleri kapandı ve parmaklarını göbeğinin üzerinde ve ıslak merkezine kadar takip ettiğinde dudaklarından bir inilti döküldü. Hızlı bir çekişle i çamaşır vücudundan yırtıldı. "Bu lanet bir günah değıl. şu haline bak," dedi parmakları kadının kaygan merkezinde gezinirken. "Tanrı olsun

olmasın, her erkeği dizlerinin üzerine çöktürür ve lanetlenmesi için dua ettirirsin." Öptü

boynundan aşığı inerek solgun tenini ağızıyla işaretledi. "Hiçbir şey senin tarafından mahvedilmekten daha kutsal olamaz."

Bu sözler Winter'ı çok dik bir kenardan aşığı gönderdi, dengesini zar zor sağladı, düşmemek için kendini zor tuttu. Adamın uzun aletini ortasına doğru yönlendirdi ve kendini alçaltmaya başladı, adamın aleti onu gerdikçe nefesleri hızla geliyordu. Onun verdiği his, beraberinde gelen hafif acıyı kabul edemeyeceğı kadar kör ediciydi. "Az."

"Sonuna kadar, Winter." Ağızının içinde inledi. "İşte bu kadar. İşte bu, Winter," diye mırıldandı teninin üzerinde, elleri kalçalarında geziniyor, yavaşça ona binmesine yardım ediyordu.

Onu her yerde hissedebiliyordu, teninde, içinde, parfümüyle ıslanmış, kollarına sarılmış ve hatta ruhunun içinde, orada gizleniyordu. Tanıştıkları günden beri hep orada pusuya yatmıştı.

Bacaklarını beline dolaması için yönlendirdi ve onu kollarına alarak ayağı kalktı. Onu bir rafa yaslayarak, cüppesini kalçalarına yapışana kadar yukarı çekti ve içine girdi. Onu kütüphane raflarına yasladı. Sert ve hızlı. Kalçaları acımasızca onunkilere çarpıyordu. İtişler şiddetlendiğinde kız onun ağızında nefes nefese kaldı ve adam her sesi yuttu, onları dilinin etrafında gezdirdi ve onun izin verdiği kadar nefes alana kadar onun nefeslerini içti.

Adamın sırtını tırmalıyor, nefes nefese onun adını bir büyü gibi tekrar tekrar söylüyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi öpücükler arasında. "Çok iyi, Winter."

Küçük bir ses gözlerini açmasına neden oldu. "Yalnız değil miyiz?" diye sordu, yüzünü onun boynuna gömerek, kütüphanedeki her canlının onları görüp duyabildiği için utançtan buharlaşmak üzereydi.

"Eğer bizi izlemelerini istiyorsan, onları geri çağırabilirim," dedi Winter'ın kulağına, içine girerken inliyordu. "Bizi izlemelerini mi istiyorsun, Winter?"

"Hayır. Tabii ki hayır," diye nefes nefese kaldı, tırnakları adamın sırtını kazıyordu.

"Neden olmasın? Seni benim yaparak işlediğim suçu hem gölgelerin hem de ışığın bilmesini istiyorum. Bu dünyada kalan tek saf şeyi mahvettiğimi. Bunu sadece ben yapabilirim. Onların seni mahvetmek istemelerinin yasak olduğunu. Bana bak," diye emretti, çenesini kavradı ve itişlerini yavaşlattı.

Ona baktı. "Daha fazla."

"Daha fazla ne?"

"Sadece daha fazlası. Her şeyden daha fazla."

"Ne istediğini biliyor musun Winter?" "Göster bana."

Ona gösterdi.

Ahşap rafların dayanıp dayanmayacağını, kendisinin dayanıp dayanamayacağını merak etti. Elektrik midesinin çukurlarında kıvrılıyor, vücudundaki her küçük siniri ele geçiriyordu. Çok geçmeden, onun gözlerindeki uçurumdan başka bir uçurumda kayboldu.

zihnini boşaltan bir zevk uçurumunda kayboldu. Dudaklarında, zihninde, kalbinde onun adıyla boşaldı.

Sanki tutabileceği tek şeymiş gibi onun bedenine tutundu, kulağına kısık bir inilti bıraktı ve içine boşaldı.

Bir süre daha birlikte kaldılar, ikisi de çılgınca nefes alıp verirken adamın alnı onunkine yaslandı.

Winter'ın gözlerinde gördüğü ifadeye bakılırsa, Azriel onu çalışma masasına götürdü ve içinden çıkmadan önce masanın üzerine koydu.

İkisi de hâlâ zor nefes alıyordu ve birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı. Bir rahibe olarak yeminini bozmuştu ve onun da bir şeyi bozduğundan emindi. Gözlerine o lanetli derinliği geri getiren bir şey.

Adam cebinden bir mendil çıkarıp bacaklarının arasını nazikçe sildiğinde gözlerini kaçırmaya çalıştı, aniden ne yaptıklarının çok farkındaydı.

"Kış," diye seslendi küçük bir ses kütüphanenin girişinden ve ikisi de donakaldı.

Winter paniğe kapıldı. Birdenbire kendini toparlamaya çalışarak saçını ve elbisesini hızla düzeltti ve "Clara?" diye seslendi. Ne yaptıklarını bilecek miydi? Fark edecek miydi?

Küçük sarışın kafası bir köşeden göründü. "İşte buradasın," dedi başlangıçta neşeyle, sonra bakışları Winter'ın arkasındaki adama takılınca son kelimedede sustu. Adam

Genç rahibe dik oturdu, omuzları geride ve çenesi yukarıda başıyla onu selamladı. "Efendim."

Winter öne doğru küçük bir adım attı. "Bir sorun mu var Clara?"

Başını ve ellerini hızla salladı, açıkça alarmı ortadan kaldırmaya çalışıyordu. "Miriam bir gece ayini yapılmasını emretti çünkü bildiğiniz gibi sadece iki günümüz kaldı. Gelip seni de almamı istedi. Özür dilerim."

Winter Azriel'e baktı, o da başını sallayarak ayine katılmasına onay verdi. Azriel'in reddedeceğini ve orada onunla kalmasına izin vereceğini umuyordu. Özellikle de yaptıklarından sonra. Ondan daha fazlasını istiyordu. Ona verebileceği her şeyden daha fazlasını. "Ben gidiyorum o zaman." Titreyen sesinden pişmanlık duyarak Clara'ya döndü. "Birkaç eşyayı topladıktan hemen sonra ben de geleceğim."

Arkadaşı gittikten hemen sonra, onun yanında değil de başka bir yerde olmak istermiş gibi görünen adamlarla yüzleşti. "Daha iyi saklanmalı mıydım?"

Masanın üzerindeki kitapları düzeltirken ona bakmadı. "Seni bulacaktım Winter. Nereye saklanırsan saklan. Benden, senden, dünyadan."

"O zaman beni bulduktan sonra neden tekrar orada terk ediyorsun?"

Gözleri onunkilere dikildi, kara kaşları çatıldı. "Pişman değil misin?"

"Tabii ki hayır."

"Benden uzağa baktın."

"Sana sonsuza kadar bakamam," dedi hızla solan endişeli bir kahkahayla. "Ben... ben sadece-" Yutkundu. "Biraz utangaç hissediyorum."

"Ya senden bunu yapmanı istersem?" Yavaşça ona doğru yürürken söyledi. "Ya senden sonsuza dek bana bakmanı istersem? Sadece bana. Başka kimseye değil."

"Sonsuza kadar zamanımız yok. Sadece iki günümüz var," diye fısıldadı son sözlerinde boğulurcasına.

"Sana sonsuza dek vereceğim, sonsuza dek almanı sağlayacağım.

Söyle bana."

Ona inanmak istiyordu, bu yüzden inanmış gibi davranmasına izin verdi. "O zaman sadece sana bakarım. Sen de sadece ben istersem bana bakar mısın?"

"Bakmak zorunda değilsin. Daha önce hiç kimseye baktığımı sanmıyorum." Bir parmağını çenesinin altına koydu ve onu öpmeden önce kendisine doğru kaldırdı.

Sona iki gün kaldı

AZRIEL, Clara aracılığıyla WINTER'a bir mektup göndermiş, gece ayininden sonra dinlenmesini ve izin yapmasını söylemişti. Genç arkadaşı için üzülmesine rağmen bir mektup da o göndermişti.

Hayır, tek yazdığı şey buydu.

O sabah gittiğinde kütüphanenin dışında onu bekliyordu, siyah bir palto giymişti, ince siyah çerçeveli gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu. Onu fark ettiği anda dudakları hafifçe aralandı, gözleri onun her bir santimini izledi, parmakları sanki onu yakalamayı düşünüyormuş gibi yana doğru büküldü. "Bugün Fessas meydanına gidiyoruz."

Ona bir adım daha yaklaştı ve ceketini tutarak ona baktı ve "şehre mi gidiyoruz?" diye sordu. Fessas'ta hiç bir saatten fazla kalmamıştı,

Uvralis Sanctum'a giden bir sonraki treni beklerken sadece şehri görmeye gitmişti ama şehri çok sevmiştir.

Dudaklarına bir öpücük kondurarak onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Görünüşe göre o da şaşırmıştı çünkü kalın kalın yutkunmuş, göğsü hızla kabarmıştı. Bir gün önce daha kötüsünü yapmış olmalarına rağmen, bu masum jest birdenbire o kadar da masum görünmemeye başladı. "Bir palto kap. Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Koşarak odasına gitti ve koşarak Winter'ın yanına döndü, nefes nefese kaldığında Winter'ın kıkırdamasına neden oldu. Winter pelerininin kapüşonunu başına geçirdi ve Sanctum'dan sadece birkaç adım ötedeki tren istasyonuna doğru onu takip etti. Odasından istasyonun bazı bölümlerini görebiliyordu. Bazen çatıda oturur ve trenlerin geçişini izlerdi ama dört yıl önce Mabet'e geldiği günden beri oraya adım atmamıştı. İstasyon çoraktı. Miriam'ın yeni bir kız almak ya da birini geri getirmek için gittiği zamanlar dışında hep öyleydi. Köyden hiç kimse seyahat etmek için yeni teknolojinin rahatlığına izin vermiyordu ve sanki zaman duygusunu korumak için hâlâ hayvanlarına güveniyorlardı ki Winter bunu anlıyordu; bu rahatlıktan mahrum kalmak istemiyorlardı.

Yarı kırık istasyon koltuklarında bir sonraki trenin gelmesini beklerken nefesleri buğulanıyordu. Aralarındaki tek ses, sonbahar rüzgârlarının savurduğu gıcırdayan zaman tabelasıydı.

Kızın elini tuttu ve dudaklarına götürüp üzerine ılık hava üflemeden önce kendi elinin arasına aldı.

Tüyleri diken diken oldu, bunu saçlarının ucuna kadar hissetti. Ve tüm parmaklarını öptüğünde, oturduğu yerde kıpırdanmaktan ve kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı, kapüşonunun içinde daha derine saklandı.

Elini sıcak tutmak için ceketinin altına sokarak, "Ayinden dolayı yorgun olmalısın," dedi.

"Bitmesini beklemekten yoruldum ve seni görmeye geldim."

Yanıt olarak kayıtsız bir ses çıkardı, bu da Winter'ın Azriel'e küçük bir bakış atmasına neden oldu. Profili bıçakla kesilmiş gibi sertti, kirli sakalları biraz uzamış ve ona daha koyu bir görünüm vermişti. Gördüğü en yakışıklı yaratıktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Önünde hiçbir şeye bakmıyordu, ama yüzünde bir gülümseme belirdi ve hızla gözlerini kaçırdı. "Ah, yok bir şey," dedi onun sözlerini geri çevirerek.

O bir şey söyleyemeden raylar tıkırdayarak trenin gelişini işaret etti ve ikisi de ayağa kalkarak perona yaklaştılar.

Elini tutmaya devam ederek, nane şekeri ve sigara kokusuyla dolu küçük kahverengi koltuk koridoru boyunca onu takip etti. Adam durdu ve birkaç boş koltuğu işaret etti. "Pencere kenarına oturun."

"Emin misin?" diye sordu. "Manzara harika, denizi bile küçük bir bölümüyle görebiliyorsunuz."

"Pencereden dışarı bakmak istemiyorum Winter, bakacak daha iyi bir şeyim var."

Gülümsemesini gizlemek için koltuğa döndü ama Azriel pelerinini çekiştirip onu göğsüne doğru çekince durdu. Azriel kollarını onun vücuduna doladı ve başını omzuna yaslayarak boynunu öptü. "Neden o pelerinin altında benden saklanıyorsun?"

Adamın kollarında döndü ve parmak uçlarına çıkıp onu öpmeden önce kendi boynuna sarıldı. Adamın onu öpme şekli neredeyse uygunsuz bir hal almıştı, bu yüzden geri çekildi ve adam sinirli bir inilti çıkararak onu vücuduna geri çekmeye çalıştı.

"İnsanlar görecektir ve ben hâlâ dini kıyafetlerimi giyiyorum," dedi sessizce, neredeyse ayak parmaklarına kadar kızarak.

Kaşlarını çattı. "Seni o karanlık ve pis kütüphanede tutmalı ve her bir yüzeyinde seninle eğlenmeliydim."

Hızla etrafına bakındı ve sadece birkaç koltuk ötede yüksek sesle horlayan yaşlı bir kadını fark edince iç geçirdi. Adamın elinden tutarak ikisini de oturmaları için aşağı çekti ve oturdukları yerin sağladığı küçük mahremiyette onu tekrar öptü.

Gülümsemesini dudaklarında hissetti ve durdu, gözlerini araladı ve biraz geri çekildi. "Ne?"

"Ben seni nasıl istiyorsam senin de beni öyle istemen hoşuma gidiyor," dedi ve onu tekrar uzun uzun, nefes nefese öptü; öyle uzun öptü ki dudakları şişti ve dudaklarında bir sürü ısırtık izi oluştu.

Winter'ın bu ilişkiyi bozma ve onu herkesin içinde taciz etmesini engelleme girişiminden.

Yaşlı bir beyefendinin karşılarındaki koltuklara oturup gazete okuyarak Winter'a ve cüppesine, sonra da kucağında birbirine kenetlenmiş ellerine rastgele meraklı bakışlar fırlatmasının ardından ayrılmak zorunda kalmışlardı. Winter ondan ayrılmaya çalıştı ama adam onu sadece daha sıkı tuttu. "Az," diye fısıldadı sertçe, pelerininin bir köşesini birleşmiş ellerinin üzerine atarak onları örttü.

"Ne, güneşim mi?" diye sertçe sordu, gözlerini şu anda işiyle ilgilenen adamdan ayırmadan. Azriel ise ona ters ters bakmaktan bir an bile vazgeçmemişti. Winter adamın başının üzerinde bir yağmur bulutunun belirip onu aniden soğuk bir yağmura boğmasından ve yıldırımla öldürmesinden korkuyordu.

Neyse ki durakları bir sonraki duraktı ve Winter daha tren durmadan Azriel'i ayağa kaldırdı.

Gökyüzü kasvetli sonbaharı bile suçlayamayacak kadar gri olsa da, şehir renk ve hareketle canlıydı. Sokaklarda gökkuşağının tüm tonlarına boyanmış ve Urvalis Sanctum'un çevresindeki küçük köylerde gördüğü binalardan daha uzun, sofistike mağazalar sıralanıyordu. Son moda kıyafetler giymiş insanlar gidecekleri yere doğru hızla ilerliyor, bazıları vitrinlerin önünde beklerken bazıları da kafe ve restoranlarda oturup aileleriyle birlikte yemek yiyor ya da önlerinde bir gazete veya kitapla keyif yapıyordu.

"Önce nereye gidiyoruz?"

Üzerinde elle çizilmiş bir tür harita olan bir kâğıt parçası çıkardı. "Küçük arkadaşın marshmallow denen bir şey için ruhunu satabileceğini söyledi. Buna izin veremem, bu yüzden senin için biraz alabileceğimi düşündüm. Bana dükkânın nerede olduğunu söyledi," diyerek ellerini birleştirdi ve onu yürüyen kalabalığın ortasına doğru çekti.

"Fessas'a şekerleme yemeye mi geldik?" Winter kuşkuyla sordu.

"Eğer onlar için ruhunu satacaksan, yeterince önemli olduklarını düşünüyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Küçük arkadaşın küçük, beyaz, yumuşak ve tatlı olduklarını söyledi, bu yüzden bir tür hayvan olduğunu varsayıyorum. Belki de küçük bir kedi?"

Winter başını geriye attı ve güldü. "Hayır, o senin yediğin bir şey."

"Eğer tadının güzel olduğunu düşünüyorsanız, bunun bizi neden durdurması gerektiğini anlamıyorum."

"Az, onlar tatlı. İşin içinde kedi yok."

Kendi kendine kaşlarını çattı.

"Anlıyorum."

"Siz büyücüleri hapsediyorlar mı?" diye sordu. "İnsan şekerlemenin ne olduğunu nasıl bilmez? Hayatın en küçük ama en büyük zevklerinden biri."

Adam ona cevap vermedi ve kadın adamın yüzüne baktığında, yüz hatları o alışılmadık sakinliğe bürünmüştü.

tanıştıkları o ilk günden beri onu görmemişti.

"Öyle olsa bile," dedi sonunda, sanki ilk kez insanlara bakıyormuş gibi şehre bakarak. "Dünyaya baktığımı sanmıyorum Winter. Önemsiz şeylerin sadece önemsiz şeyler olduğunu sanıyordum, insanı mutlu edecek ya da üzecek kadar önemli olduklarını bilmiyordum."

"Ne kadar tuhaf olsa da, mutluluk her şekil ve biçimde karşımıza çıkar. Eminim sizi mutlu eden küçük şeyleri hiç fark etmemişsinizdir."

"Mutlu," diye tekrarladı, gözleri kasaba meydanının ortasında bir başparmak gibi duran eski bir söğüdün koyu gölgesinin altındaki alçak bir masada dama oynayan birkaç yaşlıyı takip ediyordu.

"Evet, mutluyum."

Azriel hâlâ kalabalığa bakıyordu, "Beni mutlu eden şeyin hiçbir şekilde küçük olduğunu düşünmüyorum. Kısa, evet. Küçük değil."

"Kısa mı?"

"Sen."

Winter yürümeyi bıraktı, kalbi kulaklarından çıkıp neredeyse boğazına kadar çarpıyordu.

O da yürümeyi bıraktı.

"Ben kısa değilim," diye ağzından kaçırdı, telaşlanmış ve bunalmıştı. "Aslında, bir kadın için oldukça uzunum."

Kadının vücuduna şöyle bir baktı. "Öylesin ama hâlâ benden kısasın."

"Seni mutlu ediyor muyum?"

Bir an için cevabı düşünüyormuş gibi göründü ama sonra, "Söylemek istemiyorum," dedi.

"Neden olmasın?"

"Dünya duyabilir, mutlu olma yeteneğine sahip olduğumu ve dışarıda beni bu yeteneğe sahip kılan bir şey olduğunu bilirlerse sizi kendileri için isteyebilirler."

Keskin bir nefes aldı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek başka tarafa baktı. Winter onun kollarının ortasına dolandığını ve dudaklarının kulağının kabuğuna dokunduğunu hissetti. "O zaman sadece fısıldayacağım. Mutluluğun birçok şekli olduğunu söylemiştin. Benimki senin gibi şekillendi. Seninki gibi bir zihni ve aklımdan hiç çıkmasını istemediğim bir sesi var." Adam kadının boynuna birkaç öpücük kondurdu, eli kadının belinden kalçasına doğru kaydı. "Diğer pek çok şeyin yanı sıra."

Kısa bir süre için hâlâ kalabalığın ortasında olduklarını unutmuştu ve birkaç kişinin onlara baktığını fark edince sarsıldı.

Kız onun elinden kurtulduğunda Azriel bir kez daha inledi. "Belki de seni köklü bir bitkiye dönüştürmeliyim," diye mırıldanarak onun peşinden gitti. "O zaman ben de kendimi senin etrafını saracak bir sarmaşığa dönüştürürüm."

Winter gülmek istedi, söyledikleri komikti ama çoğu zaman dokunmaktan o kadar yoksun hissediyordu ki, zehirli bir sarmaşık bile olsa, köklü bir bitki olmak ve onun etrafını saran bir sarmaşık olması için her şeyini verebilirdi. Mükemmel ölümü, bir insanın arzu edebileceği ideal ölümü hiç düşünmemişti. Düşünmüştü.

İnsanların uykularında ya da bir tarlada güneşe bakarken ölmek istediklerini duymuş. O kendininkini bulmuştu. Birdenbire mutlu ölümünü bulmuştu. Yavaşça ölmek isterdi, zehre sarılmış olarak. Held.

Winter Azriel'inkine uymak için birkaç adım geri gitti ve kolunu Azriel'in koluna dolayarak ona sıkıca yapıştı, yanağını Azriel'in pazusuna bastırdı. Ama Azriel zehirli sarmaşık değildi, o yasemindi ve Winter da çiçeksiz bir eğrelti otu ağacından başka bir şey değildi. Onun baharı görme, etrafına çiçekler sardığını görme isteğini canlı tutuyordu.

Ama bahar olmayacaktı.

Dünya sonbaharla birlikte sona erecekti.

"Peki ya cübbelerin?" diye sordu, ama onu sadece daha yakına çekti ve hatta başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Umurumda değil."

Ceketini çıkardı ve kadının omuzlarına attı. Kadının bedeni ceketin altında kaldı ama giysileri görünmüyordu. "Biraz önemsiyorsun."

"Üşüyeceksin."

"Hiç üşüdüğümü hatırlamıyorum, Kış." Onu şehrin kuzeyine çekmeden önce yüzüne bir düzine öpücük kondurdu. "Hadi sana şu şekerlemeleri bulalım da ruhuna biçtiğin fiyatı öğreneyim."

"Paran yeterse alır mısın?" "Hayır.

Kimsenin alamayacağından emin olacağım."

Bu Winter'ın başını döndürdü. "Nasıl?"

Elini dudaklarına götürdü. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Winter, açık pembe ve mavi renkli duvarları ve devasa cam pencereleri olan, raflar ve raflar dolusu şekerlemeyle kaplı rengârenk bir dükkânın önünde durduklarında bir nefes aldı. Hiçbir zaman tatlıya düşkün biri olmamıştı ama renklerine ve başkalarını ne kadar mutlu ettiğine bayılıyordu. Dışının dışında. Winter her zaman onların mutluluğu hak etmediğini düşünmüştü.

Neredeyse ama tamamen Azriel'i içeri sürükledi. Rafları birbiri ardına incelerken onu tuhaf bir noktada bıraktı ve bıraktığı yere iki kese kâğıdı şekerlemeyle döndü. "Ruhum için."

Poşetleri Azriel'in elinden aldı ve Azriel'in gördüğü en büyük ve en geniş bıyıklı sırtıyla kasiyere ödeme yapmaya gitti. Çantalar Winter'ın eline geçer geçmez çekilerek açıldı ve tam konuşmak üzereyken Azriel'in ağzına koca bir lokum tıktırıldı.

Parmaklarını yaladı ve bir tepki bekleyerek ona baktı. "Ee?"

Sanki ilaç yutuyormuş gibi yutkundu. "Çok endişeliyim."

Winter ayak parmaklarının ucunda uzandı ve ağzını onunkine bastırdı, dudaklarını yaladı ve dilindeki tatlılığı tattı. "Tatlı." Geri çekildi ve aynı anda iki şekerleme yedi, zorlukla nefes alıyordu ama bu fedakârlığı yapmaya hazırdı. Son dört yılda, tüccarın çocuklarından biri ona nazikçe bir tane ikram ettiğinde bir tane yemişti. Tatlılar gibi

İnsanlara garip bir şekilde neşe veren daha birçok şey, rahibe olduktan sonra ona yasaklanmıştı. Son birkaç gün içinde ne kadar çok günah işlediğini fark ederek bir ağız dolusu iç çekti.

Bir şey Winter'ın paltosunu çekiştirdi ve döndüğünde yanında küçük bir çocuğun durduğunu gördü, kıyafetleri kirli ve yırtıktı, ayakları üzerindeki ayakkabı parçalarıyla zar zor örtülüyordu. Küçük ellerini birleştirdi ve başını ona doğru eğdi. "Trenden indiğinizde gördüm, siz bir rahibesiniz. Kutsanabilir miyim, hanımefendi?"

Kendini ona doğru eğdi. "Yapabilirsin."

Ona küçük bir bronz para uzattı. "Hayat ağacına benim için bir dua bırakman için sana verecek başka param yok, ama bunu kabul eder misin?"

Kendini gözyaşlarını yutmaya ve "Gerek yok. Sen onu sakla. Senin için birkaç dua bırakacağım. Ailen nerede?"

"Nehir kenarında. Yetişkinlerin şehrin içinde dilenmesine izin vermiyorlar. Gizlice girdik."

Ve böylece Fessas, Winter'ın gözlerindeki tüm renklerden sıyrıldı.

Azriel küçük çocuğun boyuna kadar eğildi ve şeker torbasını ona uzattı.

Küçük çocuğun gözleri inanılmayacak kadar büyüdü ve Azriel'den onu aldıktan sonra başını sallayarak teşekkür etti ve küçük bir ara sokağın arkasında bekleyen arkadaşlarına doğru koşmaya başladı.

"Onun gününü güzelleştirdin."

Azriel kaşlarını çatarak çocuğun birkaç dakika önce durduğu yere baktı. "Sadece şekerlemeydi."

"Ona değil."

"Onu geri aramalı ve para vermeliyim. Bir ceket. Hepsine birer ceket ve ayakkabı alırız." Winter'a döndü, yüzü daha önce hiç görmediği kadar panik içindeydi. "Ayakkabılarını gördün mü?"

"Ne değeri var ki?" dedi yakındaki bir tütün arabasının arkasındaki yaşlı kadın, havaya birkaç sigara üfleyerek. "Birkaç gün içinde yok olacağız, onlara ihtiyaçları olmayacak."

Azriel'in bakışları onun üzerinde sertleşti ve sonra bir grup çocuğu aramak için döndü, ama onlar gözden kaybolmuştu. Sesi Fessas meydanında aniden esen rüzgârdan daha soğuktu: "Belki de bu son daha iyidir. Ölümün ötesinde asla üşümeyecekler, asla aç kalmayacaklar ya da korkmayacaklar."

Elini onun koluna koydu. "Az."

O sadece başını salladığında, Winter onun gözlerinden bir şeylerin biraz solduğunu fark etti. Umut ve güven gibi bir şey. Bunu biliyordu çünkü bu bakışı daha önce de görmüştü ve her seferinde olduğu gibi ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Ya da ona yardım edip edemeyeceğini. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Bu an yağmur vardı başladı pıtırıtı
üzerinde ve şehrin arnavut kaldırımli sokaklarında

insanlar sanki kayalarmış gibi saklanmışlardı.

onun yerine üzerlerine döküyor. Bir kişi hariç. Azriel onun sadece birkaç adım arkasında durmuş, elinde büyük bir şemsiye tutarken, Winter yağmurun kendisini yavaş yavaş ıslatmasına izin verdi ve eli damlacıkları yakalamak için ileri uzandı. Yağmur şiddetlenmeye başlayana kadar orada durdu.

Azriel ona, "Yeterince ıslandın küçük güneş, şimdi buraya gel," diye seslendi.

Ona döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yağmur saçlarını ıslatmış, alnına ve yanaklarına dökmüştü. Küçük su damlacıkları dudaklarına, burnuna, kirpiklerine yapışmış, bazıları alnından, yanaklarından ve boynundan aşağı yuvarlanıyordu. "Yeterince ıslak değilsin."

Tam önüne geçti, bir kolunu vücuduna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "İşte böyle."

"Ama yağmuru kaçırıyorsun."

Onun başının üstünü öptü. "Bir şeyi özledim. O da sana sarılmak." Azriel ceketini tekrar kızın üzerine attı ve onu kendine çekti.

Urvalis'e geri döndükleri tren yolculuğunda oturduktan kısa bir süre sonra, başı adamın omzunda ve elleri hala kucağında uyuyakalmıştı. Hoparlörlerden, yağmurun vagonun metaline ve camına çarparken çıkardığı sesle savaşıyor, karmakarışık bir melodi çalıyordu.

O sabah karşılarında oturan adam aniden tekrar karşılarına dikildi ve gözlerini ikisinin arasında gezdirdi. Yüksek sesle boğazını temizledi ve Azriel'e

Bak. "O bir rahibe, onu takip edemezsin. Biraz saygılı ol."

"Onu uyandıracak bir ses daha çıkarırsan seni yanan bir cehennem çukuruna saygılarını sunmaya gönderirim."

Adam dudaklarını büzdü ve gazetesini açtı.

Winter uykusunda kıvranıyor, ayırık dudaklarından küçük bir inilti dökülüyordu ve Azriel rüyalarında da kâbuslarında da oraya bakabilmekten başka bir şey istememişti.

"Şşşt," diye mırıldandı Azriel, kızın alnını öperken, kız küçük bir nefes verdi. "Belki de sana söylemeliyim," diye fısıldadı Azriel tenine karşı, "Ölümü durdurmanın bir yolunu bulmuş olabilirim. Sen çoban olabilirsin, benim küçük güneşim."

Tekrar kıpırdandı, bu kez ona yaklaşmak için. Azriel bir kolunu onun omuzlarına doladı ve dudaklarını saçlarına bastırarak gülümsedi. Ondan önce hiç kimse onun yakınlığını aramamıştı. "Rüyada beni görüyor olsan iyi edersin," diye mırıldandı.

"Öyleydim," diye mırıldandı, esneyerek. Adam sertleşti.

"Uyanmışsın."

Winter ona baktı, başını hâlâ onun omzuna yaslamıştı ve bir elini yüzüne uzatıp onu öpmek için aşağı çekti. "Bir kaya kadar sertsin ve üzerine yatmak çok rahatsız edici."

"Öyleyim," dedi, dudağını çekiştirerek. "Ben otururken kucağıma oturursan daha rahat edebilirim-"

Bir eliyle ağızını kapattı ve gözlerini yavaşça gazetenin arkasında saklanan adama çevirdi. Adam hiçbir hareket ya da ses çıkarmayınca Azriel'e sert bakışlarını fırlattı. "Sonra," diye fısıldadı ve sonra onun avucuna gülümsediğini hissetti.

Kutsal mekâna vardıktan sonra ayrılmışlardı, dinlenmesi gerektiği konusunda ısrar ettikten sonra kütüphaneye gitmişti. Ancak adam ona daha sonra katılacağına söz verdikten sonra bunu yapmaya ikna olmuştu.

Hâlâ omuzlarında olan ceketini çıkarıp burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti. Geceliğini giydikten sonra yatağa uzandı, ceketini göğsüne doğru sardı ve iç geçirdi. Eli soğuk bir şeye değdi ve ceketini geri çekerek gözlüğünün hâlâ göğüs cebinde olduğunu gördü. Elbette onlara ihtiyacı vardı. Ve Winter'ın onu birkaç saniyeliğine de olsa tekrar görmeye ihtiyacı vardı.

Bornozunu giyme zahmetine bile girmeden, geceliğiyle kütüphaneye doğru koştu, adamın hâlâ orada olduğunu ve başkalarının onu dolaşırken görüp nedenini sorgulayacağı odasına gitmediğini umuyordu.

Kütüphanenin kapısının hemen önünde durdu, bir rafın arkasına saklandı ve önündeki manzara karşısında donakaldı. Miriam'ın önderliğindeki en az bir düzine adam Azriel'le karşı karşıyaydı. Sırtı ona dönüktü ama yüzünde tehditkâr bir ifade olduğunu anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu.

Adamların ve Miriam'ın biraz titreyip bakışlarını kaçırmalarından ve sanki dünya ayaklarının dibindeymiş gibi duruşundan bunu anlayabiliyordu.

"Sadakatinizi hiç beklemiyordum," dedi Azriel adamlara, kollarını geriye katlayarak köşeden köşeye dövmelerle işaretlenmiş derisini ortaya çıkardı. "Ama bunu da beklemiyordum." Adamdan zalim bir kahkaha yükseldi ve bu beklenmedik ses karşısında kadının içinde bir şok dalgası oluştu. "Yalan söyledim. Bunu ve çok daha fazlasını bekliyordum. Bana karşı çıkmak başka bir şey. Beni öldürmek istemek başka bir şey. Senin her küçük numarayı öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Onlarca yıldır, yüzyıllardır beni öldürmeyi planlıyordun. Bunu yapmak için sadece doğru anı bekliyordun. Birbirinizi kirletmeniz yetmedi mi de benim krallığımın ve gücümün peşine düşmek istiyorsunuz? Sana yeterince vermedim mi? Belki de hepinize hak ettiğinizden çok daha fazlasını verdim."

Winter'ın kanı dondu. Yapamazdı... düşündüğü şeyi düşünemezdi. Bu doğru olamazdı. O Azriel'di. Bir Büyücü. O Azriel'di, *onun* Azriel'i. Başka biri olamazdı.

"Bunca zamandır yaptığınız şey bu muydu? Seni nasıl öldüreceğimizi mi anlamaya çalışıyordun?" Bunu soran Miriam'dı. "Vebanızı durdurmak için bir neden arayacağınıza dair söz vermiştiniz!"

Onun vebası. *Ölümün* vebası. *Onun* vebası. Azriel'in.

"Sözüm söz," diye mırıldandı, onların etrafında dönerek. "Bu dünyada ne değeri var ki?"

Büyücülerden biri boğulmaya başladı, derisi siyah küçük böceklerle dolmaya başlarken elleri boğazına dolandı.

Winter ığlığı durdurmak için elini ağzına götürdüğünde Büyücü toz haline geldi.

Azriel kollarını iki yana açtı ve kürek kemiklerinin arasından bir çift devasa siyah kanat fırladı. "ldr beni o zaman."

Hava büyüyle dolduğunda teni sivilcelendi. Rnler durduğu yerin etrafına yayıldı, onu çevreledi ve içine hapsetti. Bu tür bir büyüye daha önce hiç tanık olmamıştı - hayatı arayan, hayatının yarısından fazlasını umursamadan büyü yaparak geçirdikten sonra babasınınkini de arayan türden, affetmeyen türden. İnce dikenli dallar yerden yükselip ona doğru fırladı ve kolunu sardı. Derisi kanla kaplanmaya ve damlamaya başladığında Winter bir çığlığı geri itti. Parmaklarının tek bir tıklamasıyla dallar ve onları yaratan adam da ortadan kayboldu.

Azriel rnlerin arasından sıyrılıp büyü bariyerini bir sis gibi yırtarak geçtiği için büyücülerin içini sadece kısa bir süreliğine nefret kapladı. "Hepiniz gücünüzü benden, bana olan kulluğunuzdan, bana karşı olan alakgnlllğnzden, gücümden duyduğunuz korkudan alıyorsunuz ama yine de bunu bana karşı kullanabileceğinizi sanıyorsunuz. Düşünüyorsunuz. Evet, sorun da bu. Hepiniz düşünüyorsunuz. Bunu yapmadan önce asla durup sorgulamıyorsunuz. Asla iki kere düşünmüyorsunuz." Arkasında kan izleri bırakarak onlara doğru yürüdü. "Sadece ötedeki ceza daha tatlı olacağı için gidebilirsiniz. Sen bile, Miriam. Bu dünyanın ötesini en çok senin grmeni istiyorum. Tek başına. Kendi günahının içinde terk edilmiş. Cehennem ateşinin arasında oturuyorsun."

Ona son bir kez sinirli ve öfkeli bir bakış attıktan sonra hepsi çıkışa doğru kaçıştı ve Winter rafların arkasına saklandı, neden kaldığını ve peşinden gelmediğini anlayamadı. Bilinecek daha ne vardı ki? Yalan söylemişti. Komplo kurmuştu. Bilinecek başka ne vardı?

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Ona yalan söylemişti.

"İçeri gel Winter," diye seslendi ona kütüphanenin ortasında durduğu yerden, küçülen kızıl ayın en tuhaf halini çerçeveleyen cam tavana bakarak.

Azriel, hayır, *Ölüm* ay ışığından gizlenerek karanlığa adım attı, kütüphanedeki yaratıklar da hemen ardından onu takip etti. Havaya bir el kaldırdı ve onlar da Winter'ı karanlık Tanrı'yla baş başa bırakarak gözden kayboldular. İşte bu yüzden ona her zaman itaat etmişlerdi. Hortlak neden sadece o izin verdiğiğinde oynuyordu ve zebaniler neden onu takip etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Adam mum ışığının zayıf parıltısı altında duruyordu ama Winter onun gözlerini göremiyordu. "Sana son bir masal anlatmama ne dersin, Winter?"

Arkasını döndü ve kaçmaya hazırlandı. Ama kaçamadı. Etraflarındaki oda artık kütüphane değildi, sonu ve başlangıcı olmayan, sadece ikisini aydınlatan ucsuz bucaksız siyah bir alandı. Adam onu tuzağa düşürmüştü ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Bunu duymak isteyeceksin," dedi, yaklaştı ve kadın ondan uzaklaşınca durdu. "Görevini tamamlamana yardımcı olacak. Cevapları istemiyor musun?"

Winter hiçbir şey söylemedi, başını kaldırıp ona bakmayı tamamen reddetti. "Evet" dediğinde sesi küçük ve yenikti.

"Yedi gün önce," diye başladı, boş boş onun etrafında dönerek. "Daha önce hiç olmamış bir şey oldu. On iki yaşında bir çocuk, dört kardeşini ellerinden tutarak topraklarımın kapısında belirdi. Ruhlarını istememiştim; onlara hastalık ya da umutsuzluk da gönderilmemişti. Hayatları kader tarafından uzun ve zengin olmaya ve dünyanın iyileşmesine katkıda bulunacak meyveler vermeye adanmıştı. Ama babaları o beş ruhu bana göndermişti. Onları hayatları boyunca dövmüş, zamanın kendisinden daha eski çürüklerle işaretlemişti. Onları aç bırakmış. Bedenlerini satmıştı. Bu acıya dayanamadılar ve bana geldiler. Beni istediler, benimle buluşmak istediler. Benim korumamı istediler. *Ölümün* kendisinden kim koruma ister ki? Daha önce hiç kimse. Hiç kimse bana kurtuluşlarıymışım gibi bakmadı. Kimse bana saf bir hayranlıkla bakmadı. Kimsenin bakmaması gerekirdi. Ama ben onlara koruma sağladım ve hiçbir hayatın akışına müdahale etmeyeceğime söz vermeme rağmen babalarının ruhunun peşinden gittim. Ama bu yeterli değildi. Bu dünyanın havasını soludum ve birdenbire ilk adım attığım zamandan bu yana değiştiğini fark ettim. Koku çok ağırdı. Şehirlerinizin sokaklarında yürüdüğümde, onu kirleten pisliği gördüm. İnsanları. Hepsini. Cinayet ve taciz gördüm, kadınlara, erkeklere ve çocuklara tecavüz edildiğini gördüm.

köle ve yedek parça yapıldığını gördüm. Gördüm, görmezden gelemeyeceğim bir şey gördüm."

Gözyaşları Winter'ın yanaklarından aşağı boşaldı, sözleri göğsünü acıttı, sesinin titremesi onu tamamen sarstı. Hikâye kalbini kırmıştı. Hikâyenin acımasızlığı birdenbire dünyasının grisini siyaha boyadı. Çocukların acısı, onun acısı, ikisini de hissedebiliyordu. Winter acıdan nefret ederdi. Özellikle de başkalarını acı içinde görmekten.

"Bunca zaman bu insanlar benim merhametimle yaşadılar," diye devam etti. "Onlara teklif etmediğim ya da vermek istemediğim ama istemeden de olsa gözümü onlardan kaçırarak yaptığım merhamet. Bunca zaman gözlerimi kapatmıştım. Kardeşim de öyle." Hareket etmeyi bıraktı ve kadına biraz daha yaklaştı, kadın ondan uzaklaşmayınca daha da yaklaştı. "Kapılarıma adım atan her ruh çürümeden önce onu kolayca ele geçirebilecekken, bir diyar neden boşa harcanmak için var olsun ki? Bu diyar yaşamın değil, hayaletlerin diyarı haline gelmeden önce kaç tanesini gönderebilirim. Cehennemimi ağzına kadar doldurmak zorunda kalmam ne kadar sürer?"

Sertçe yutkundu, "Neden yedi gün?" diye sorduğunda kelimeler hâlâ boğuk boğuk çıkıyordu.

Aralarında, sanki ilk kez konuşuyormuş gibi ona baktığı küçük bir sessizlik anı vardı ve o anın onu son görüşü olabileceğini kabul etmek için elinden geleni yapıyordu. "Kardeşıme hepinizi bağışlamam için bir neden arayacağıma dair söz verdim."

"Peki buldunuz mu?"

Çenesi titredi ve gözlerini ondan kaçırarak, sanki her şeyin suçlusu oymuş gibi etraflarını saran karanlığa baktı. "Sadece birini bağışlamak için bir neden buldum."

Winter sesi titreyerek, "Bırak beni," diye fısıldadı.

Ve yaptı da. Karanlığın duvarları ince bir toza dönüşerek havada kayboldu ve kütüphanenin ısıltısının alanı tekrar doldurmasına izin verdi.

Winter arkasını dönüp gitmeden önce ona istediği gibi son bir kez bakmadı. Ama ayakları isteğinin ve sağduyusunun aksine durdu ve şifacıların odasına doğru döndü. Kolları bile ona itaat etmedi, bandaj, alkol, iplik ve bir iğne aldılar. Kütüphaneye geri döndüğünde, onu bir sandalyede oturmuş, kamburlaşmış, elleri başını kavrarken buldu.

Kadın sözsüz bir şekilde ona yaklaşırken dikkati ona yöneldi. Sadece onu izledi. Sessizce. Hiç hareket etmeden. Gözünü bile kırpmadı.

Winter karanlık Tanrı'nın önünde diz çöküp kolunu ellerinin arasına alırken ikisi de bir şey söylemedi. Winter kolundaki kanı ve yaraları temizlerken ya da kesikleri dikmeye başladığında acı sesi çıkarmadı.

"Geri geldin," dedi.

"Kanaman vardı."

"Geri döndün."

Bir çığlıkla boğazı düğümlendi. "Enfeksiyon kapabilirdi."

"Bedenimi bir anda iyileştirebilirim."

Bocaladı, ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın karanlık bakışları tarafından kısıtılınca başarısız oldu. "Neden öyle söylemedin?"

"Çünkü seninle geçirebileceğim her an için kaderi kandırmaya çalışıyorum."

Bu onun canını yakıyordu ve Winter acıya dayanamıyordu. Winter acıdan nefret ederdi. "Bana yalan söyledin."

"Kendimi sizin türünüzün bana verdiği isimle tanıtsaydım o ilk gün kalır mıydınız?"

"Evet." Hayır. Evet. Belki de. Cevabı tam olarak bilmiyordu. Belki çünkü önemi yoktu. Artık önemi yoktu. Aralarında olan onca şeyden sonra. Çünkü sonunda o vardı. Sonunda hep o olacaktı.

"Ama korkardın. Tıpkı şimdi olduğun gibi." "Bunun bir önemi var mı?"

"Sana defalarca söyledim, söz konusu sen olduğunda her şey önem kazanır."

Acı yayılıyordu ve Winter ıstırap içindeydi. "Bu benimle ilgili değil. Hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Bu birçok kişinin acısıyla ilgili."

"Ölümde acı yoktur."

"Sadece zalimlik vardır."

Ona doğru uzandı. "Kış."

Bir adım geri çekildi. "Herkesi aynı şekilde cezalandırırken adaleti nasıl sağlayabilirsiniz?"

Aralarında duran elini tekrar yanına çekerken yavaşça kapandı. "İnsanlık asla öğrenmeyecek, asla umursamayacak, asla kendini iyileştirmek istemeyecek. Daha fazla masum acı çekmeden hepsinin yok olması daha iyi olacaktır." Sertçe yutkundu, oniks gözleri aniden griye döndü. "Peki ya ben? Hissettiklerim hakkında? Taşıdığım acı. Bunun kimse için bir önemi var mı?"

Bu onun için önemliydi ama Winter bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Gözyaşlarından nefret ediyordu, en büyük zalimliği yapmak üzere olmasına rağmen onun acısını hissetmesinden nefret ediyordu. Ondan nefret etmek istiyordu. Ama nasıl edebilirdi ki?

"Gözyaşların ne anlama geliyor, Winter? Onlara dokunmak ve onları almak istiyorum, ama eğer benim yüzümdense, seni rahat bırakacağım."

Zayıf bedeninin sahip olduğu tüm cesareti toplayıp kendini zorlayarak ona, "Onlar senin yüzünden" dedi. Yalan söylemişti ve aynı zamanda doğruyu da söylemişti. Onun yüzünden olmuşlardı ama bundan fazlasını bilmesine gerek yoktu.

Sona bir gün kaldı

O SABAH o dua etmeye gitmişti, o da onu izlemeye. Bir sütuna yaslanan Azriel, sütunun gölgesine saklandı ve Kış'ı inceledi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. İstifa etmiş, yorgun görünüyordu; herkes dua ederken o gözlerini salkım söğütlerin kalın köklerine dikmişti. O dua etmiyordu. "Bana bak Kış, sadece bir kez bak bana," diye mırıldandı kendi kendine, onun düşüncelerine dair küçük bir ipucu için çaresizce.

Tam o sırada gözlerini kapadı ve bir dua mırıldanmaya başladı. Dudakları hızla kıpırdadı ve ağabeyinden yardım istemekten başka çaresi kalmadığını anladığında ruhu midesinin derinliklerine gömüldü.

Azriel orada öylece durup onu izlemeye daha fazla dayanamadı. Miriam dua odasının hemen dışındaki bir noktaya yapışmıştı,
Oval dul pencerelerin aydınlattığı uzun koridorların ortasında

Şafaktan sonra yükselen soluk gün ışığını çerçevesliyordu. Belli ki onu bekliyordu.

Kadının yanından geçip gitti, onun ters ters bakışlarını görmezden geldi. "*Onun* için geldin."

Azriel'in adımları durdu ve damarlarına zehir gibi bir şey doldu.

Baş Rahibe, her şeye rağmen onun önüne geçti ve görüş alanını tamamen saf insan nefretiyle doldurdu. "Bu kızda bu *kadar* farklı olan ne?"

"Hiçbir şey," dedi gerçekten. "Kış'ta farklı bir şey yok." En azından onun için. Belki dünya için de öyle. Onun kimse için farklı olması umurunda değildi. Eğer onun ne kadar özel olduğunu bilselerdi, onlar da bir parça ister, eğlence olsun diye onu lekelemek isterlerdi. Ve onun için ne kadar özel olduğunu bilselerdi, onu kendisine karşı kullanırlardı.

"Nedense bunun doğru olduğundan şüpheliyim."

Gülebilirdi ama bunu yapmak için bile kendini zorlayamayacak kadar acı hissediyordu. Winter insan doğasının iyiliği için nasıl tanıklık edebilirdi? Günahlarının kurbanı olması için gözünü kırpmayanlar da aynı kişilerdi. "Kardeşimin seni benim ellerime terk etmeyeceği gerçeğinde bir güven duygusu buluyorsun."

"Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyecektir." Ona bir adım daha yaklaştı, gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı. "Onun, bizim ve inancımızın önünde ne kadar zayıf olduğunu görmen için seni evine davet ettim."

İki kardeşi bu kadar çabuk karşı karşıya getirmeleri, aralarındaki husumeti bu kadar çabuk varsaymaları onu hep şaşırtmıştı. Oysa gerçekte ağabeyine hayrandı, onun ne olduğuna ve ne yaptığına, adalet duygusuna ve güçlü inanclarına hayrandı. Azriel'in hayatında olan onca şeye, bencil ebeveynlerinin onu mahrum bıraktığı sevgisizliğe rağmen, kardeşi ona verdikleri en iyi şeydi. Kaos ve Düzen'in oğullarının asla sevgi dolu bir hayat yaşamaması beklenirdi ama o bunu onun sayesinde yaşamıştı. Ve yine kardeşi sayesinde, kardeşinin saf kalbi sayesinde başka bir aşk bulmuştu. Onu parçalara ayırmak üzere olan aşkı. "Bana bu alemde yedi gün bahşeden kardeşimdi. Alacağın cezaya karar vermeme izin veren de kardeşimdi."

"Yalanlar."

"Yalan söyleyip söylemediğimi sadece sonum gösterecek."

Miriam'ın gözleri Azriel'in arkasına kaydı ve Azriel dönüp dua odası çıkışının eşiğinde durmuş, doğrudan ona bakan Winter'a baktı. Korkmadığını görünce rahat bir nefes almak istedi ama Winter ona o gün kütüphanede yağmura baktığı gibi bakıyordu. Sanki zleyecekmiş gibi. Azriel o anda ondan da, verdiği sözden de vazgeçtiğini anladı.

Miriam hıçkırarak ve ayaklarını tutarak yere düştü. "Affet beni! Affet beni. Lütfen bana zarar verme. Lütfen!" diye haykırdı ve bir ölüm perisi gibi ağlayarak

Dün gece Winter'ın gözyaşlarını görünce kaburgalarının arasına saplanan hançer gittikçe daha da derinleşiyordu.

Winter'ın gözleri acıyla doldu ve Baş Rahibe'nin yanına koşarak kalkmasına yardım etti. "Yapma," diye fısıldadı ona sertçe, kelimeleri yarı boğulurcasına. "Lütfen."

"Ona zarar vermedim Winter. Bunu biliyorsun."

Sadece başını salladı, gözlerini ondan kaçırdı ve Miriam'ın odasına gitmesine yardım etti. Ve onun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Onun saf kalbini bir kez kaybetmenin onu sonsuza dek kaybetmek anlamına geleceğini biliyordu.

"Namazımıza geldin," diye seslendi Winter'ın sık sık yanında gördüğü genç kız, aralarındaki mesafeyi koruyarak. "Seni sütunların yanında gördüm," dedi utangaç bir adımla yaklaşarak. "Ben... Bilip bilmediğini bilmiyorum ama on yedi yıl önce annem Genevieve Arthos beni doğururken öldü. Onu gördünüz mü?"

"Senin tıpatıp aynındı Clara." Azriel topraklarına gelen her ruhu ve her yüzü hatırlıyordu. Özellikle de cennetlerinden birine adım atmalarına yardım ederken ellerini tuttuğu kişileri.

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve burnunu çekerek ona gülümsemeye çalıştı. "Onu yakında göreceğim, değil mi? Bir gün içinde yine onunla olacağım. Ölümde hep birlikte olacağımızı söylemişsiniz."

"Evet."

"İyi olmaya çalıştım, biliyorsunuz. Adımla iyilik yapmaya çalıştım. Böylece ölümünde de onunla birlikte olabildim."

"Biliyorum."

"O zaman sevindim," dedi, cübbesinin kenarıyla yüzünü sildi ve sonra yüzü panik ve dehşetle doldu. "Lütfen Baş Rahibe'ye söylediklerimden bahsetmeyin, bu sözleri hoş karşılamayacaktır."

"Sırrın benimle güvende."

Tam gitmek üzereyken ona döndü. "Kimse ona inanmasa da her zaman onun haklı olduğunu düşündüm."

"Kim?"

"Kış. Her zaman bir nedenin olacağını söylerdi."

"Peki ya yeterince iyi değilse?"

"Winter, kimsenin nasıl hissettiğini haklı çıkarmak için nedenlerinin iyi olması gerekmediğini, yalnızca bu nedenlere dayanarak nasıl davranmaya karar verdiklerini söylüyor."

"Olmayan yerde iyilik görür."

"Belki de sadece yeterince sert bakıyordur." Tatlı bir kıkırdama onu terk etti, sesi en az kendisi kadar genç ve canlıydı. "Başka bir şey yaptığı yok. Dua da etmiyor. Ve herkesi konuşarak yorarak her şeyin özüne inmeli, ta ki herkes ona gerçeklerini özgürce anlatana kadar."

Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Dün gece Azriel odasının uzak köşesinde oturup onun dinlenmesini izlediğinde de uyumamıştı. Ama ona izin vermişti.

orada kaldı. Bunun korkudan olmadığını biliyordu çünkü sonunda uyumuş ve hatta rüyalarında onun adını fısıldamıştı - ait olmaya cesaret edemediği ama yine de içinde olmasını istediği rüyalar.

İçini çekip başını geriye attığında kardeşinin sırtışını neredeyse görebiliyordu, bir zamanlar olduğu gibi onunla konuşamayacağı düşüncesi bile ona işkence ediyordu. Azriel, konuşmalarını hatırladıktan sonra Gabriel'in bunun olmasını planladığına kendini ikna etmek üzereydi. Yedi gün. Yedi gün söz vermişti. Neden yedi gün olduğunu ya da Gabriel'in onu neden Uvralis Tapınağı'na yönlendirdiğini hiç sormamıştı. Bir cevap almak için kardeşinin boğazını sıktığını hayal etmek istedi ama sonra sorusu, kızıl saçları gözyaşlarına bulanmış yüzüyle yatakta yatıyordu. Ve düşündükçe, bu sorunun cevabını almak umurunda bile değildi, o cevabı zaten almıştı.

Azriel onun yanına ulaştı ve yatağının yanında diz çöktü. Biraz titriyordu ve Azriel en çok bundan nefret ediyordu. Ölüm Tanrısı olarak yaşadığı uzun hayatında gördüğü ve tanık olduğu her şeyden daha çok. Battaniyeyi sıkıca kavrayan elini onunkinin üzerine koydu ve kadın elini geri çekerek battaniyeyi göğsünün üzerinde sıkıca tuttu.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Winter."

Gözünden parlayan bir şey kaydı ve yanağından aşağı yuvarlandı.

Dün gece verdiği söze rağmen onun gözyaşlarını yakaladı ve eli bileğini sarmak için yukarı fırladı. "Lütfen yapma

Dokun bana."

Azriel bu sözlere aldırmadı, dikkati battaniyenin altından görünen çıplak kolundaydı. Bileğinin üzerindeki deride en az bir düzine ince yara izi vardı. Düşünemiyordu. Tek bir düşünce bile. Hiçbir şeye anlam veremiyordu. "Beni mi aradın?" diye sordu göğsünün üzerine çöken ağırlığa karşı kısık sesle. "Neden beni aradın?"

O anlamadı.

Anlayamadı.

Winter ellerini geri çekmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Daha fazla gözyaşı onları terk ederken ve daha fazla hıçkırık onu parçaladığında gözleri birbirine sıkıca bastırılmış halde kaldı.

Kızın alnını kendi alnına yasladı. "Gözlerini aç, Winter."

"Yapamam."

"Winter, bu bir emirdir." O da buna itaat etti. "Cevap ver, Winter."

"Uzun zaman önceydi."

Gözlerini, yanağını, burnunu, dudaklarını öptü. "Neden beni aradın, güneşim?"

Burnunu çekti ve adamın tutmadığı eliyle gözlerini sildi. "Bir keresinde bana ne istediğimin önemli olduğunu söylemiştin. Ama ben ne istediğimi hiç bilmedim. Hâlâ ne istediğimi bilmiyorum. Ben de hiç istenmedim. Hiç kimse tarafından. Annem beni istemedi ama babam onu çocuk sahibi olmaya zorladı.

O zaman ben yokmuşum gibi davrandı, babam da tamamen başka biriymişim gibi davrandı." Sesi titriyordu, "Ama bir keresinde, birçok gece önce, ne istediğimi biliyordum. Acının bitmesini istedim. Acıyı gerçekten sevmiyorum Az. Sonunda bir şeyi isteyebileceğimi ve onu bu kadar basit bir şekilde elde edebileceğimi bilmek çok garipti. Çok uzun zaman önceydi," diye tekrarladı, ondan çok kendi kendine. "Ayağa kalkmayı başardım ve bir şifacıya gittim ve sonra incinmemenin yollarını buldum - tamamen incinmekten kaçınmak için. Saklandım. Kaçtım. Yine saklandım."

"Beni istemeni yasaklıyorum," dedi soğuk bir sesle, tüm vücudu başka tür bir öfkeyle titreşiyordu. "Bana gelmeni yasaklıyorum."

Gözleri sonunda onunkilerle buluştu ve hissettiği o tuhaf acının bir kısmı azaldı. Hiçbir şey söylemedi ama ona doğru uzandı, elini çekerek onunla birlikte yatmasını sağladı. Azriel kollarını onun beline doladığında ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdüğünde ne yapacağını bilemedi. Onu arzuladığı ve ona ihtiyaç duyduğu gibi birini arzulamak, ona ihtiyaç duymak için korkuyla doldurdu çünkü ona sahip olamazdı. Verdiği karardan sonra olmazdı.

"Clara bana seninle konuştuğunu söyledi," dedi Winter. "Ayrıca Miriam'la konuşmanızı duyduğunu da söyledi. Bu onun çok kötü bir alışkanlığı, bunu ona söylemiştim ama seni duyduğuna sevindim. Ayrıca bana onu incitmediğini de söyledi."

"O zaman bana zaten inanmıştın. Bunu Clara'dan duymana gerek yoktu."

"Ben yaptım." Ona sıkıca sarıldı, elleriyle gömleğini kavradı ve onu kendine çekti. "Bana anlattığın tüm hikâyeler doğru mu?"

"Öyleler."

"Kızgın olduğunu biliyordum."

Yüzünü okşamak için biraz geri çekildi. "Benden korkmuyor musun? Kim ve ne olduğumdan? Yapmak üzere olduğum şeyden?"

"Olmalıyım."

Ama o öyle değildi, bu yüzden onu bedenine yaklaştırmak ya da dudaklarını onunkilere bastırmak için iki kez düşünmedi. Kız yumuşacıktı, Azriel'in bildiği hiçbir şeye benzemiyordu, özellikle de bir insana. Ve onun yumuşaklığının tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu, onu yutmak için değil, tadını çıkarmak için.

Ondan önce hiç yaşamamış olmasına rağmen arzunun ne olduğunu biliyordu. Sadece ne kadar pahalı olduğunu bilmiyordu.

Küçük parmakları adamın gömleğini çıkarmaya başladı. "Seni istiyorum, Az."

Teklif edebileceğiniz herhangi bir şey."

"Hepsine sahip olabilirsin," dedi ona, gömleğini bedeninden çekip çıkararak ve geceliğine uzanarak. Elleri dantelli ön kısmın üzerinde oyalandı ve pamuklu kumaşa bastıran göğsünün kıvrımından aşağı kayd. İç çamaşırının eteklerini sıyrana kadar aşağı ve daha aşağı kaydılar. Diğer elini kızın etrafına saran adam, parmakları kızın kaygan göbeğinin üzerinde gezinirken başını eğerek kızın ağzını aldı. "Ya sen?" diye sordu, parmaklarını ağzına götürdü ve

kadının tadını teninden emerek temizledi. "Bana tadına bakmayı teklif edecek misin?"

"Herhangi bir şey."

"Ya her şeyi istersem?" diye sordu, üzerine çıkıp bacaklarının arasına kadar inen bir yolu öperek.

Nefes nefese kaldı, vücudu onun dokunuşlarını karşılamak için eğildi. "Sanırım sende zaten var."

Ellerinde hiç bu kadar ilahi bir şey olmamıştı. Daha ilahi bir şeye de hiç bakmamıştı. Ne uzaktan ne de yakından. Ağzıyla onun seksini yalayıp emdiğinde ve kadın onun adını en tatlı lanet gibi inlediğinde, daha ilahi bir şey duymadığını da fark etti. Ya da daha ilahi bir şey tatmadığını. Bir parmağını onun içine soktu ve sonra ikinci bir parmağını sokup çıkararak onu bir sonraki hamlesine hazırladı.

Elleri saçlarına gitti, tuttu ve yüzünü itme hızıyla sürerken çekiştirdi. Parmaklarının üzerinde paramparça oldu, onları ve ağzını ıslattı. Azriel dudaklarındaki tadı yaladı ve onun tükenmiş çıplak bedenine tırmandı, açılmış kalçalarının arasına yerleşti ve kadın miyavlamaya ve sırtını pençelemeye başlayana kadar kaygan seksi boyunca uzunluğunu ovuşturdu. "Benim merhametime mi kaldın?" diye sordu, elini vücudunun yumuşak silüetinde gezdirip kalçasını kavrayarak. "Yoksa ben senin merhametine mi kaldım?"

Yavaşça içine girip ağrıyan sikini kabzasına kadar gömdüğünde, hiçbir şeyin ondan önce ilahi bir şey olduğuna onu ikna etmeye yaklaşamayacağını fark etti. Kalçaları yavaşça sallandı, onu terk eden her küçük iniltinin, vücudunda bıraktığı her dokunuşun ve izin tadını çıkardı.

Alt dudağını dişlerinin arasından çekip aldı ve orada bir morluk oluşana kadar emdi. "Seni duymama izin ver. Çıkardığın her küçük sesi hatırlamak istiyorum." Göğsünü avuçladı ve meme ucunu sertçe sıktı. "Önce bunu." Sonra onu emdi ve kadın usulca inledi. "Ve bu." Her iki elini de başının üzerinde sabitleyerek kalçalarını daha sert ve daha hızlı pompalamaya başladı ve nefessiz bir çığlıkla başını geriye attı. "Ve kesinlikle bu." Bir elini aralarına sokarak kızın göbeğini sıkıştırdı ve kızın daha da sert inlemesine neden oldu. Parmağını o sıkı sinir demetinin üzerinde dolaştırırken kadının daha da ıslandığını hissetti.

"Az." Sert ve hızlı nefes aldı. "Lütfen."

"Yalvaran ben olmalıyım," dedi, titremeye başlayana kadar vücudunu daha sert tuttu, boşalırken ağzı açık kaldı.

Vücutlarının buluşma sesleri daha da yükseldi, küçük odada seks kokusu ağırlaştı, ama adam durmadı, kadın tüm zevkini çıkarana ve adam onu kendi zevkiyle doldurana kadar durmadı.

Azriel bir süre onun üstünde kaldı, yüzü saçlarına gömülmüştü, vücudu onunkini örtüyordu. Hareket etmek istemiyordu, onu bırakmak istemiyordu. Görünüşe göre o da bunu istemiyordu çünkü Azriel'in omuzlarına sıkıca sarılmış, parmaklarını Azriel'in ensesinde ve omurgasında gezdirirken yanağını Azriel'in omzuna bastırmıştı.

"Ağır değil miyim?"

Mırıldandı ve titreşim Azriel'in tenini karıncalandırdı. "Yaz mevsimindeki bir ayı gibi."

Kıkırdadı ve sırt üstü dönerek onu da yanına alıp göğsüne yatırdı. "Uyu güneşim," dedi gözleri açık kalmakta zorlandığında.

"Yapmamalıyım." Sözleri bulanıklaştı ve göz kapakları sonunda kapanarak yerini uykuya bıraktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve adam her birini öpüp uzaklaştırdı.

Küçük dolabına uzandı ve içinden bir dikiş seti çıkardı. Bir parça kalın iplik bulduğunda, ülkesinin kırmızı taşı taşıyan bir yüzük çıkardı ve ipliği içinden geçirerek boynuna bağladı. "Veda etmek için geri dönemeyebilirim," diye fısıldadı dudaklarından öperek. "Gelebileceğimi sanmıyorum." Adam bedenini yataktan kaldırdığında kadın biraz kıkırdandı ve adam tereddüt etti, orada durup onu izledi. Geriye doğru kapıya doğru yürürken bir kez bile gözlerini kaçırmadı. "Seni uzaktan görebiliyorum ama bu kadar yakından çok etkileyicisin. Bu yüzden olsa gerek, güneşe bu kadar yakın uçmayın diye hep uyarırlar." Azriel'in sırtı kapıyla buluştu ve başını kapıya yaslayarak dönüp kapıyı açacak gücü bulmakta zorlandı.

Günün sonunda

Kollarında uyandı, göğsüne güvenli bir şekilde sarılmıştı ve henüz dünyanın sonuna gelmemişti. Ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Vücudu sıcaktı, sırtına dokunuşu mekanikti, kokusu ona ait değildi.

Gözlerini araladığında, başka bir gerçeklik sert bir şekilde üzerine çöktü. Mumlar ve renkli taşlarla çevrili bir tuz çemberinin ortasında yan yatmış, kukuletalı adamlar ve kadınlar etrafını saran keskin bir büyü söylüyorlardı. Bu onu, onu görememek kadar endişelendirmiyordu. Ona ne isterlerse yapabilirlerdi ama ona yapamazlardı. Geçen gece onu öldürmek istemişlerdi. Durmayacaklardı. Bunu yapana kadar durmayacaklarını biliyordu çünkü onları herkesten daha iyi tanıyordu - insanoğlunun bunu yapamayacağını biliyordu.

Winter etrafını saran rünleri tanıyabiliyordu, bunlar eski evinin etrafına boyanmış ve bazen de kazınmıştı.

Bir saklanma büyüü. Rünlerin içindeki herhangi birini bulmak imkânsız olurdu. Bu, Kış'ın bir nedenden dolayı bulunmasını istemedikleri anlamına geliyordu.

Ayağa kalktı ve Miriam'ın Sanctum'daki hiçbir şeye benzemeyen tuhaf odanın uzak köşesinde onu izlediğini gördü. "Nerede o?" diye sordu kemiklerinin zayıflığına rağmen. "Ne yaptın sen?"

"Ah, tatlı kızım," dedi Miriam sert bir sesle ve daha önce hiç hissetmediği şefkatini gösterdi. "Bizimle birlikte olma amacının her zaman herkesin tahmin ettiğinden çok daha büyük olduğunu biliyordum."

Winter ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Miriam duvarı itti ve ona doğru yaklaştı. "Ben ondan bahsediyorum. Bugün bir son olmayacak, sadece yeni bir başlangıç olacak. Ve bu seninle başlayacak. Senin hayatın, onunki için. Diğer Büyücüler şimdiden Asphodel'le bağlantı kurmaya, onu aramaya çalışıyorlar. Dün gece bana dünyamızı terk edeceğine ve artık sonunu talep etmeyeceğine dair bir not bıraktı." Alay etti. "Yalanlar. Bir sürü yalan. Tabii ki tahtından parçalanmasını izlemeyi tercih ederdi. Elbette bizi gafil avlamak ve korkumuzla ziyafet çekmek isteyecektir. Onu dışarı çekene kadar, seni bulamayacağı, onu ya da yardımını arayamayacağın bir yerde kalacaksın." Miriam boynundaki, Winter'ın fark etmediği kolyeyi işaret etti. "O seni işaretledi. Bir Tanrı seni işaretledi. Onun için ne kadar önemli olmalısın, tatlı Winter."

Kol ve bacakları tutmadı ve tekrar yere yığıldı. Onları affetmiş miydi? Gitmiş miydi? "Hayır, bunu yapma Miriam. Anlamıyorsun. Bunun yüzünden bu dünyayı tehdit etti, bunun yüzünden!"

"Ve alçakgönüllülük, bizi kurtaracak mı? Yalvarmak, bizi kurtaracak mı?" "Bu kesinlikle kurtarmayacak. Bunu ona yapmayın. Ona zarar vermeyin. Lütfen."

Ağız tiksintiyle büzüldü. "Ve bize zarar vermesine izin mi verdin? Ruhun hep böyle bozuk muydu Winter, yoksa ona yeni mi verdin?"

Onun ruhuna karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hiç kimse olmamıştı. Daha önce kimse ona bakmamıştı. Winter, onu saklandığı gölgelerden çıkarana kadar hâlâ o parçaya sahip olduğunu fark etmemişti. "Yozlaşmış olmak bunu kınamak anlamına geliyorsa, evet, kınıyorum."

"O halde siz gittiğinizde bu dünya önemli hiçbir şey kaybetmeyecek."

Winter geri adım atıp ıslak zemine oturdu ve yüzüğünü avucunun içinde tuttu. Onu bununla bırakmıştı. Gitmişti. Kalmamıştı. "O zaman bu dünya onun merhametini hak etmiyor."

Onu Sanctum'dan uzağa, güneşin kızıl ve kavurucu olduğu bir yere getirmişlerdi. Hangi yöne bakarsa baksın kilometreler boyunca hiçbir şey yoktu, sadece

kıt kuru ağaçlar ve kavrulmuş  alılar. Ayaklarının altındaki kırmızı kumu tanıyabiliyordu, Lethe nehrinin yaşayanların dünyasında başlayıp ölüler diyarına doğru devam ettiği yerde durduklarını biliyordu. Kuru kıyının ortasında bir yerde, sadece ölülerin ve onun bildiği, Asphodel'e açılan görünmez kapılar duruyordu. Onu kendi topraklarından çıkarmak için oraya getirmişlerdi.

Herkes Winter'ın bağlı olduğu uzun ahşap odun yığınının yanında toplanmıştı; yüzlerce kana susamış büyücü, korkmuş ve meraklı köylüler, Mabet'ten gelenler de oradaydı. Arkadaşım dediği kızlar umutsuzca ona bakıyor, özürler mırıldanıp af dilerken gözyaşları yüzlerini kaplıyordu.

Winter onlara gülümsemek için elinden geleni yaparak, "Sorun değil," diye karşılık verdi. Gerçekten de öyleydi. Gerçekten de her şey yolundaydı. Onunla birlikte olacaktı. Onu öldürmeyeceklerdi ve bu hayatın ötesinde de onunla birlikte olacaktı. Birlikte olacaktı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve gökyüzüne baktı. "Gelme. Gelme Azriel. Lütfen gelmesine izin verme," diye dua etti Yaşam Tanrısı'na.

Meşaleyi ateşin dibindeki samanların içine iterlerken bile bu sözleri defalarca tekrarladı. Meşale alev alıp odunları yakmaya başladığında bile durmadı. Ayaklarının altındaki sıcaklığı hissettiğinde ya da ter vücudunu kapladığında bile. Alevler vücudunun etrafında yanmaya ve onu yalamaya başladığında bile durmadı.

derisinin üzerinde. Acıyı sevmiyordu. Kış acıyı sevmiyordu ama durmadı ve ağlamadı.

Başka biri yaptı. Başka biri çığlık attı ve ağladı.

Sonra daha fazlası katıldı ve onu gözlerini açmaya zorladı.

Etrafını saran yüksek alevlerin arasında, kalabalığın yakınında toplanan devasa siyah duman rüzgârlarını ve onların içinden çıkan adamı gördü. Öfkeli ve korkunç.

Yangın bir anda söndü.

Miriam göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu ve rüzgârda kaybolan siyah bir toza dönüştü.

Daha sonra Büyücüler ortadan kayboldu.

Zincirleri de yok oldu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ona doğru attığı her adımda, daha fazla çığlık attı ve daha fazlası yok oldu, insanlar diyarından yok oldu ve sonsuza dek ölümün ötesinde olanı reddetti.

Azriel'in sırtından kocaman siyah tüylü kanatlar uzandı ve havaya sıçrayarak hepsinin üzerinde durdu, gözleri binlerce kişilik kalabalığın içinde sadece onunkileri arıyordu. Küçük böceklerden oluşan daha fazla siyah duman ondan yayıldı, etrafındaki dünyayı ve yukarıdaki gökyüzünü sardı. Dokunduğu her şeyi, ağaçları, toprağı ve havayı öldürdü.

"Hayır!" Winter çığlık atarak ateşten indi ve vücudundaki yanıklara rağmen ona doğru koşmaya başladı. "Lütfen, onlar sadece yaşamak istiyor. Lütfen, yaşamak isteyip de yaşayamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Biliyorum Az, lütfen. Biliyorum. Bunu böyle yapma. Bu şekilde değil. Onlar bu kadar korkarken olmaz."

"Bunu benden isteme, güneşim," diye geldi sesi, binlerce başka sesin yankısıyla toprakta yankılanarak. "Neler yapabildiklerini gördükten sonra olmaz. Onların kurbanı olmuşken olmaz."

"Bu benim için en büyük onurdu," dedi ona gülümseyerek, karanlık Tanrısı. "Bin kere daha olsa yine yaparım, sırf seninle yedi günlüğüne de olsa birlikte olabilmek için." Ona söylemek istediği başka bir şey daha vardı ama zaman onun başka birine aşık olmasını istemiyordu. Bundan emin olmuştu, çünkü artık ondan kalmamıştı. Zaman ondan nefret ediyordu. Zaman ondan hep nefret etmişti. Bunu kim nasıl açıklayabilirdi ki, zamanın ona sadece yedi gün vermiş olmasını.

Bakışları yumuşadı ve sonra yine o perili gölgelerle doldu. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, bunu hissedebiliyor ve onda görebiliyordu.

Yeryüzü ve hava siyah sisten arınarak soluk gökyüzünü ve daha da soluk kuru bir toprağı ortaya çıkardı.

Kendini yere bıraktı ve ona doğru yürüdü, insan kalabalığı onun geçmesi için ayrıldı.

"Durdun," diye mırıldandı adam önünde durduğunda.

Adam onun yüzünü kavradı. "Bana kızardın."

"Asla. Sana asla kızamam."

"Yapardın. Kendi öfkeme katlanabilirim ama senin kızgınlığına asla." Alnını onunkine dayadı ve derin bir nefes aldı. "Bu dünyanın yaşamak için bir şansı daha olacak, ama ben gittikten sonra benden daha kötü bir şey gelecek.

İnsanlığın bu hale gelmesine bundan sonra kim kızacaksa acımasız olacak. Ben gittikten sonra, bunu sorgulamak olmayacak ve acı olacak."

"Gitmek mi?" Sesi titriyordu. "Hayır, hayır, gidemezsin."

Alnından öptü, dudakları teninde gezindi. "Ben senin için gelmeden önce beni arama."

Dizleri zayıfladı ve onun kollarına düştü. "Ne?"

"Bu diyarda kalmak için yaptığım anlaşmanın süresi bugün doldu. Kardeşim size gelebilmem için bana sadece bu anı bahşedebildi."

Başını salladı, onun sözlerine inanmak istemiyordu, kendi kulakları, zihni onun delirmesini istiyor olmalıydı. "Hayır." Gözyaşları içindeki yüzünü avuçlarken elleri titredi. "Hayır, hayır. Seni daha yeni buldum. Başka bir anlaşma iste. Yedi gün daha. Lütfen, sadece yedi gün daha." Gökyüzüne baktı ve ağladı, kardeşi için yalvarırken boğazını yırtan kırık hıçkırıklar, "Lütfen, kalmasına izin verin, lütfen."

"Bir dakika bile daha kalırsam, geri dönmek istemeyeceğim." "O zaman kal."

"Bu diyarı mahvedecek. Varlığım bu diyarı yavaş yavaş öldürecek, sadece sen hala iyi görüyorsun. Büyüm toprağa derin kökler salacak ve her şey ölene kadar yayılacak."

"Hayır, artık bunda bir fayda görmüyorum, lütfen."

Ona ağlamaklı bir gülümseme verdi. "Umutsuzca inanmak istediğim tek yalan bu." Azriel onu öptü ve o da sanki tek bir nefesine bile muhtaçmış gibi onu öptü. "Yaşa, Kış. İsteyerek yaşa. Karar vererek yaşa. Senin için yaşa. Ve yaşa... benim için de yaşa. İyi yap, benim küçük güneşim. Yap

gerçekten iyi, her şeyi duymak istiyorum. Bu sefer bekleyeceğim. Seni bekleyeceğim. Bana gelme. Beni arama. Kalbimi kırmak istemiyorsan tabii."

Başını sallamaktan kendini alamıyor, onun kalması için kelimeler ve çözümler bulmak için gerçekten çok uğraşıyordu. "Beni de yanında götür."

"Bu dünyanın senin yokluğunda ayakta kalabileceğinden emin değilim.

Onların iyiliği için kal."

Havada kayboldu, sadece kokusunun kalıntıları geride kaldı, tenine yapıştı. "Hayır! Hayır! Hayır!" diye çığlık attı boğazı çizilene ve ağzına kan dolana kadar.

Kolların onu sardığını hissetti. Clara ve Alyssa ona sıkıca sarılırken, bir zamanlar onun durduğu havayı kavramaya çalıştı.

Çığlıkları hiç durmadı.

Sonraki birkaç ay boyunca bir kez bile Sanctum'da kalmadı.

Yıllar sonra bile insanlar onların unutulmaz sesinin rüzgarla birlikte yankılandığını duyduklarına yemin edebilirlerdi. Bir zamanlar durdukları yer asla solmayan, hiçbir mevsimde ya da sert soğukta yok olmayan papatyalarla doluydu. Kurumuş Lethe nehrinin üzerindeki patika beyaz çiçeklerle dolup taşıyor ve Asphodel'e ulaşan her ruh, Kış'ın dünyaya verdiği hediyein bir parçasını görüyordu.

O günden sonra anlatılan hikayeler vardı. Ölüm ve onun hikayeleri.

Olanlardan sonra, yedi gün boyunca hayatta kaldıktan sonra çok şeyin değişip değişmediğini kimse söyleyemezdi. Kimse deği ebilecek durumda olup olmadıklarını bile bilmiyordu. Ama  l m hepsini kurtarmak için bir tanesinin yeterli olduğuna karar vermişti.

Sonsöz

KETTLE son on dakikadır öfkeyle ocağın üzerinde tütüyordu ama Winter gözlerini kulübesinin penceresinden köy çocuklarının oynaması için yaptığı küçük bahçeye bakan manzaradan ayıramıyordu.

Yaşamıştı. Bir zamanlar okuduğu kitapları doldurabilecek inanılmaz hikayeler ve anılar yaşamıştı. Ne de olsa ona söz vermişti. Ona bir kitabın sayfalarını dolduracak hikâyeler vaat etmişti. Winter dünyayı dolaşmış, papatya tohumları ekmiş ve dünyaya kendi görüşlerinden küçük parçalar sunmuştu. Bir öğretmen olmuştu - kendisi dünyayı hala gri görse de yeni nesillere dünyayı renkli görmeyi öğretmişti. Kış mutluydu, yağmurdan sonra insanların mutlu olduğu kadar mutluydu, gökyüzünde sıcak güneşi gördükten sonra hala oyalanıyor ve gök gürültüsü diliyordu. Ama çok uzun süre yaşamıştı ve onu özliyordu, tüm bu zaman boyunca ondan bir parça olmadan yaşamıştı. Bir parçası çoktan ölmüştü

O gün onunla birlikte, bir parçası çoktan ölümler diyarındaydı. Tek umudu ona sıkıca tutunmuş olması ve onun kendisini unutmadığı gibi kendisini de unutmamış olmasıydı. Zaman o zamanlar ona karşı beslediği kini bir kenara bırakmıştı ama şimdi onu tamamen unutmuş, içine hapsetmişti. Winter zamandan kolayca kaçabilirdi ama kaçamadı, onu bekleyeceğine, onu aramayacağına söz vermişti.

Clara'nın küçük yeğenlerinden biri olan ve son kırk yıldır komşusu olan Leona mutfığa girdi ve ona evinin her tarafına ektiği beyaz çiçeklerden bir demet uzattı. Tohumları her zaman cebinde taşır, oraya buraya serper ve hayatı akışına bırakırdı.

"Senin için, Büyükanne Winter," dedi küçük kız.

"Teşekkür ederim, tatlı sevgilim." Onları aldı ve küçük kıza bir gülümseme ve bir parça şeker ikram ederek kıkırdamasına ve oyun arkadaşlarının yanına kaçmasına neden oldu.

Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bile onları gördüğünde gözyaşlarına hâkim olamadı, kokuları karşısında küçük hıçkırıklara engel olamadı. Titreyen elleriyle onları sığ bir vazoya yerleştirdi ve kanepesinin yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Başını minderlere yasladı, papatyalara baktı ve yüzüğünün bulunduğu kolyeyi tuttu. Yıllardır hayal kurmamıştı. Kendini bundan, bu hayatın ona veremeyeceği bir şeyi istemekten men etmişti. Ama o anda hayal kurmasına izin verdi.

Winter sadece bir an için gözlerini kapattı, zihninin onu da içeren bir anıya götürmesine izin vermek istiyordu ama uyku

nce onu götürdü.

Winter sırtı tutulmuş bir halde ve kanepede uyuduğu pozisyonda uyandı. Ama her nasılsa, üzerine uzandığı minderler daha sertti, vücuduna daha sıkı oturuyordu ve toprak kokuyordu. Bir şey burnunu gıdıkladı ve gözlerini açtığında kilometrelerce uzanan devasa bir çim alan gördü.

"Papatyalar," dedi, sık otların arasına gizlenmiş bir tanesine uzanırken gözyaşlarını tutamayarak gülümsedi. Parmakları yarı yolda durdu ve uyuşuk bir şekilde onlara baktı. Uzun zaman önce, yıllar önce olduğu gibi pürüzsüz ve solgundular. nce yüzüne, sonra da vücuduna dokunduğunda, her yerinin yıllar önce olduğu gibi olduğunu fark etti. Genti. Saçları da yine kızıl ve uzundu.

Yıllardır hissetmediği kadar hafif hissederek ayağa fırladı. Görünürde hiçbir şey yoktu, sadece isteksiz yağmurla dolu gri gökyüzü ve papatyalarla serpilmiş yeşil tarlalar vardı. Winter koştu, ileri atıldı, aradı ve aradı. Kalbi bunu hissedebiliyordu. Rüya görmüyordu. Onu da hissedebiliyordu. Ayak parmaklarının üzerinde dönerken güldü ve güldü, sonunda mutluydu - son kırk yılda hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Az?" diye seslendi, adı bir derede yankılanıyordu. "Azriel?"

Çağrılarına cevap vermediğinde görüşü bulanıklaştı, gözyaşlarıyla kalınlaştı ve göremez oldu. Onu ölürken göremeyecek miydi? Ona yalan mı söylemişti?

Bir rüzgâr tarlaları süpürdü, çimenlerin, çiçeklerin ve elbisesinin de onunla birlikte uçuşmasına neden oldu. Kolyesi sanki yerçekimi yokmuş gibi havada süzüldü ve yüzüğe iliştirilmiş kırmızı yakut parlamaya başladı. Işıl ışıl, o kadar ışıl ışıl ki Winter gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Merhaba, Kış. Seni bekliyordum."

Kelimeler karşısında dondu kaldı, keskin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Sesi - onun sesini her zaman sevmiştir ve bunca yıl sonra bile asla unutmamıştır.

Üç kadar saydığında, kendi etrafında döndü. Sanki o günle bugün arasında zaman donmuş gibiydi, adam orada duruyordu, uzun boylu, esmer ve sadece onun için gülümsüyormuş gibi gülümsüyordu. Her seferinde bir adım, her seferinde bir nefes, ona doğru yürüdü, elleri ona dokunmak için uzanırken o da ona dokunmak için uzanıyordu. "Ben de öyle." Güldü, ağladı ve güldü. "Ben de öyle."

Dudaklarını, gözlerini ve alnını öptü ve sadece ona bakmak için bir anlığına ona sarıldı. "Benim için ne masalların var, güneşim?"

Winter'ın *Ölüm* hakkında sevmediği çok az şey vardı. Onu beklemek de bunlardan biriydi. Ve belki de hepsi.

Son.

Yazar Hakkında

Wendy Heiss, yeni bir yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazar. Kış Tanrıları ve Yılanlar, 2021 sonbaharında yayınlanacak olan Auran Günlükleri'nin ilk kitabıdır. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başarabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur. Ciddi derecede

Agatha Christie'nin suç romanlarına giden yolunun cazibesine kapılarak Tolkien'in fantezi yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudunu terk etti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı. Kimi ve nasıl olursa olsun kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi seviyor. Mafya romantizminden nefret ettiğini iddia ediyor.

ama muhtemelen tarihteki en iyi repliği yazmaya çalışmak için kendisi de bir tane yazacaktır: İyi misin bebeğim? Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Son bir not olarak, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce lütfen kitabını okuyun.

Teşekkür

Her şeyden önce, hakkında yazdığım bu iki kurgusal karaktere teşekkür etmek istiyorum, onlar olmasaydı, o yazma durgunluğundan kurtulamazdım.

Yazar arkadaşım Lauren'e teşekkür etmek istiyorum, şüpheli şeyler yaptığımda bile beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim.

Hikayelerime olan sevgilerini durmaksızın ifade eden bazı okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Tahmin bile edemezsiniz ama çok zor anlarımda beni ayakta tuttunuz. Uykuya dalmadan önce sık sık yorumlarınızı okuyor ve kitaplarım hakkında yaptığınız içerikleri tekrar tekrar izliyorum. Jana, Oana, Ruby, Nadia, Yaiza, A.N, Aleksandra, Lexi, Cassandra, Ebony. Ve tabii ki Sara, kim olduğunu biliyorsun, videoların her zaman günümü güzelleştiriyor.

Katerina'ya delicesine yetenekli olduğu ve her zaman projelerimi üstlendiği için teşekkür ederim.

Margherita'ya en iyisi olduğu ve ben durmadan stres yaparken kapağı bir araya getirdiği için teşekkür ederim. Küçük kız kardeőime her zaman, her zaman yanımda olduğu ve bu mberek günlerin yirmi dört saatinde yazdığım bu hikayeler hakkında beni dinlediği için teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, Neta, Bonnie, Molly, sizi seviyorum!!!

Ayrıca Wendy Heiss tarafından

Auran Günlükleri

Kış Tanrıları ve Yılanlar
Bahar Muhafızları ve Ötücü
Kuşlar Mevsim Savaşçıları ve
Kurtlar

Sonbahar Kraliçeleri ve Gölgeler (yakında)
Yaz Varisleri ve Ateş (2023 kışında)

Kaosun Kızları

Alabaster Şehri (Ekim 2023'te çıkacak)

Mavi Peri Masalları

Sonunda sen vardın.
Yaptığımız son savaş (yakında çıkacak)